

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Decizia penală nr.80

Dosar nr. ..../1/2017

Ședința publică din data de 3 mai 2018

*****

Pe rol pronunțarea asupra apelurilor declarate de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de inculpații **B., C. și I.** împotriva sentinței penale nr.1055 din data de 29 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr...../1/2014, privind și pe intimații inculpați **P., G., G., C. și P.**

Dezbaterile și susținerile părților și ale reprezentantului Ministerului Public au avut loc în ședința publică de la 2 aprilie 2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților și respectiv, reprezentantului Ministerului Public să depună concluzii scrise, în temeiul dispozițiilor art.391 alin.1 Cod procedură penală, a amânat pronunțarea la data de 24 aprilie 2018 și, ulterior, la data de 3 mai 2018.

ÎNALTA CURTE - COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Asupra apelurilor de față,

În baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

A. JUDECATA ÎN FOND

1. Prin sentința penală nr.1055 din data de 29 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr...../1/2014, s-a dispus:

1.1. Conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatei *P.*, din două infracțiuni de luare de mită prevăzute de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, în două infracțiuni de primire de foloase necuvenite prevăzute de art.256 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000 (*pct.II.1 și pct.II.2 din rechizitoriu*).

În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpata *P.* (...), pentru săvârșirea infracțiunii de primire de foloase necuvenite prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000.

În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe inculpata *P.*, pentru săvârșirea infracțiunii de primire de foloase

necuvenite prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000.

1.2. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpata *P.* pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal din 1969 (*pct.II.3 din rechizitoriu*).

2.1. a) Conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatei *B.* din infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal, în patru infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial, pentru sine sau pentru altul, prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 alin.1 Cod penal din 1969 (*pct.III.1 din rechizitoriu – referitor la dosar nr...../110/2009*).

În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe inculpata *B.* (...), pentru săvârșirea a patru infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial, pentru sine sau pentru altul, prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 alin.1 Cod penal din 1969.

b) Conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatei *B.* din infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal, în infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 alin.1 Cod penal din 1969 (*pct.III.1 din rechizitoriu – referitor la dosar nr...../102/2009*).

În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe inculpata *B.* pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 alin.1 Cod penal din 1969.

2.2. Conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatei *B.*, din infracțiunea de luare de mită prevăzută de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, în infracțiunea de primire de foloase necuvenite prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000 (*pct.III.2 din rechizitoriu*).

În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpata *B.* pentru săvârșirea infracțiunii de primire de foloase necuvenite prevăzute de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000.

2.3. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe inculpata *B.* pentru săvârșirea infracțiunii de folosire, în

orice mod, direct sau indirect, de informații care nu sunt destinate publicității și permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, prevăzută de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000 (*pct.III.3 din rechizitoriu*).

2.4. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpata B. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art.257 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000 (*pct.III.4 din rechizitoriu*).

3.1. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpata G. (...), pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art.6¹ alin.1 din Legea nr.78/2000 (*pct.IV.1 din rechizitoriu*).

3.2. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpata G. pentru complicitate la infracțiunea de dare de mită, prevăzută de art.26 raportat la art.255 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000 (*pct.IV.2 din rechizitoriu*).

3.3. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe inculpata G. pentru săvârșirea a două infracțiuni de spălare a banilor, prevăzute de art.23 alin.1 lit.b (actual art.29 alin.1 lit.b) din Legea nr.656/2002 (*pct.IV.3 și pct.IV.4 din rechizitoriu*).

3.4. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe inculpata G. pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.26 Cod penal din 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 alin.1 Cod penal din 1969 (*pct.IV.5 din rechizitoriu*).

3.5. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe inculpata G. pentru complicitate la infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art.26 Cod penal din 1969 raportat la art.23 alin.1 lit.b (actual art.29 alin.1 lit.b) din Legea 656/2002 (*pct.IV.6 din rechizitoriu*).

4.1. Conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului G., din infracțiunea de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.47 Cod penal raportat la art.322 alin.1 Cod penal, în participație improprie la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.31 alin.2 raportat la art.290 alin.1 Cod penal din 1969 (*pct.V.4 din rechizitoriu*).

În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpatul G. (...), pentru participație improprie la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.31 alin.2 raportat la art.290 alin.1 Cod penal din 1969.

4.2. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpatul G. pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art.255 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și 7 alin.2 din Legea nr.78/2000 (*pct.V.1 din rechizitoriu*).

În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe inculpatul G. pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art.255 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și 7 alin.2 din Legea nr.78/2000 (*pct.V.2 din rechizitoriu*).

4.3. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe inculpatul G. pentru săvârșirea a două infracțiuni de spălare a banilor, prevăzute de art.23 alin.1 lit.b (actual 29 alin.1 lit b) din Legea 656/2002 (pct.V.3 și pct.V.5 din rechizitoriu).

5.1. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpatul C. (...), pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art.6¹ alin.1 din Legea nr.78/2000 (pct.VI.1 din rechizitoriu).

5.2. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe inculpatul C. pentru săvârșirea a două infracțiuni de spălare a banilor prevăzute de art.23 alin.1 lit.b (actual 29 alin.1 lit b) din Legea 656/2002 (pct.VI.2 și pct.VI.3 din rechizitoriu).

6. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, cu aplicarea art.19 din Legea nr.255/2013 și cu referire la art.18¹ Cod penal din 1969, a achitat pe inculpatul I. (...), pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art.260 alin.1 Cod penal din 1969.

În temeiul art.18¹ alin.3 raportat la art.91 lit.c Cod penal din 1969, a aplicat inculpatului I. sancțiunea amenzii administrative în cuantum de 500 lei.

7. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.c Cod procedură penală, a achitat pe inculpatul P. (...), pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea infractorului, prevăzută de art.264 alin.1 Cod penal din 1969.

8. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.c Cod procedură penală, a achitat pe inculpata C. (...), pentru complicitate la infracțiunea de favorizarea infractorului, prevăzută de art.26 raportat la art.264 alin.1 Cod penal din 1969.

A dispus ridicarea măsurilor asigurătorii luate prin:

- Ordonanța din 3.06.2014 dată în dosar nr...../P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției, asupra bunurilor mobile sau imobile aflate în proprietatea inculpatei B. (fila 323, vol.17 d.u.p.);

- Ordonanța din 3.06.2014 dată în dosar nr...../P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției, asupra bunurilor mobile sau imobile aflate în proprietatea inculpatei P. (fila 333, vol.17 d.u.p.);

- Ordonanța din 3.06.2014 dată în dosar nr...../P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției, asupra bunurilor mobile sau imobile aflate în proprietatea inculpaților G. și G. (fila 339, vol.17 d.u.p.), măsură pusă în executare conform procesului-verbal din 10.06.2014, prin instituirea sechestrului asupra imobilului situat în ....., imobil evaluat la .... lei (fila 343 vol.17 d.u.p.).

A dispus restituirea către inculpata B. a sumei de .... euro, consemnată la C.... – Sucursala Municipiului București, conform recipisei de consemnare nr..... din 13.06.2014 (fila 357 vol.17 d.u.p.).

A dispus restituirea către inculpata P. a sumei de .... euro, consemnată la C.... - Sucursala Municipiului București, conform recipisei de consemnare nr..... din 10.06.2014 (fila 361 vol.17 d.u.p.).

Pentru a dispune astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul nr...../P/2011 din 23 iulie 2014 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de

Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

- **P.**, pentru săvârșirea infracțiunilor de: luare de mită prevăzută de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal (două fapte); uz de fals prevăzută de art.323 alin.1 Cod penal (o faptă), totul cu aplicarea art.38 pct.1 Cod penal;

- **B.**, pentru săvârșirea infracțiunilor de: abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000, raportat la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal și art.5 alin.1 Cod penal (două fapte); luare de mită prevăzută de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal (o faptă); folosire, în orice mod, direct sau indirect, de informații care nu sunt destinate publicității și permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații prevăzută de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000 (o faptă); trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și 7 lit.b din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal (o faptă), totul cu aplicarea art.38 alin.1 Cod penal;

- **G.**, pentru săvârșirea infracțiunilor de: complicitate la dare de mită prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat art.290 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal (o faptă); complicitate la spălarea banilor prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin.1 lit b. din Legea nr.656/2002 (o faptă); spălarea banilor prevăzută de art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin.1 lit b. din Legea nr.656/2002 (două fapte); complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000, raportat la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 alin.1 Cod penal (o faptă); cumpărare de influență, prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal, raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal (o faptă), totul cu aplicarea art.38 alin.1 Cod penal;

- **G.**, pentru săvârșirea infracțiunilor de: dare de mită, prevăzută de art.290 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal (două fapte); spălare a banilor prevăzută de art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002 (două fapte); instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art.47 raportat la art.322 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, totul cu aplicarea art.38 alin.1 Cod penal;

- **C.**, pentru săvârșirea infracțiunilor de: cumpărare de influență prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal (o faptă); spălarea banilor prevăzută de art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002 (două fapte), totul cu aplicarea art.38 alin.1 Cod penal;

- **I.**, pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art.273 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal;

- **P.**, pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal cu aplicarea prevederilor art.5 alin.1 Cod penal;

- C., pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la favorizarea făptuitorului prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.269 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

Referitor la stabilirea încadrării juridice, s-a menționat că s-a avut în vedere aplicarea legii penale mai favorabile potrivit deciziei Curții Constituționale publicată în 20 mai 2014.

Sub aspectul situației de fapt, în actul de sesizare s-au reținut următoarele:

1. În ceea ce o privește pe *inculpata P.*: la data de 18 februarie 2010, în calitate de judecător, a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr...../42/2009, în care intimata S.C. E. S.A. (având ca acționari persoane juridice G... cu sediul social în .... și alți acționari persoane fizice care nu au legătură cu prezenta cauză și obiect principal de activitate producția de băuturi răcoritoare nealcoolice, producția de ape minerale și alte ape îmbuteliate și activități secundare cultivarea orezului, legumelor, creșterea animalelor) a fost reprezentată și asistată în fața completului de judecată, la termenul din 18 februarie 2010, de către inculpatul G., în calitate de avocat.

Totodată, la data de 4 martie 2010, judecătorul P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat cauza nr...../1/2010 în care reclamanta S.C. „T....” S.R.L. în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Concurenței a solicitat strămutarea dosarului nr...../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal. În această cauză, S.C. „T....” S.R.L. a fost asistată/reprezentată de către avocatul G., care s-a prezentat în fața instanței de judecată din care a făcut parte judecătorul P..

Prin încheierea nr.1257 din 4.03.2010 a Secției de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în cauza nr...../1/2010, cererea de strămutare a fost admisă, dispunându-se strămutarea dosarului nr...../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal la Tribunalul Buzău.

Ulterior soluționării acestor două dosare (nr...../1/2010, nr...../42/2009) de către doamna judecător P., avocatul G., în data de 13 februarie 2011, a organizat o petrecere și a achitat costul acesteia de la restaurantul E.... al Hotelului M... din București.

De asemenea, același avocat G., a suportat plata excursiei pe care judecătorul P. a efectuat-o în M...., în perioada 20 - 27 aprilie 2011 (respectiv, atât costurile de transport, cât și de cazare).

Pentru a disimula primirea foloaselor necuvenite de către judecătorul P., sub forma achitării excursiei în M...., avocatul G. i-a solicitat agentei de turism, martora N., să întocmească factura fiscală seria MRU nr.8005386 din 30.04.2011 prin care a stornat contravaloarea biletului de avion facturat inițial în baza facturii fiscale seria MSH 11 nr.1110305 din 31.03.2011.

În cadrul aceleiași operațiuni de disimulare, suma stornată de 1.860 euro a figurat ca fiind restituită avocatului G., ridicată de la casierie în baza dispoziției de plată nr 243 din 10.05.2011, iar în aceeași zi a fost întocmită factura fiscală seria MRU nr.8005388 din 30.04.2011 pe numele judecătorului P. pentru suma

de ... euro și chitanța fiscală seria MTC 4 nr.0045926 (figurând astfel ca și cum ar fi fost achitată de inculpata P. la data de 10.05.2011).

Numita N. a acționat fără vinovăție, motiv pentru care prin rechizitoriu s-a dispus clasarea.

Demersul din data de 30.04.2011 a fost determinat de faptul că aflaseră de la inculpații P. și C. de cercetările efectuate în dosarul nr..../P/2011 din 23 iulie 2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției, în raport cu inculpata G. și de asemenea, că acest demers infrațional este circumscris și altor asctivități ulterioare, respectiv de constituire de probe pro cauza.

2. Referitor la *inculpata B.*, s-a reținut că în perioada martie – decembrie 2010, aceasta deținea funcția de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Conform dispozițiilor legale procesual civile, B. a avut responsabilități rezultate din dispozițiile art.40 alin.2 din vechiul Cod de procedură civilă care prevedeau expres că: „președintele instanței va putea cere dosarul pricinii și să ordone, fără citarea părților, suspendarea judecării pricinii, comunicând de urgență această măsură instanței respective” și obligații rezultate din dispozițiile art.31 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție (filele nr.283 și următoarele vol.1 d.u.p).

Pe motiv de bănuială legitimă (art.39 alin.2 din vechiul Cod de procedură civilă, în vigoare la data respectivă) competența de soluționare a cererii de strămutare a unei cauze aflate pe rolul instanțelor de judecată aparținea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În temeiul dispozițiilor art.40 alin.2 din vechiul Cod de procedură civilă, până la soluționarea cererii de strămutare de către completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție investit, partea interesată putea solicita suspendarea judecării cauzei a cărei strămutare a solicitat-o în orice stare a pricinii.

În cauzele având ca obiect litigii de contencios administrativ și fiscal, soluționarea cererii de suspendare a cauzei a cărei strămutare se solicita, în considerarea dispozițiilor art.40 alin.2 din Vechiul Cod de procedură civilă, revenea președintelui Secției de contencios administrativ și fiscal.

Inculpata B., în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a dispus suspendarea judecării dosarului nr..../110/2009 (aflat pe rolul Tribunalului Bacău - Secția comercială și de contencios administrativ privind pe S.C. Y.... S.R.L. Bacău și Agenția Regională pentru Protecția Mediului Bacău) până la soluționarea cererii de strămutare, de patru ori în raport cu aceeași cauză și suspendarea judecării dosarului nr..../102/2009 (aflat pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal privind pe S.C. T.... S.R.L. Piatra Neamț și Consiliul Concurenței) până la soluționarea cererii de strămutare, de zece ori în raport cu aceeași cauză.

Prin exercitarea cu rea-credință a atribuțiilor care decurgeau din funcția de judecător și președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, îndeplinind în mod defectuos sau neîndeplinind acte legate de dosarele nr..../110/2009 și nr..../102/2009, încălcând dispoziții procesual civile și de statut funcțional de conducere,

inculpata a creat un avantaj patrimonial S.C. Y.... S.R.L. Bacău și S.C. T.... S.R.L. Piatra Neamț.

Astfel, în perioada martie – decembrie 2010, în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în mai multe rânduri, cu intenție, inculpata a dispus, în dosarele nr..../110/2009 și nr. ..../102/2009 suspendarea judecării cauzelor până la soluționarea cererilor de strămutare, producând un avantaj procesual reclamanților.

Modalitatea de suspendare a judecării cauzelor în cele două situații a fost dispusă fără solicitarea dosarului pricinii. Într-un dosar a fost dispusă suspendarea judecării pricinii, deși partea care a formulat cererea de strămutare nu a solicitat suspendarea judecării pricinii până la soluționarea cererii de strămutare. Într-un alt dosar a fost dispusă suspendarea judecării pricinii, deși partea care a formulat cererea de strămutare a menționat expres că a mai fost dispusă în acel caz strămutarea (într-o altă etapă procesuală).

Scopul încălcării atribuțiilor de serviciu de către B. I-a constituit faptul că a creat un avantaj patrimonial S.C. Y.... S.R.L. Bacău și S.C. T.... S.R.L. Piatra Neamț.

Pentru societățile comerciale anterior menționate și implicit pentru Societatea de Avocatură G., respectiv pentru soții G. și G., tergiversarea soluționării dosarelor prin suspendarea judecării dispusă de către inculpata B. I-a permis derularea activității contrar legii și neexecutarea unor obligații bănești către bugetul statului.

La data de 17.08.2010, a fost înregistrat sub nr..../1/2010, la Înalta Curte de Casație și Justiție, dosarul având ca obiect cererea de strămutare formulată de S.C. Y.... S.R.L. reprezentată de avocatul G. în contradictoriu cu Primăria Sector 6 București, referitoare la dosarul nr..../303/2010 al Judecătoriei Sector 6 București.

La aceeași dată, prin rezoluție, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal, respectiv inculpata B., a dispus suspendarea judecării dosarului nr..../303/2010 al Judecătoriei Sector 6 București, având ca părți S.C. Y.... S.R.L. și Primăria Sector 6 București. Pentru soluționarea strămutării s-a stabilit termen la data de 28.09.2010. Deci, timp de 40 zile cauza de pe rolul Judecătoriei Sector 6 București a fost suspendată.

În aceeași zi, 17.08.2010, pe baza rezoluției de suspendare a președintelui Secției de contencios administrativ și fiscal a fost eliberat certificatul de grefă prin care s-a dispus „suspendarea judecării dosarului de fond până la soluționarea cererii de strămutare”. La aceeași dată, 17.08.2010, a fost comunicată dispoziția de suspendare și Judecătoriei Sector 6 București.

Suspendarea acestui dosar a asigurat, din punct de vedere procesual, un ansamblu de împrejurări favorabile unor avantaje patrimoniale pentru societatea comercială menționată a cărei consultanță, reprezentare, asistența juridică era menționată în contractele de asistență juridică ca fiind asigurată de S.C.A. G., avocații G. și G..

După soluționarea, respectiv suspendarea judecării dosarului nr..../303/2010 până la soluționarea cererii de strămutare înregistrată sub nr..../1/2010 al Secției de contencios administrativ și fiscal, în schimbul

prestației sale, judecătorul B. a efectuat două călătorii cu avionul în străinătate, care au fost achitate de către avocat G..

Astfel, în data de 24.09.2010, ora 14.50 s-a deplasat la Stuttgart, cu avionul, pe ruta București - Stuttgart și retur (întoarcerea în data de 3.10.2010, ora 14.50), iar la data de 26.11.2010, s-a deplasat însoțită de menajeră cu avionul la Stuttgart și retur (întoarcerea în data de 4.12.2010), biletele de avion pentru ambele deplasări fiind achitate de către G. și G..

S-a mai reținut că în dosarul nr..../2/2008 (având ca părți procesuale pe recurent E. S.A. și intimat Agenția națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani), aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal, la data de 14.04.2011, judecătorul B. a folosit indirect informații și a permis accesul numitului C. la aceste informații care nu erau la acel moment destinate publicității, respectiv cunoașterea soluției/hotărârii/amânarea pronunțării de către completul de judecată, înaintea dispunerii în ședință publică ori mai înaintea notării soluției în condica de ședință, în vederea obținerii de beneficii materiale.

De asemenea, s-a mai reținut că în cursul lunii aprilie 2011, inculpata B. în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a acționat lăsând să se creadă că are influență asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr..../2/2008 (având ca părți procesuale recurent E. S.A. – societate având ca acționar majoritar pe C. și care beneficia de asistența juridică a avocatei G. și intimat Agenția națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani) al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a-i determina să pronunțe o soluție în folosul cumpărătorilor de influență C. și G..

Astfel, în perioada mai 2010 – mai 2011, inculpata B., în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a primit de la inculpata G. și de la inculpatul C. mai multe foloase necuvenite în schimbul influenței pe care aceasta a lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr..../2/2008 al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a-i determina să pronunțe o soluție favorabilă (sub acest raport, C. i-a achitat petrecerea la Paris, la M...., i-a asigurat folosința gratuită a unui apartament în Paris format din două camere pentru o perioadă de 2 luni în cursul anului 2010 fiului său, în timp ce G. i-a oferit poșetă și pantofi).

Dosarul nr..../2/2008 a avut ca părți pe recurentul G.... S.A. Botoșani, societate având ca acționar majoritar pe C. și care a beneficiat de asistența juridică a avocatei G., și pe intimații, Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani.

Interesul cumpărătorilor de influență C. și G. în soluționarea favorabilă a recursului pe care societatea comercială, în care acționar era C., l-a declarat în dosarul nr..../2/2008 a fost determinat de faptul că autoritatea fiscală i-a imputat G.... S.A. Botoșani suma de .... lei, iar prin sentința civilă nr.3138/2010 a Curții de Apel București Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a fost

respinsă contestația pe care a formulat-o (cauză aflată pe rolul instanței de fond din anul 2008, vol.11 d.u.p.).

Soluționarea favorabilă a recursului declarat de către G.... S.A. Botoșani, în dosarul nr..../2/2008, aparținând lui C., prin intermediul traficului de influență al judecătoarei B., procura acestuia un avantaj patrimonial, constând în suma de .... lei imputată de autoritățile fiscale, pe care, astfel, nu ar mai fi achitat-o.

3. În sarcina *inculpatei G.*, se reține că l-a ajutat pe soțul său să achite judecătoarei P. contravaloarea petrecerii organizate de ziua magistratului în februarie 2011, iar în perioada martie – aprilie 2011 l-a ajutat la achitarea contravalorii excursiei efectuată în M.... De asemenea, din înscrisurile existente la dosarul cauzei a rezultat că suma de bani folosită pentru achitarea excursiei judecătoarei P. în M... provenea de la o firmă a omului de afaceri C., care a dispus virarea ei în acest scop în contul Societății de Avocatură G., la solicitarea avocatei G., de unde a fost ridicată de către G..

Totodată, s-a reținut că probele administrate au relevat că a oferit foloase judecătoarei B. de la Înalta Curte de Casație și Justiție, sub forma achitării costului biletelor de avion și cumpărării unor obiecte vestimentare.

Inculpata G., în perioada mai 2010-mai 2011 a oferit în mod repetat, în baza unei rezoluții infracționale unice, diferite foloase judecătoarelor B. și P. de la Înalta Curte de Casație și Justiție, sub forma achitării costului biletelor de avion, excursii în străinătate, cumpărării unor obiecte vestimentare, în schimbul facilitării de către cele două magistrat judecătorești a unor soluții favorabile în dosare aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal.

Societățile comerciale asistate și reprezentate de Societatea de avocatură G. și cele controlate de omul de afaceri C. au avut pe rolul instanțelor de contencios administrativ și fiscal diverse litigii.

Societatea de avocatură G. prin G. și G. a asigurat asistență, reprezentare și consultanță juridică pentru societăți aparținând omului de afaceri C., de peste 11 ani.

În perioada mai 2010 – mai 2011, inculpata G., împreună cu omul de afaceri C., au oferit judecătoarei B., în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, mai multe foloase necuvenite în schimbul influenței pe care aceasta a lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr..../2/2008 al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a-i determina să pronunțe o soluție favorabilă.

Interesul cumpărătorilor de influență G. și C. în soluționarea favorabilă a recursului pe care societatea comercială în care era acționar l-a declarat în calitate de recurent, în dosarul nr..../2/2008 a fost determinat de faptul că autoritatea fiscală i-a imputat G.... S.A. Botoșani suma de .... lei, iar prin sentința civilă nr.3138/2010 a Curții de Apel București Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a fost respinsă contestația pe care a formulat-o.

Soluționarea favorabilă a recursului declarat de către G.... S.A. Botoșani, aparținând lui C., în dosarul nr..../2/2008, prin intermediul traficului de influență al judecătoarei B., procura acestuia un avantaj patrimonial, constând în

suma de .... lei imputată de autoritățile fiscale, pe care, în acest fel, nu ar mai fi achitat-o.

Fapta prin care G. a oferit judecătoarei B. foloasele materiale necuvenite (mai sus descrise), în schimbul influenței pe care aceasta, în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor investiți în compunerea completului ce avea ca obiect soluționarea dosarului nr..../2/2008, pentru a-i determina să pronunțe o soluție favorabilă, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență.

La data de 18.02.2010 P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr..../42/2009, având ca obiect recursul declarat de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în care intimata S.C. E. S.A. a fost reprezentată de către avocatul G..

Ulterior soluționării acestui dosar de către completul de judecată din care a făcut parte judecătoarea P., aceasta i-a pretins avocatului G., prin intermediul soției sale, avocata G., organizarea petrecerii de ziua sa.

G. a dat curs solicitării judecătoarei P., transmisă prin intermediul soției sale, G., și drept plată pentru că îi soluționase favorabil dosarul nr..../42/2009 i-a achitat acesteia, la data de 13.02.2011, costul petrecerii de la restaurantul E... din incinta Hotelului M. din București, în cuantum de .... lei.

În perioada 2010-2011, S.C. R. S.R.L. a transmis avocaților G. și G., prin intermediul cabinetului de avocatură „S.C.A. G.” unde sunt asociați, sume de bani respectiv, ... lei (echivalentul a .... euro la cursul din anul 2010), cunoscând că încheierea și justificarea sumelor prin folosirea unor contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică reprezintă doar o disimulare a destinației banilor, în realitate fiind transmise/respectiv primite acele sume pentru a fi însușite în nume propriu de către soții avocați sau folosite pentru dare de mită, cumpărare de influență și trafic de influență în legătură cu soluționarea dosarelor de contencios administrativ.

În data de 4.03.2010, judecătorul P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr..../1/2010 în care S.C. „T...” S.R.L. a solicitat strămutarea judecării dosarului nr..../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal în care avea calitatea de reclamant, iar Consiliul Concurenței avea calitatea de pârât.

În această cauză, S.C. „T...” S.R.L. a fost asistată/reprezentată de către avocatul G., care s-a prezentat în fața instanței de judecată din care a făcut partea judecătoarea P..

Același avocat G., după soluționarea dosarului nr..../1/2010 în care S.C. „T...” S.R.L. a solicitat strămutarea judecării dosarului nr..../102/2009 al Tribunalului Mureș, i-a plătit excursia pe care judecătoarea P. a efectuat-o în M.... în perioada 20 - 27 aprilie 2011 (atât costurile de transport cât și cazarea). Bani folosiți pentru achitarea excursiei judecătoarei P. în M.... au provenit de la S.C. R. S.R.L., controlată de omul de afaceri C., care la solicitarea avocatei G. a transferat în contul S.C.A. G. suma de .... lei. La solicitarea avocatei G., suma de

bani necesară plății excursiei a fost ridicată de G. din contul S.C.A. G., acesta achitând costul excursiei judecătoarei P. firmei de turism M.....

Operațiunea juridică efectuată de C., prin intermediul S.C. R. S.R.L. și S.C.A. G., la solicitarea și cu sprijinul soților G., în scopul împiedicării identificării destinației sumei oferită ca mită, a constituit-o încheierea fictivă a unui „contract de asistență juridică”.

Așadar, prin tranzacții succesive, cunoscând că acestea nu se bazează pe existența unui real contract de asistență juridică, C. a oferit banii pentru darea de mită, sub forma achitării excursiei în M.... de către G., pentru judecătoarea P., în scopul unei soluții favorabile pentru firma sa, reprezentată de S.C.A. G..

Sub acest aspect, faptele inculpatei, avocata G. care a dobândit sumele de bani menționate, pe baza unor contracte de asistență juridică care atestau în mod formal prestarea unor servicii de consultanță juridică pentru a fi folosite la darea de mită, cu scopul obținerii de soluții judecătorești favorabile întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de spălarea banilor prevăzute de art.23 alin.1 lit. b, actual 29 alin.1 lit b. din Legea 656/2002.

În perioada ianuarie – decembrie 2010, încălcarea atribuțiilor de serviciu de către B. în legătură cu soluționarea succesivă a cererilor de suspendare a judecării dosarului nr...../102/2009 (aflat pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal privind pe S.C. T.... S.R.L. Piatra Neamț și Consiliul Concurenței) până la soluționarea cererii de strămutare, a asigurat un folos acesteia, dar și S.C. T.... S.R.L. Piatra Neamț, reprezentată de avocata G.. Faptul că aceasta a depus repetat cereri de strămutare, cu scopul de a conduce la suspendarea dosarului anterior menționat și cu scopul de a crea drept rezultat asigurarea unui folos firmei S.C. T.... Piatra-Neamț și a ajutat-o pe judecătoarea B. să-și încalce atribuțiile de serviciu în legătură cu soluționarea succesivă a cererilor de suspendare a judecării dosarului nr...../102/2009, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru altul, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000, raportat la art.297 alin.1 și art. 5 alin.1 Cod penal.

S-a mai reținut că în perioada 2010-2011, inculpata G., în calitate de avocat, a primit de la S.C. R. S.R.L. și S.C. Y.... SRL, prin intermediul cabinetului de avocatură S.C.A. G., unde este asociată împreună cu soțul său, avocatul G., sume de bani, respectiv .... lei (echivalentul a .... euro la cursul din anul 2010) și .... lei (echivalentul a .... euro), cunoscând că folosirea unor contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică reprezintă doar o disimulare a destinației acestora, în realitate fiind primite pentru a fi însușite în nume propriu sau folosite pentru dare de mită, cumpărare de influență și trafic de influență, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la spălarea a banilor prevăzută de art.23 alin.1 lit. b, actual 29 alin.1 lit b. din Legea nr.656/2002.

4. În ceea ce-l privește pe *inculpatul G.*, s-a reținut că a achitat judecătoarei P. contravaloarea petrecerii organizate de ziua acesteia în februarie 2011, iar în perioada martie – aprilie 2011 a achitat contravaloarea excursiei efectuată de aceasta în M..... De asemenea din înscrisurile existente la dosarul cauzei a rezultat că suma de bani folosită pentru achitarea excursiei judecătoarei P. în

M.... provenea de la o firmă a omului de afaceri C., care a dispus virarea ei în acest scop în contul Societății de Avocatură G., de unde a fost ridicată de către G..

La data de 13.02.2011, ulterior soluționării dosarului nr..../42/2009 de către completul de judecată din care a făcut parte judecătoarea P., aceasta i-a pretins avocatului G. organizarea petrecerii de ziua sa.

Inculpatul G. a dat curs solicitării judecătoarei P., i-a organizat și i-a achitat acesteia, la data de 13.02.2011, costul petrecerii de la restaurantul E.... din incinta Hotelului M.... din București, în cuantum de ... lei.

La data de 18.02.2010, P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr..../42/2009, având ca obiect recursul declarat de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în care intimata S.C. E. S.A. a fost reprezentată de către avocatul G..

Sub acest aspect, fapta numitului G. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită.

S-a mai reținut că inculpatul G. a asistat și reprezentat S.C. „T....” S.R.L., în calitate de avocat, în dosarul nr..../1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

În calitate de avocat, inculpatul G. s-a prezentat în fața instanței de judecată din care a făcut parte judecătoarea P.. Astfel, la data de 4.03.2010, judecătoarea P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr..../1/2010, având ca obiect o cerere de strămutare.

Cererea de strămutare a fost admisă prin încheierea nr.1257 din 4.03.2010, încheiere prin care s-a dispus strămutarea dosarului nr..../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal la Tribunalul Buzău. În acest dosar, S.C. „T....” S.R.L. a solicitat strămutarea judecării dosarului nr..../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal în care avea calitatea de reclamant, iar Consiliul Concurenței avea calitatea de pârât.

După soluționarea dosarului nr..../1/2010, inculpatul G. a achitat excursia pe care a efectuat-o în M.... judecătoarea P. în perioada 20 aprilie 2011 - 27 aprilie 2011.

Sub acest aspect, fapta numitului G. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită.

Banii folosiți pentru a plăti excursia judecătoarei P. în M.... au provenit de la firma R., controlată de omul de afaceri C. care a dispus, la solicitarea avocatei G., transferarea în contul Societății de Avocatură G. a sumei de ... lei. Din acest cont a fost folosită de G. suma necesară plății excursiei pentru judecătoarea P..

Operațiunea juridică efectuată în scopul împiedicării identificării folosinței sumei pentru darea de mită a constituit-o încheierea formală a unui contract de asistență juridică cu Societatea de Avocatură G.. Așadar, prin tranzacții succesive, s-a ascuns destinația sumei provenite de la firma omului de afaceri C., respectiv folosirea pentru darea de mită sub forma achitării excursiei în M....

Sub acest aspect, fapta numitului G., care a dobândit suma de bani în cauză, folosită la darea de mită, în scopul obținerii de soluții judecătorești favorabile, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor.

Pentru a disimula primirea foloaselor necuvenite de către P. sub forma achitării excursiei în M..., avocatul G. i-a solicitat agentei de turism N. să întocmească factura fiscală seria MRU nr.8005386 din 30.04.2011 prin care a stornat contravaloarea biletului de avion facturat inițial în baza facturii fiscale seria MSH 11 nr.1110305 din 31.03.2011.

În cadrul aceleiași operațiuni de disimulare, suma stornată de 1.860 euro a figurat ca fiind restituită avocatului G. și ridicată de la casierie în baza dispoziției de plată nr 243 din 10.05.2011. În aceeași zi au fost întocmite factura fiscală seria MRU nr.8005388 din 30.04.2011 pe numele P., pentru suma de 1.860 euro și chitanța fiscală seria MTC 4 nr.0045926, sumă ce figurează că ar fi fost achitată de aceasta la data de 10.05.2011.

Această faptă întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, deoarece numita N. a acționat fără vinovăție, cu privire la aceasta dispunându-se soluția de clasare.

De asemenea, s-a reținut că în perioada 2010 -2011, avocații G. și G. au primit de la S.C. R. S.R.L. și S.C. Y... SRL, prin intermediul cabinetului de avocatură S.C.A. G., unde sunt asociați, sume de bani, respectiv .... lei (echivalentul a .... euro la cursul din anul 2010) și .... lei (echivalentul a .... euro), cunoscând că folosirea unor contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică reprezintă doar o disimulare a destinației acestei sume de bani, în realitate fiind primite pentru a fi însușite în nume propriu sau pentru a fi folosite pentru dare de mită și trafic de influență.

Sub acest aspect, fapta inculpatului G. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor.

5. Referitor la *inculpatul C.*, s-a reținut că a oferit, prin acte repetate, diferite foloase judecătoreștilor B. și P., sub forma achitării cheltuielilor ocazionate de organizarea unei petreceri la restaurantul M... din Paris, asigurării folosinței gratuite timp de două luni a unui apartament situat în Paris, achitării excursiei în M..., în schimbul facilitării de către cele două magistrate a unor soluții favorabile în dosare aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal.

Societățile comerciale E... și E., controlate de omul de afaceri C. au avut pe rolul în Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal numeroase litigii.

Societatea de avocatură G., prin soții avocați G. și G. a asigurat asistență, reprezentare și consultanță juridică pentru societăți aparținând omului de afaceri C., de peste 11 ani.

În contextul prezentat, inculpatul C. s-a aflat în anturajul judecătoreștilor P., B. în scopul de a obține, prin intermediul acestora, influențarea unor soluții favorabile în dosare în care erau implicate societățile comerciale pe care le controla și a oferit în schimb acestora foloase materiale, direct sau indirect.

Astfel, în perioada 2010 – mai 2011, inculpatul C. împreună cu avocata G. a oferit judecătoreștilor B., în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, mai multe foloase

necuvenite (sub acest aspect C. i-a achitat petrecerea la Paris, la M..., i-a asigurat folosința gratuită a unui apartament în Paris format din două camere, pentru o perioadă de două luni în cursul anului 2010 fiului său, în timp ce G. i-a oferit poșetă și pantofi), în schimbul influenței pe care judecătoarea a lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr. ..../2/2008 al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a-i determina să pronunțe o soluție favorabilă.

Dosarul nr. ..../2/2008 a avut ca părți pe recurentul G... S.A. Botoșani (societate având ca acționar majoritar pe C. și care a beneficiat de asistența juridică a avocatei G.), iar ca intimat Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani.

Interesul cumpărătorilor de influență C. și G. în soluționarea favorabilă a recursului pe care societatea comercială în care era acționar C. l-a declarat în dosarul nr. ..../2/2008 a fost determinat de faptul că autoritatea fiscală i-a imputat G... S.A. Botoșani suma de ... lei. Cum prin sentința civilă nr. 3138/2010 a Curții de Apel București Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a fost respinsă contestația pe care a formulat-o societatea comercială controlată de omul de afaceri C. și apărată în calitate de avocat de către G., admiterea recursului procura un real avantaj.

Soluționarea recursului declarat de către G... S.A. Botoșani, aparținând lui C., în dosarul nr. ..../2/2008, în favoarea recurentului, prin intermediul traficului de influență al judecătoarei B., procura un avantaj patrimonial, constând în suma de ... lei imputată de autoritățile fiscale acesteia, pe care, în atare condiție, nu ar mai fi plătit-o.

Fapta prin care C. a oferit judecătoarei B. foloase materiale necuvenite (mai sus descrise), în schimbul influenței pe care aceasta, în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor investiți cu soluționarea dosarului nr. ..../2/2008, pentru a-i determina să pronunțe o soluție favorabilă, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență.

S-a mai reținut că inculpatul C., prin intermediul S.C. R. S.R.L. pe care o controla și S.C.A. G., la solicitarea avocatei G. a transferat în contul Societății de Avocatură G. suma de ... lei, care apoi a fost ridicată din cont și cu care G. a achitat firmei de turism M... excursia pe care a efectuat-o în M... în perioada 20 aprilie 2011 – 27 aprilie 2011 (atât costurile de transport cât și cazarea) judecătoarea P..

În scopul împiedicării identificării destinației sumei oferită ca mită, s-a recurs de către cei menționați la încheierea fictivă a unui „contract de asistență juridică” între S.C. R. S.R.L. și S.C.A. G., la solicitarea avocatei G. și, pe aceste teme nereal s-a transferat în contul Societății de Avocatură G. suma de ... lei.

La data de 04.03.2010, judecătoarea P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, care a judecat dosarul nr. ..../1/2010.

Obiectul acestui dosar l-a constituit cererea, prin care S.C. „T...” S.R.L. a solicitat strămutarea judecării dosarului nr. ..../102/2009 al Tribunalului Mureș –

Secția de contencios administrativ și fiscal, în care Consiliul Concurenței avea calitatea de pârât.

Astfel, în această cauză, S.C. „T...” S.R.L. a fost asistată/reprezentată de către avocatul G., care s-a prezentat în fața instanței de judecată din care a făcut partea judecătorea P..

Același avocat G., după soluționarea favorabilă a dosarului nr. .../1/2010, de către completul de judecată din care a făcut parte judecătorea P., i-a plătit excursia pe care aceasta a efectuat-o în M... în perioada 20 aprilie 2011 – 27 aprilie 2011 (atât costurile de transport cât și cazarea). Banii folosiți pentru achitarea excursiei judecătorei P. în M... au provenit de la S.C. R. S.R.L.

Așadar, prin tranzacții succesive, cunoscând că acestea nu se bazează pe existența unui real contract de asistență juridică, inculpatul C. a oferit banii S.C.A. G., pentru ca soții avocați să aibă la dispoziție sume de bani pentru darea de mită, sub forma achitării excursiei în M... pentru judecătorea P. de către G., în scopul unei soluții favorabile pentru firma sa, reprezentată de S.C.A. G..

Sub acest aspect, fapta numitului C. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor.

De asemenea, s-a reținut că în perioada 2010 -2011, S.C. R. S.R.L. a transmis avocaților G. și G. prin cabinetul de avocatură S.C.A. G., unde sunt asociați, suma de ... lei (echivalentul a ... euro la cursul din anul 2010), cunoscând că încheierea și justificarea sumelor prin folosirea unor contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică, reprezintă doar o disimulare a destinației banilor, în realitate fiind transmise/respectiv primite cu scopul de a fi însușite în nume propriu de către soții avocați sau folosite pentru dare de mită, cumpărare de influență și trafic de influență în legătură cu soluționarea unor dosare de contencios administrativ.

Sub acest aspect, fapta numitului C. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor.

Inculpatul C. a fost cercetat și pentru fapta de a înlesni/ajuta la comiterea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, prin ajutorul dat judecătorei B. prin depunerea de cereri de strămutare succesive în scopul suspendării judecării dosarului anterior menționat și în interesul S.C. T... S.R.L. Piatra-Neamț, reținându-se că aceasta întrunește elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000, cu referire la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

Prin rechizitoriu s-a dispus clasarea pentru această faptă, deoarece probele administrate au relevat că societatea menționată nu aparține acestui inculpat.

6. În ceea ce-l privește pe *inculpatul I.*, s-a reținut că a dat declarații în calitate de martor la data de 18.10.2011 și cu acest prilej a susținut în mod nereal că „în septembrie și noiembrie 2010, când G. s-a implicat în achiziționarea biletelor de avion pentru B. a primit de la aceasta din urmă un plic închis, în care erau bani pentru plata biletelor, pe care l-a înmânat martorei N. care nu a deschis plicul”.

Inculpatul I., cu ocazia declarației date în cadrul confruntărilor din data de 9.10.2012 și 10.09.2012, a prezentat o altă versiune.

Prin actul rezolutiv din data de 20.11.2012, s-a dispus începerea urmăririi penale față de I. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută și pedepsită de art.260 alin.1 din Vechiul Cod penal.

Începerea urmăririi penale a fost motivată de faptul că prin declarațiile date în calitate de martor la data de 18.10.2011 a susținut în mod nereal că „în septembrie și noiembrie 2010, când G. a achiziționat și achitat biletele de avion pentru B. a primit de la aceasta un plic închis, în care erau bani pentru plata biletelor și că plicul l-a înmânat martorei N.”. Cu ocazia declarației aceluiași martor, dată în cadrul confruntărilor din data de 9.10.2012 și 10.09.2012, acesta a prezentat o altă versiune.

Confruntările din data de 9.10.2012 și din data de 10.09.2012 dintre martora N. și inculpatul I., ocazie cu care a declarat că în septembrie 2010 și noiembrie 2010 când a primit de la N. biletul de avion pentru B. și două bilete pentru B. și C. le-a achitat la casieria M.... S.R.L., iar confruntările dintre I. și G., director economic la S.C. M.... S.R.L., precum și între I. și L., casieră la S.C. M.... S.R.L. au relevat că inculpatul a prezentat variante diferite, nereale încercând să producă prin declarații contradictorii și mincinoase apărări inculpatei B. (fila 7 vol.1 d.u.p.).

De asemenea, inculpatul I. a dat declarație în data de 10.09.2012 și a arătat în mod neadevărat că în convorbirea sa cu G. din 24.09.2010, ora 16.09, privind preluarea unor înscrisuri de la inculpatul G., urmate de remiterea acestora inculpatei B., s-ar fi referit probabil la o rețetă de slăbit. Or, din probe a rezultat că acele înscrisuri au avut legătură cu o cauză aflată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, împrejurare relevată de convorbirile telefonice dintre B. și G..

7. Referitor la *inculpatul P.*, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, președinte al Secției penale la data comiterii faptelor, în prezent pensionat, s-a reținut că în data de 5.04.2011, în calitate de judecător, investit cu solicitarea D.N.A. de autorizare a interceptării convorbirilor telefonice a admis cererea procurorilor D.N.A. și a autorizat interceptarea convorbirilor telefonice ale judecătoarelor B., P. și a avocatei G., după care i-a spus inculpatei C. că G., avocată și prietenă a sa „este interceptată”.

Judecătorea C., la rândul-i, a înlesnit aflarea de către judecătoarele B., P. și de către avocata G. a acestui fapt.

Fapta prin care inculpatul P. le-a atenționat pe inculpatele P., B. și G., prin intermediul judecătorei C., cu privire la faptul că s-au dispus măsuri de autorizare referitoare la convorbiri telefonice care le vizează în cauza în care se efectuau cercetări penale față de acestea se regăsește în conținutul constitutiv a două infracțiuni identice de favorizare a făptuitorului (infractorului), în cele două legi.

8. În ce o privește pe inculpata C., judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal, s-a reținut că le-a ajutat pe inculpatele B., P. și G., care erau cercetate în dosarul nr...../P/2011 al D.N.A. – Secția de combatere a corupției, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor corelative de trafic de influență și cumpărare de influență, deoarece le-a atenționat cu privire la ancheta penală aflată în curs de desfășurare.

În concret, atenționarea a avut ca obiect faptul că sunt dispuse măsuri de autorizare prevăzute de art.91 și următoarele din vechiul Cod procedură penală referitoare la interceptarea și înregistrarea unor convorbiri telefonice.

Astfel, în data de 5.04.2011, judecătorul P. – președintele Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție a dispus autorizarea interceptării convorbirilor telefonice în dosarul nr..../P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție – Secția de combatere a corupției, iar ulterior acestui moment i-a spus numitei C. că G., avocată și prietenă a sa, „este interceptată” (are telefoanele ascultate).

Împrejurarea a fost transmisă mai departe de către C., astfel încât, aceasta a ajutat persoanele vizate de anchetă să afle despre faptul că fac obiectul unei cercetări penale.

II. CAMERA PRELIMINARĂ

Prin încheierea din 20 octombrie 2014 pronunțată de Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-au admis, în parte, excepțiile formulate de inculpații B., P., G., G., C. și C. și în totalitate excepțiile invocate din oficiu.

S-a constatat neregularitatea actului de sesizare, respectiv a rechizitoriului nr..../P/2011 din 23 iulie 2014 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției, în ceea ce privește descrierea faptelor reținute în sarcina inculpaților, după cum urmează:

- 1) G., pct.IV.3, IV.4 și IV.6 din rechizitoriu;
- 2) G., pct.V.3 și V.5 din rechizitoriu;
- 3) C., pct.VI.2 și VI.3 din rechizitoriu;
- 4) I., pct.VII din rechizitoriu;
- 5) P., pct.VIII din rechizitoriu;
- 6) C., pct.IX din rechizitoriu.

S-a constatat nulitatea interceptării și înregistrării comunicării SMS din data de 29.10.2010 ora 10:33:56 dintre inculpatul C. și N. și a procesului-verbal de redare.

A fost exclus din materialul probator, procesul-verbal de redare a comunicării SMS.

S-a constatat nulitatea interceptării și înregistrării convorbirii telefonice din data de 08.11.2010 ora 13:04:41 dintre inculpații G. și I. și a procesului-verbal de redare.

A fost exclus din materialul probator procesul-verbal de redare a convorbirii mai sus menționate.

S-a constatat nulitatea interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice, a comunicărilor SMS și a înregistrării de imagini efectuate în perioada 22.01.2011 – 07.04.2011, a proceselor-verbale de redare și a planșelor foto de redare a imaginilor.

Au fost excluse din materialul probator procesele-verbale de redare a acestor convorbiri și comunicări, precum și planșele foto ce conțin imagini înregistrate la data de 13.02.2011.

S-a constatat nulitatea interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice dintre inculpata B. și B. și a proceselor-verbale de redare.

Au fost excluse din materialul probator procesele-verbale de redare a acestor convorbiri.

S-a constatat nulitatea interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice purtate de inculpata B. cu alte persoane decât cele cu privire la care au fost emise autorizații de interceptare, respectiv G., G. și P. și nulitatea proceselor-verbale de redare a acestor convorbiri.

Au fost excluse din materialul probator procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice.

S-a constatat nulitatea parțială a interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice purtate de inculpata B. cu inculpații din prezenta cauză pentru care au fost emise autorizații de interceptare, respectiv G., G. și P. și nulitatea parțială a proceselor-verbale de redare.

Au fost excluse din materialul probator procesele-verbale de redare a acestor convorbiri telefonice, doar în partea ce conține comunicările proprii ale inculpatei B..

Au fost excluse din materialul probator, procesul-verbal de percheziție domiciliară și planșa fotografică privind aspecte de la percheziția efectuată la data de 6.10.2011 la locuința inculpatei B..

Prin încheierea nr.977 din 11 noiembrie 2014 pronunțată de Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a dispus, începerea judecării cauzei privind pe inculpații P., B., G., G., C., I., P. și C., ca urmare a sesizării instanței prin rechizitoriul nr...../P/2011 din 23 iulie 2014 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției, rechizitoriu a cărui neregularitate a fost îndreptată prin ”Răspunsul” aceleiași unități de parchet, înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 3.11.2014 și s-a fixat termen de judecată la data de 20.01.2015, ora 14⁰⁰.

Contestațiile formulate de inculpații B., G., G., C. și C. împotriva încheierii din 20 octombrie 2014 și a încheierii nr.977 din 11 noiembrie 2014 pronunțate de judecătorul de cameră preliminară în dosarul nr...../1/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Penală au fost respinse prin încheierea nr.12/C din 23 ianuarie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală (completul de 2 judecători) pronunțată în dosarul nr...../1/2014. Prin aceeași încheiere, s-a luat act de cererea inculpatei P. de renunțare la contestația formulată împotriva aceluiași încheieri.

III. JUDECATA ÎN FOND

După finalizarea procedurii de cameră preliminară, la termenul din data de 19 martie 2015 a fost respinsă ca inadmisibilă cererea formulată de inculpata B. de rediscutare a cererilor și excepțiilor respinse în camera preliminară.

Totodată, a fost admisă cererea formulată de inculpata B. și s-a dispus sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.342, art.345 alin.1 și 2, art.346 alin.1 și 4 și art.374 Cod procedură penală. Prin decizia nr.838 din 8 decembrie 2015 a Curții Constituționale (publicată în M. Of. nr.158 din 01.03.2016) a fost respinsă ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de B. și s-a constatat că dispozițiile art.342, art.345 alin.1 și 2, art.346 alin.1 și 4 și art.374 Cod

procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate (fila 136, vol.V d.i.).

În cursul cercetării judecătorești în fața instanței de fond au fost administrate probele, astfel cum au fost încuviințate.

Instanța de fond a reținut că potrivit rechizitoriului, încadrarea juridică a fost stabilită conform legii noi, fără o motivare corespunzătoare și fără o analiză detaliată. În acest mod, în unele cazuri, s-a procedat la formularea unor acuzații artificiale, în sarcina unora dintre inculpați fiind reținute infracțiuni reglementate de legea nouă, dar care nu erau incriminate la data comiterii faptelor, sau au fost reținute infracțiuni mai grave, deși conform legii vechi, faptele se încadrau în norme de incriminare mai favorabile.

Instanța de fond a precizat că, în conformitate cu dispozițiile art.371 raportat la art.329 și art.342 Cod procedură penală, analiza cauzei de față și, implicit, a acuzațiilor formulate împotriva inculpaților, trebuie realizată prin luarea în considerare a încheierilor de cameră preliminară din 20.10.2014 și din 11.11.2014, rămase definitive, prin care s-a statuat asupra regularității actului de sesizare, dar și cu privire la legalitatea actelor de urmărire penală efectuate în cauză și a probelor administrate în cursul urmăririi penale.

La data de 17.02.2015, inculpata B. a investit Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 3 judecători, cu toate cererile și excepțiile privind legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de organele de urmărire penală și privind legalitatea sesizării instanței, pe care le-a formulat în procedura de cameră preliminară (inclusiv în faza contestației), mai puțin cele care au fost admise definitiv de judecătorul de cameră preliminară. Prin încheierea de ședință din 19.03.2015, cererea a fost respinsă ca inadmisibilă.

Cu ocazia dezbaterilor, apărătorul inculpatei B. a solicitat instanței să se pronunțe asupra cererii de înlăturare din materialul probator a proceselor-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate, pentru situațiile în care autorizațiile de interceptare au fost puse în executare de alte organe ale statului, și nu de către organele de urmărire penală, invocând în acest sens decizia nr.51/2016 a Curții Constituționale.

Cu privire la această solicitare, Înalta Curte – Completul de 3 judecători a constatat că o asemenea cerere nu a fost formulată în cursul judecății, ci a fost formulată pentru prima dată cu ocazia dezbaterilor, iar în urma publicării deciziei nr.51/16.02.2016 a Curții Constituționale nu au intervenit elemente de noutate și nu există niciun temei pentru ca, potrivit solicitărilor inculpatei B., să se dispună înlăturarea din ansamblul probator a altor interceptări și înregistrări ale convorbirilor telefonice și a altor comunicări, decât a celor excluse prin încheierea de cameră preliminară din 20.10.2014.

Acuzații formulate împotriva inculpaților

III.1.Faptele de favorizarea făptuitorului reținute în sarcina inculpaților P. și C. (pct.VIII și IX din rechizitoriu)

Inculpatul P. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

În fapt, potrivit rechizitoriului, s-a reținut că inculpatul, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și președinte al Secției penale la data comiterii

faptelor, în prezent pensionat, în data de 5.04.2011, în calitate de judecător investit cu solicitarea Direcției Naționale Anticorupție de autorizare a interceptării convorbirilor telefonice, a admis cererea procurorilor DNA și a autorizat interceptarea convorbirilor telefonice ale judecătoarelor B., P. și a avocatei G., după care i-a spus inculpatei C. că G., avocată și prietenă a sa „este interceptată”.

S-a mai reținut că judecătoarea C., la rândul-i, a înlesnit aflarea de către judecătoarele B. și P. și de către avocata G., a acestui fapt (fila 32 din rechizitoriu).

Inculpata C. a fost trimisă în judecată pentru complicitate la infracțiunea de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.269 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

În fapt, s-a reținut că inculpata, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal, le-a ajutat pe inculpatele B., P. și G., care erau cercetate în dosarul nr...../P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție - Secția de combatere a corupției, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor corelative de trafic de influență și cumpărare de influență, deoarece le-a atenționat cu privire la ancheta penală aflată în curs de desfășurare. În concret, atenționarea a avut ca obiect faptul că sunt dispuse măsuri de autorizare prevăzute de art.91 și urm. din vechiul Cod de procedură penală, respectiv interceptarea și înregistrarea unor convorbiri telefonice.

S-a mai reținut că, potrivit probelor administrate în cauză, în data de 5.04.2011, judecătorul P. – președintele Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție a dispus autorizarea interceptării convorbirilor telefonice în dosarul nr...../P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție - Secția de combatere a corupției, iar ulterior acestui moment i-a spus numitei C. că G., avocată și prietenă a sa „este interceptată” (*are telefoanele ascultate*). Împrejurarea a fost transmisă mai departe de către C., astfel încât aceasta a ajutat persoanele vizate de anchetă să afle despre faptul că fac obiectul unei cercetări penale (fila 33 din rechizitoriu).

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a constatat că se impune achitarea celor doi inculpați în temeiul art.16 alin.1 lit.c Cod procedură penală, apreciind că nu sunt probe directe sau indirecte care să poată conduce la concluzia că inculpații au comis faptele pentru care sunt trimiși în judecată.

1. Instanța de fond a apreciat că faptele reținute în sarcina inculpaților nu sunt descrise în mod concret, existând neclarități și neconcordanțe în actul de sesizare, întrucât nu se precizează cu exactitate cine și cui a transmis informația, ce informație a fost transmisă, care a fost înțelegerea dintre inculpații P. și C. (ce anume, cum și cui să transmită). O atare precizare se impunea și pentru că cei doi inculpați au fost trimiși în judecată pentru comiterea infracțiunii în participație penală, așa încât era necesar să fie explicat, inclusiv modul de formare a coeziunii psihice între participanții la comiterea infracțiunii.

Din perspectiva temeiniciei acuzațiilor și a modului în care parchetul a înțeles să le fundamenteze, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a apreciat relevantă împrejurarea că, la circa 9 luni de la începerea urmăririi penale față de C. și P. (8.02.2012) și după administrarea probelor, prin rezoluția

procurorului din 20.11.2012, s-a dispus disjungerea cauzei în ce-i privește pe cei doi inculpați, pentru completarea cercetărilor (rezultând că materialul probator era insuficient), iar ulterior, în data de 8.05.2014, fără să se mai procedeze la administrarea altor probe, un alt procuror a reunit din nou cauza penală privindu-i pe inculpații P. și C. la dosarul în care erau cercetați ceilalți inculpați din cauza de față, apoi s-a dispus schimbarea încadrării juridice (la data de 20.05.2014), punerea în mișcare a acțiunii penale (la data de 4.06.2014) și trimiterea în judecată a inculpaților C. și P. (la data de 23.07.2014), în baza aceluiași material probator considerat anterior insuficient.

Instanța de fond a reținut că, deși parchetul invocă mai multe mijloace de probă, împrejurarea ce constituie faptul principal ce trebuie dovedit are o sursă unică și constă într-o informație vehiculată de o singură persoană, și anume, de inculpata P..

Acuzația se bazează, în principal, pe afirmații ce provin exclusiv de la inculpata P., diseminate de aceasta în cadrul convorbirilor telefonice pe care le-a purtat cu mai multe persoane, în sensul că inculpata C. i-ar fi spus că a aflat de la inculpatul P. că G. are telefoanele interceptate.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a reținut că în susținerea acuzațiilor, parchetul a invocat următoarele mijloace de probe:

a) procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate purtate de inculpata P. cu alte persoane (ca probă directă: discuția purtată în data de 15.04.2011, ora 19:11:43, cu martora P. și discuția purtată în data de 15.04.2011, ora 19:39:39, cu A.; ca probă indirectă: discuțiile telefonice purtate cu inculpatele G. și C., respectiv cu numita "I."), precum și declarația inculpatei P. din 7.10.2011 (fila 72, vol.1 d.u.p.);

b) procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate, purtate între inculpatele G. și C. - probe indirecte;

c) declarația martorei A. din 6.03.2012 (fila 87, vol.3 d.u.p.).

d) declarațiile martorilor M., T. și E., documentele emise de Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la interceptarea convorbirilor purtate de inculpatele G., B. și P. în dosarul nr...../P/2011 (Încheierea din 5.04.2011 și autorizațiile nr.146, 147, 148, 149 și 150 din aceeași dată), precum și înscrisurile ridicate cu ocazia percheziției efectuate la domiciliul inculpatei P. despre care se afirmă că, după ce inculpata a aflat de cercetări și interceptări, au fost procurate sau păstrate pentru a justifica dobândirea unor bunuri sau plata unor servicii.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a constatat că singurele probe directe pe care se întemeiază acuzația penală constau, în realitate, în susținerile inculpatei P. din declarația din 7.10.2011, precum și în unele din convorbirile telefonice interceptate ale acestei inculpate, redată în procesele-verbale întocmite de organele de urmărire penală.

Chiar dacă este vorba despre discuții telefonice purtate de inculpata P. cu persoane diferite, s-a constatat că afirmațiile pe care se întemeiază acuzația aparțin exclusiv acestei inculpate.

În plus, niciuna dintre convorbirile interceptate invocate de parchet nu conține discuții, afirmații, susțineri, ale vreunui dintre inculpații P. sau C., acuzați de favorizarea făptuitorului/ complicitate la favorizarea făptuitorului.

Instanța de fond a apreciat că prezintă relevanță și faptul că inculpații P. și C. nu au avut posibilitatea de a adresa întrebări inculpatei P. cu privire la afirmațiile ce-i vizează. Audierea inculpatei P. a avut loc la data de 07.10.2011, când inculpații C. și P. nu aveau nicio calitate în cauză (urmărirea penală a fost începută în ce-i privește abia la data de 08.02.2012), așa încât nu se punea problema participării apărătorilor acestora la efectuarea actelor de urmărire penală. Ulterior, cererea formulată de C., de reaudiere a inculpatei P. sau de confruntare cu aceasta a fost respinsă de către procuror. Audierea inculpatei P. în condiții de contradictorialitate nu a fost posibilă nici în fața instanței, deoarece aceasta a invocat dreptul la tăcere.

În cursul urmăririi penale, martora A. a fost audiată pentru a explica discuțiile telefonice interceptate, pe care le-a purtat cu inculpata P., și nu cu privire la propriile afirmații sau referitor la alte împrejurări de fapt, relevante și concludente pentru acuzația de față, pe care martora să le fi perceput în mod direct.

Cu ocazia audierii în fața instanței, martora A. a confirmat că a dat declarația din 6.03.2012 după ce organele de urmărire penală i-au pus la dispoziție și a ascultat înregistrările și că în cauză, a fost mai întâi avocata inculpatei P. și apoi a fost audiată în calitate de martoră, așa încât este posibil ca unele aspecte, care nu se regăsesc în cuprinsul convorbirilor, să le fi aflat cu ocazia audierii inculpatei P. (fila 230, vol.V d.i.). Aceste afirmații sunt confirmate de actele de urmărire penală, din care rezultă că martora A. a fost audiată după ce a ascultat convorbirile înregistrate, despre aceasta făcând mențiuni chiar în cuprinsul declarației (fila 88, vol.3 d.u.p.), respectiv că inculpata P. a fost ascultată în data de 7.10.2011, când a fost asistată de apărătorii aleși A. și M. (fila 72, vol.1 d.u.p.). La finalul acestei declarații, inculpata P. a precizat că a adus din M... un cadou pe care i l-a dat prietenei sale, avocata A., motiv pentru care, la încheierea declarației inculpatei P., procurorul a informat-o pe A. că i-a încetat calitatea de avocat și că a dobândit calitatea de martor, iar ulterior, A. a fost audiată în această calitate (fila 87, vol.3 d.u.p.).

În acest context, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a apreciat că declarațiile martorei A. nu pot fi avute în vedere ca atare la soluționarea cauzei, deoarece martora nu a relatat fapte, împrejurări, situații de care să fi luat cunoștință în mod direct, ci mediat, sursa acestor informații fiind, după caz, convorbirile telefonice interceptate și redată în procesele-verbale, necontestate sub aspectul conținutului, respectiv informațiile din dosarul penal de care martora a luat cunoștință în calitate de avocată a inculpatei P..

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art.103 alin.1 Cod procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare, în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.

Drept urmare, instanța de fond a considerat că nici declarațiile inculpatei P. nu au valoare absolută, fiind supuse aceluiași standard de apreciere, așa încât nu se poate face abstracție de restul materialului probator. De asemenea, o soluție de condamnare nu se poate baza exclusiv pe interceptările discuțiilor telefonice,

ci acestea trebuie coroborate cu alte mijloace de probă care să demonstreze, fără dubiu, comiterea faptelor și vinovăția inculpaților.

În ce privește probele indirecte invocate de parchet, s-a constatat că nici prin coroborare cu declarația inculpatei P. și cu procesele-verbale de redare a convorbirilor interceptate, dar nici distinct de acestea, nu dovedesc comiterea, de către inculpații P. și C., a infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată.

Or, potrivit art.103 alin.2 teza finală Cod procedură penală: *"condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă"*, convingere ce trebuie să se bazeze pe probe complete, certe, care să nu lase loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, în caz contrar, impunându-se aplicarea regulii potrivit căreia „orice îndoială este în favoarea inculpatului” (*in dubio pro reo*).

Pronunțarea unei soluții de condamnare trebuie, astfel, să fie justificată prin probe sigure, indubitabile, neputându-se întemeia pe supoziții rezultate din analiza unor fragmente din interceptările convorbirilor telefonice efectuate în cauză, mai precis pe afirmațiile subiective, lipsite de credibilitate și contradictorii ale inculpatei P., coroborate, în parte, cu declarațiile incomplete ale aceleiași inculpate.

Instanța de fond a constatat că nici convorbirile interceptate (principală probă invocată de parchet) nu conduc la o concluzie certă cu privire la modul de derulare a evenimentelor, apreciind că evoluția cronologică a faptelor, așa cum reiese din procesele-verbale de redare, contrazice acuzația parchetului, respectiv că inculpata C. a aflat informația de la P., că a furnizat informația inculpatei G. și inculpatei B. și că inculpata P. a aflat informația de la inculpata C..

Astfel, procedând la analiza acestor convorbiri, instanța de fond a constatat că una din variantele acuzației penale este aceea că, după ce a aflat de la P. că G. are telefoanele interceptate, inculpata C. a transmis această informație inculpatei G., care a transmis-o mai departe, respectiv inculpatelor P. și B.. Acuzația este infirmată chiar de convorbirile telefonice invocate în acest sens de către parchet, în care inculpata P. susține că a aflat informația de la C., și nu de la inculpata G..

Pe de altă parte, din aceleași procese-verbale de redare reiese, nu doar că prima discuție referitoare la interceptarea convorbirilor telefonice a avut loc în data de 14.04.2011, ci și că inculpata C. ar fi aflat această informație chiar în acea zi sau cu o zi înainte, în 13.04.2011, ceea ce înseamnă că nu ar fi putut să o comunice inculpatei G. decât ulterior acestei date.

Astfel, în primul rând, în convorbirile din 15.04.2011 cu P., G. și A., P. le spune că s-a întâlnit cu C. *"ieri, am stat de vorbă cu ea"*, rezultând că întâlnirea ar fi avut loc la data de 14.04.2011.

În al doilea rând, din convorbirile telefonice reiese că în data de 12.04.2011, inculpata C. s-a întâlnit la coafor cu inculpata G., întâlnirea fiind stabilită cu 5 zile înainte (pe 7.04.2011), în contextul plecării inculpatei G. în M... (fila 212-214, vol.4 d.u.p.). Având în vedere aceste împrejurări, dar și tonul utilizat și conținutul convorbirilor, nu se poate reține că întâlnirea a avut drept scop comunicarea unei informații de importanță celei referitoare la interceptarea convorbirilor. Desigur, inculpata C. se putea folosi de acest prilej, în situația în care ar fi aflat între timp respectiva informație, dar nimic din ceea ce s-a întâmplat în intervalul 7-12.04.2011 nu justifică o concluzie în sensul că

inculpata C. intrase între timp în posesia respectivei informații, pentru a putea să o transmită mai departe, inculpatei G..

Nici inculpata P. nu a afirmat vreodată că inculpata C. ar fi transmis informația inculpatei G. înainte ca aceasta din urmă să plece în M....

În discuția telefonică din 15.04.2011, ora 19, purtată cu P., inculpata P. a afirmat despre C. că era îngrijorată în legătură cu interceptarea inculpatei G. pentru că se văzuse la coafor cu aceasta din urmă în data de 12.04.2011, iar din relatare a rezultat că inculpata C. a realizat acest lucru în timpul discuției din 14.04.2011, ceea ce a condus din nou la concluzia că, până în data de 12.04.2011, C. nu avea cunoștință despre interceptări și nu putea să-i comunice ceva inculpatei G..

Alte întâlniri, discuții telefonice sau comunicări între inculpatele C. și G., în perioada 12-13.04.2011, nu au fost dovedite, ceea ce conduce la concluzia că până la plecarea în M.... a inculpatei G., inculpata C. nu avea cum să-i comunice acesteia o informație despre interceptarea convorbirilor.

Nici măcar din convorbirile telefonice purtate de P., nu reiese că inculpata C. ar fi deținut o atare informație anterior datei de 14.04.2011. Inculpata P. nu face afirmații cu privire la momentul la care C. ar fi aflat de la P. respectiva informație, însă discuțiile referitoare la interceptarea convorbirilor (dar numai în ceea ce o privea pe G., fără să se facă vorbire despre B. sau P.), au apărut la 14.04.2011, dată la care P. plasează momentul în care C. i-ar fi povestit despre discuția cu P..

Însă, la acea dată, inculpata G. nu se afla în țară, deoarece în 13.04.2011 plecase spre M.... împreună cu soțul său, inculpatul G..

Potrivit convorbirilor telefonice purtate de inculpata P. cu P. în data de 15.04.2011, inculpata G. avea deja cunoștință despre faptul că telefoanele sale sunt supravegheate. Or, în condițiile în care nu s-a dovedit că inculpata C. i-a furnizat informația inculpatei G. înainte de plecarea în M.... (13.04.2011), după acest moment, C. nu ar fi putut să-i transmită inculpatei G. informația despre interceptări decât prin utilizarea unor mijloace de comunicare la distanță. Însă, la acea dată, telefoanele inculpatei G. erau interceptate în temeiul autorizațiilor emise în data de 5.04.2011 și, cu toate acestea, nu există nicio dovadă privind o atare comunicație (convorbire telefonică sau SMS) între C. și G., prin care prima să-i fi transmis celei de-a doua că are telefoanele interceptate.

De asemenea, instanța de fond a apreciat că nu s-a dovedit nici faptul că o altă persoană i-ar fi transmis inculpatei G. o atare informație prin telefon, în perioada în care se afla în M....

Toate acestea pot conduce la concluzia că, dacă inculpata G. a aflat ceva, acest lucru se putea întâmpla fie anterior datei de 13.04.2011 (când a plecat în M....), dar nu de la C., fie ulterior acestei date, din nou, fără ca informația să-i fi fost furnizată de C., având în vedere că G. s-a întors în țară în data de 27.04.2011, deci ulterior perioadei în care parchetul susține că P. și C. au comis infracțiunea.

S-a mai constatat că inculpata P. a vorbit despre faptul că G. i-a transmis un SMS din care rezultă că este tristă („*Aici este plin de orhidee. Să îmi vină în față. M-am săturat de miserabili, aștept să vină în față.*”) și, bazându-se pe discuțiile din cursul zilei de 14.04.2011, a presupus că inculpata C. i-a trimis

mesaj pentru a o informa pe G. despre interceptarea convorbirilor (*"I-o fi scris, i-o fi trimis cineva mesaj și a indispus-o total, îți dai seama?"* - proces-verbal de redare, fila 215, vol.4 d.u.p.), fapt care nu rezultă din probele administrate.

În lipsa dovezilor că inculpata G. a aflat informația de la C., este înlăturată și susținerea acuzării potrivit căreia G. a transmis mai departe informația primită de la C., respectiv inculpatelor P. și B. (*"Prin intermediul inculpatei G., și judecătoarele P., B. au fost avertizate asupra măsurilor care le vizau."* – fila 11 rechizitoriu). Dacă, așa cum se va arăta în cele ce succed, în ce le privește pe P. și G. există anumite indicii în sensul că au intrat în posesia unei/unor informații despre interceptarea telefoanelor, referitor la comunicarea între G. și B. nu există nici măcar indicii.

În egală măsură, și pentru aceleași considerente, a fost infirmată și varianta de acuzație în sensul că inculpata P. a aflat de la inculpata C. informația pe care aceasta din urmă o primise de la inculpatul P., iar P. a transmis informația mai departe, inculpatei G.. Or, P. susține în convorbirile telefonice că a aflat informația în data de 14.04.2011, de la C. și presupune că G. știa deja acest lucru în data de 15.04.2011 și că aflase de la alte persoane. Mai mult, nu există vreo dovadă că P. i-a transmis această informație prin telefon, în perioada 13.04.2011 (plecarea în M... a inculpatei G.) - 20.04.2011 (plecarea în M... a inculpatei P.).

De asemenea, instanța de fond a constatat că în situația în care s-ar fi dovedit că inculpata C. i-ar fi spus inculpatei P. că G. ar putea avea telefoanele ascultate, nu s-ar putea reține că inculpata C. ar fi favorizat-o pe P. sau pe G. și cu atât mai puțin că ar fi favorizat-o pe inculpata B..

Instanța de fond a apreciat că afirmațiile inculpatei P. din cuprinsul convorbirilor telefonice nu constituie relatarea unor fapte certe, ci este vorba despre presupuneri ale acesteia în legătură cu anumite împrejurări de care a luat cunoștință sau despre afirmații făcute în scopul de a justifica anumite situații de fapt.

Vehicularea numelor inculpaților P. și C. se poate datora presupunerii inculpatei P., formată în contextul discuțiilor despre interceptarea telefoanelor inculpatei G., la care a participat și inculpata C. (discuții a căror dată nu a putut fi stabilită cu certitudine, respectiv dacă a avut loc înainte sau după data de 14.04.2011), presupunere bazată pe mai multe împrejurări cu caracter de notorietate: faptul că judecătorii cu atribuții în emiterea mandatelor de interceptare din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție erau în număr limitat și numele acestora erau cunoscute, faptul colaborării din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii dintre P. și C..

De asemenea, instanța de fond a constatat că afirmațiile inculpatei P. din convorbirile telefonice și din declarația dată în 7.10.2011 (*potrivit căroră C. i-a spus despre faptul că a aflat despre interceptarea telefoanelor G. de la P.*) nu se coroborează cu alte probe.

Declarația inculpatei P. din cursul urmăririi penale și afirmațiile acesteia din cuprinsul convorbirilor telefonice sunt infirmate de celelalte mijloace de probă. Nu există declarații ale celorlalți inculpați sau ale martorilor, ori alte convorbiri interceptate, care să se coroboreze cu susținerile inculpatei P..

Din declarațiile inculpaților și ale martorilor reiese că au existat discuții privind ascultarea telefoanelor, purtate între colegi, dar a fost vorba despre

discuții cu caracter general, nu particularizate cu privire la anumite persoane și, cu excepția discuțiilor referitoare la inculpata G., dar în alt context decât cel care face obiectul cauzei penale de față (nu era vorba despre interceptarea dispusă în data de 5.04.2011), nu s-a discutat niciodată despre interceptarea sau anchetarea penală a numitelor B., P. sau G.. Martorii au relatat că au auzit de aceste aspecte în luna octombrie 2011, după perchezițiile domiciliare la locuințele inculpatelor B. și P., când au apărut în mass-media informații despre dosarul penal.

Instanța de fond a reținut că, potrivit actului de sesizare, infracțiunea a fost comisă în participație penală, de către inculpații P. și C., iar favorizarea s-a realizat de către inculpatul P. cu complicitatea inculpatei C., care ar fi transmis informația către B., G. și P.. Prin urmare, conform acuzației penale, inculpata C. a acționat în înțelegere cu inculpatul P., cu intenția de a transmite mai departe informația, pentru a asigura cunoașterea acesteia de către celelalte trei inculpate și pentru a le asigura un ajutor, deci pentru a le favoriza.

Or, participarea la discuții de grup, în cadrul cărora s-a vorbit cu caracter de generalitate despre interceptarea convorbirilor telefonice, ca fapt divers sau ca subiect de un anumit interes pentru participanții la discuții, fără a fi avută în vedere interceptarea unei anumite persoane într-o anumită cauză penală, nu se încadrează în tiparul de incriminare al infracțiunii de favorizarea infractorului/făptuitorului.

Totodată, instanța de fond a reținut că, inițial, convorbirile telefonice purtate de inculpata P. se refereau exclusiv la vehicularea unei informații cu privire la interceptarea inculpatei G., fără ca pe baza întregului material probator să se poată stabili cine anume a lansat-o și de unde a provenit.

Ulterior întoarcerii din M..., aceste convorbiri conțin referiri și la interceptarea sau cercetarea inculpatei P., însă nu s-a putut stabili cine anume a informat-o, respectiv de unde a provenit informația, iar referitor la informația vehiculată cu privire la interceptări ce o viza și pe inculpata B., nu există minime indicii că inculpata C. ar fi deținut această informație.

Instanța de fond a constatat că mijloacele de probă invocate de parchet, nu pun în evidență nici măcar faptul că inculpata C. ar fi deținut o informație certă și completă cu privire la măsurile procedurale dispuse prin încheierea emisă de inculpatul P. și nici cu privire la persoanele supuse acestor măsuri.

Referitor la comportamentul inculpatelor P., C., G. și B. instanța de fond a apreciat că nu s-a dovedit că după data de 5.04.2011 a intervenit o schimbare. Mijloacele de probă relevă faptul că în data de 15.04.2011, inculpata P. a vorbit pentru prima dată despre aflarea informației referitoare la interceptarea inculpatei G. iar, ulterior, începând cu data de 27.04.2011, după întoarcerea din M... a inculpatelor P. și G., a intervenit o modificare în atitudinea acestor două inculpate.

Această constatare reprezintă numai un indiciu că inculpatele P. și G. au intrat în posesia unei/unor informații despre interceptarea convorbirilor telefonice, nu și pentru faptul că informația referitoare la interceptare a fost furnizată de inculpata C. sau că aceasta a primit informația de la inculpatul P. și, cu atât mai puțin, nu dovedește că inculpații C. și P. au comis faptele pentru care au fost trimiși în judecată.

De asemenea, s-a constatat că nu există vreo probă care să dovedească faptul că inculpata B. și-a schimbat atitudinea. Dimpotrivă, probele administrate au relevat un comportament normal al inculpatei, fără încercarea de a ascunde, de a disimula sau, după caz, de a evidenția anumite împrejurări în favoarea sa. Mai mult, în data de 14.04.2011 (când P. susține fără suport probator că a discutat cu B. despre interceptarea convorbirilor telefonice ale inculpatei G.), inculpata B. vorbește la telefon cu inculpatul C. și acceptă ca acesta să o viziteze la biroul său de la Înalta Curte de Casație și Justiție (singura vizită de acest fel), ceea ce, în mod firesc, nu s-ar fi întâmplat dacă inculpata B. ar fi deținut informația că ea și/sau inculpata G. erau supuse unor măsuri de cercetare penală sau de supraveghere tehnică.

În ce privește atitudinea inculpatei C., evaluând întregul material probator, Înalta Curte – Completul de 3 judecători a constatat că ceea ce rezultă cu certitudine este faptul că aceasta a comunicat cu G. atât anterior, cât și ulterior datei de 5.04.2011.

Între cele două exista o relație de amicitie, generată de prietenia existentă între G. și mama inculpatei C..

Așa cum reiese din procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate, ce nu au fost excluse din materialul probator, în perioada iulie 2010-martie 2011, telefoanele inculpatei G. au fost interceptate în baza mandatelor de siguranță națională - fila 38 și urm., vol.4 d.u.p., iar prin încheierea de cameră preliminară din 20.10.2014 au fost înlăturate înregistrările din perioada 22.01.-7.04.2011, anterior datei de 5.04.2011, C. și G. comunică telefonic, dar nu cu o frecvență deosebită ci doar în anumite intervale de timp. După data de 5.04.2011, această comunicare continuă până la data de 12.04.2011, cu puțin înainte de plecarea inculpatei G. în M.... De asemenea, și ulterior datei de 14.04.2011, când P. a afirmat că a fost informată de către C. despre interceptarea inculpatei G., C. a comunicat cu G., dându-i un SMS de felicitare în data de 16.04.2011, cu ocazia zilei de naștere a acesteia din urmă, în perioada în care G. se afla în M....

În concluzie, având în vedere continuitatea și conținutul convorbirilor și comunicărilor telefonice pe care le-au purtat atât anterior, cât și ulterior datei de 5.04.2011, nu se poate susține că inculpata C. avea cunoștință despre interceptarea G. și că a transmis această informație. Mai mult, din declarațiile inculpatei C. coroborate cu declarațiile inculpatei G. și ale martorului M., reiese că inculpata C. și-a manifestat surprinderea cu privire la subiectul interceptării inculpatei G., nefiind la curent nici măcar cu discuțiile din toamna anului 2010, când G. s-a plâns că are telefoanele ascultate.

Referitor la convorbirile telefonice din 3 și 23 mai 2011, în cadrul cărora P. îi relatează inculpatei G. discuții sau afirmații ale inculpatei C. sau îi comunică manifestarea de îngrijorare a inculpatei C. referitor la cariera sa (fila 218, 220 verso, 229, vol.4 d.u.p.), instanța de fond a apreciat că nu sunt concludente, întrucât inculpata C. nu exprima o îngrijorare derivată din faptul că ar fi transmis anumite informații despre interceptare și le-ar fi favorizat pe inculpatele P., B. și G.. De asemenea, instanța a reținut că îngrijorarea a fost menționată numai de către inculpata P. și numai în convorbirile telefonice cu G., fără ca respectiva afirmație să fie susținută prin alte mijloace de probă.

În ce o privește pe G., instanța de fond a constatat că aceasta a purtat discuții telefonice și s-a întâlnit cu P. și cu C. și după data de 5.04.2011, fără să se poată considera că a încercat să le evite sau că își schimbă modul în care comunică cu acestea.

De altfel, așa cum reiese din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate în perioada anterioară, respectiv iulie 2010-martie 2011, dată fiind relația de prietenie dintre G. și P., acestea vorbeau frecvent la telefon, aproape zilnic în anumite perioade de timp. După întoarcerea din M... a inculpatei P., discuțiile telefonice au continuat în același mod.

În plus, G. a reluat convorbirile telefonice pe care le purta în mod obișnuit cu N. și cu I. și au discutat inclusiv subiecte de interes pentru cercetarea penală din cauza de față.

Referitor la inculpata P., s-a constatat, în mod evident, că în data de 15.04.2011, deci ulterior perioadei în care se susține că inculpata C. a transmis informația, aceasta nu avea cunoștință despre faptul că propriile posturi telefonice sunt interceptate, căci, așa cum reiese din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice, în discuțiile cu P. și A., inculpata P. a continuat să vorbească liber și explicit chiar despre existența măsurilor de supraveghere tehnică dispuse cu privire la G., iar conținutul convorbirilor, tonul, limbajul și lejeritatea în exprimare ilustrează că nu avea nicio informație cu privire la măsurile dispuse în ce o privește.

Din convorbirile interceptate reiese că în ziua de 12.04.2011, G. s-a întâlnit cu P. în jurul orei 16:22:50 (fila 257 verso, vol.4 d.u.p.), după care, în jurul orei 17:00:59, s-a întâlnit cu C. (fila 214, vol.4 d.u.p.). În data de 13.04.2011, P. a purtat o discuție telefonică cu "I.", din care nu s-a observat vreo modificare a comportamentului după întâlnirea cu G. din ziua precedentă (fila 288, vol.4 d.u.p.), care să conducă la concluzia că ar fi aflat ceva de la G. în ziua anterioară.

În plus, P. continuă să comunice cu G., iar din convorbirile telefonice din luna aprilie 2011 rezultă faptul că înainte de plecarea inculpatei P. în M..., aceasta nu discutase cu inculpata G. despre interceptarea și înregistrarea telefoanelor și nici nu știa de unde aflase informația G..

Abia după întoarcerea din M... a inculpatei P., s-ar putea constata o schimbare în atitudinea inculpatelor G. și P. și, în special, a acesteia din urmă.

Referitor la perioada în care inculpatele P. și G. s-au aflat împreună în M..., instanța de fond a apreciat că nu există probe directe că acestea au discutat despre informația privind interceptarea convorbirilor dispusă în cauza de față. Inculpații G. și G. au negat existența vreunei asemenea discuții, iar inculpații P. și C. nu au putut fi audiați, deoarece au invocat dreptul la tăcere.

Prin probele administrate nu s-a dovedit că informația referitoare la interceptarea telefoanelor a fost furnizată inculpatei G. de către inculpata P.. Cu privire la modalitatea în care inculpata P. a intrat în posesia informației înainte de a discuta cu G. în M..., nu există nici măcar indicii, astfel cum s-a arătat în cele ce preced.

În concluzie, instanța de fond a apreciat că modificarea comportamentului inculpatelor P. și G. le privește exclusiv pe aceste două inculpate, fără să fie concludentă pentru acuzația de favorizarea infractorului, deoarece nu poate

dovedi faptul că inculpata C. a primit informația referitoare la interceptări de la inculpatul P. și că, apoi, a comunicat-o inculpatelor G., P. sau B., în condițiile în care o atare situație nu a fost dovedită prin celelalte mijloace de probă.

Totodată, instanța de fond a constatat că Parchetul nu a putut să precizeze cu exactitate data la care P. și C. au comis faptele ce li se impută, iar probele administrate nu dovedesc împrejurarea că acești doi inculpați s-au întâlnit ori că au avut, în mod real, posibilitatea de a comunica în perioada 5-14.04.2011.

Inițial, prin rechizitoriu, au fost reținute perioade infracționale diferite, iar ulterior, s-a indicat o *perioadă de timp care începe cu data de 5 aprilie 2011* - dată la care inculpatul P. a emis încheierea de autorizare a interceptărilor - și se *sfârșește cu data de 14 aprilie 2011* - dată imediat anterioară primei convorbiri telefonice în care inculpata P. face vorbire despre vehicularea informației privind interceptarea convorbirilor telefonice ale inculpatei G.

Nu s-a indicat cu claritate data la care inculpatul P. a transmis informația inculpatei C. și nici data și împrejurările concrete în care aceasta din urmă a comunicat informația inculpatelor P., G. și B..

Potrivit actului de sesizare, astfel cum a fost precizat prin "Răspunsul" înaintat de Parchet în procedura camerei preliminare, P. a avut ocazia de a transmite informația către C., în contextul unei discuții profesionale, purtată la sediul Înaltei Curți în perioada 5-14.04.2011.

Cei doi inculpați nu au negat existența unei întâlniri în cursul lunilor martie-aprilie 2011, justificată însă de considerente profesionale, fiind vorba despre discuțiile purtate de inculpatul P. în calitate de președinte al Secției penale cu judecători din cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal, în scopul de a-i determina să accepte să între în ședințele de judecată constituite la nivelul Secției penale în perioada vacanței judecătorești, declarațiile inculpaților coroborându-se, sub acest aspect, cu înscrisurile depuse la dosar și cu declarațiile martorilor.

Potrivit declarațiilor date de inculpații P. și C., această întâlnire a putut să aibă loc, fie în cursul lunii martie (declarație C., fila 319, vol.IV d.i.), fie la sfârșitul lunii martie - începutul lunii aprilie 2011, posibil înainte de data de 5.04.2011 (declarație P., fila 316, vol.IV d.i.).

Inculpata C. a mai susținut că l-a întâlnit pe inculpatul P. și în luna aprilie, în biroul președintei Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu ocazia sărbătorilor de Paște (în anul 2011, Paștele ortodox s-a sărbătorit pe data de 24 aprilie), când, de față cu aceasta, a făcut cuvenitele urări, fără să poarte alte discuții (fila 299, vol.17 d.u.p.).

În urma administrării probelor în cursul urmăririi penale și în faza de judecată, nu s-a dovedit *când anume* și *dacă* inculpații P. și C. s-au întâlnit în intervalul de timp 5-14.04.2011, menționat ca perioadă de desfășurare a activității infracționale, așa încât, și sub acest aspect, există un puternic dubiu, ce profită inculpaților.

Referitor la relațiile existente între inculpații P. și C., ori între aceștia și inculpatele G. și P., instanța de fond a apreciat că acestea nu pot justifica, prin ele însele, comiterea faptelor.

Prin probele administrate nu s-a dovedit însă existența unei relații de prietenie între inculpații P. și C., care să fi justificat transmiterea unei informații

nepublice de către P., ci doar faptul că aceștia s-au cunoscut în 2005, în perioada în care lucrau în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, cei doi inculpați afirmând o relație de colegialitate, ce nu a fost infirmată prin alte mijloace de probă; dimpotrivă, nici ceilalți inculpați și nici martorii audiați nu au declarat că inculpații P. și C. ar fi avut o relație mai apropiată, de prietenie.

Astfel, inculpații P. și C. au arătat că au avut o relație strict profesională și că s-au cunoscut în perioada în care și-au desfășurat activitatea în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii. Susținerile inculpaților sunt confirmate prin declarațiile din cursul cercetării judecătorești date de martorii M., C., T., V., I. și A..

Afirmația martorului M. din declarația dată în cursul urmăririi penale, în sensul că *”relațiile dintre C. și P. erau ceva mai apropiate pentru că au lucrat împreună la Consiliul Superior al Magistraturii”* (fila 305, vol.2 d.u.p.), a fost explicată cu ocazia audierii în fața instanței, martorul precizând: *”știu că se cunoșteau de la CSM, C. fiind secretar în cadrul CSM iar dl. P. membru CSM și chiar președinte. Știu că natura relațiilor era una profesională”* (fila 164, vol.VI d.i.).

Existența unei relații mai apropiate sau de prietenie între inculpații P. și C. nu rezultă nici măcar din convorbirile telefonice interceptate, invocate ca principale probe în acuzare de către parchet.

De asemenea, instanța de fond a considerat că nu s-a dovedit existența vreunei relații între inculpații P. și G., în afara celei profesionale (cei doi se cunoșteau din vedere, date fiind calitățile de judecător și avocat). Din declarațiile inculpaților și declarațiile martorilor nu a rezultat existența unei alte relații decât cele de tip profesional, între P. și B., respectiv între P. și P., aceștia fiind judecători în cadrul aceleiași instanțe.

De altfel, în lipsa oricărei dovezi referitoare la existența unei înțelegeri între inculpații P. și C., și a unei solicitări din partea primului în sensul ca aceasta din urmă să-i transmită informația avocatei G., acest mod de adresare menționat de parchet ar sugera, mai degrabă, dorința de protejare a inculpatei C., și nu de favorizare a inculpatei G..

Instanța de fond a considerat că emiterea autorizațiilor nr.146, 147, 148, 149 și 150 din 5.04.2011 de interceptare și înregistrare audio video a convorbirilor dintre G., B. și P., ori între ele și alte persoane, pentru 30 zile, în perioada 6.04.2011 – 5.05.2011 inclusiv, emise de inculpatul P., nu poate conduce la concluzia că acesta a comis fapta de care este acuzat. În plus, inculpatul P. nu era singura persoană care deținea această informație, ci existau multe alte persoane care, fie cunoșteau că există posibilitatea interceptării acestor convorbiri, fie cunoșteau cu certitudine că s-a dispus interceptarea convorbirilor telefonice (cel puțin, procurorul care a formulat propunerea, organul de poliție judiciară delegat în legătură cu aceste activități, greșierul și magistratul asistent al Compartimentului de ”Documente clasificate” de la Înalta Curte și persoanele care s-au ocupat de punerea în executare a autorizațiilor de interceptare.

În urma evaluării întregului material probator, Înalta Curte – Completul de 3 judecători a constatat că probele invocate în acuzare, ca de altfel, întregul material probator, nu conduc la o concluzie unică și certă, motiv pentru care, în

temeiul art.396 alin.5 rap. la art.16 alin.1 lit.c Cod procedură penală, a dispus achitarea inculpaților P. și C., și a apreciat că nu poate fi admisă cererea inculpatei C., de a se dispune achitarea în temeiul art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală.

Cât privește legea penală aplicabilă, instanța de fond a constatat că fapta de favorizare a unei persoane față de care se desfășoară o anchetă penală era incriminată anterior conform art.264 Cod penal - favorizarea infractorului, iar potrivit Noului Cod penal, conform art.269 - favorizarea făptuitorului, legea nouă păstrând în linii generale reglementarea anterioară, fiind aduse unele modificări.

Astfel, s-a renunțat la folosirea noțiunilor de „infracțiune” și „infractor” în favoarea celor de „faptă prevăzută de legea penală” și de „făptuitor”, iar sintagma ”pentru a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală” a fost înlocuită cu sintagma “în scopul împiedicării sau îngreunării tragerii la răspundere penală”.

De asemenea, există deosebiri și cu privire la tratamentul sancționator (închisoare de la 3 luni la 7 ani conform Codului penal anterior, respectiv închisoarea de la 1 la 5 ani sau amendă conform Codului penal în vigoare). Referitor la limitele de pedeapsă, s-a constatat că potrivit legii vechi, minimul special este mai mic decât potrivit legii noi, pe când maximul special este mai mare potrivit legii vechi, iar legea nouă prevede alternativ pedeapsa amenzii.

Pornind de la premisa că legea penală mai favorabilă se aplică în concret, având în vedere situația specială a speței, în condițiile achitării în temeiul art.16 alin.1 lit.c Cod procedură penală, instanța de fond a apreciat că nuanțările referitoare la conținutul constitutiv al infracțiunii, ca și diferențele de tratament sancționator între legea veche și legea nouă sunt nerelevante, așa încât a făcut aplicarea dispozițiilor art.3 Cod penal privind activitatea legii penale, motiv pentru care s-a raportat la legea în vigoare la data comiterii faptelor imputate inculpaților P. și C., respectiv art.264 Cod penal anterior.

III.2. Acuzațiile de luare de mită reținute în sarcina inculpatei P. (pct.II.1 și 2 din rechizitoriu), acuzațiile de dare de mită reținute în sarcina inculpatului G. (pct.V.1 și 2 din rechizitoriu) și acuzația de complicitate la dare de mită, reținută în sarcina inculpatei G. (pct.IV.2 din rechizitoriu)

Inculpata P. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea a două infracțiuni de luare de mită prevăzute de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, în fapt, reținându-se următoarele:

1) La data de 18.02.2010, inculpata P., în calitate de judecător, a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat *dosarul nr..../42/2009*, în care intimata SC E. SA a fost reprezentată și asistată în fața completului de judecată, la termenul din 18.02.2010, de către inculpatul G., în calitate de avocat (pct.II.1 din rechizitoriu).

2) La data de 4.03.2010, inculpata P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat *cauza nr. ..../1/2010*, în care reclamanta SC „T....” SRL, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Concurenței, a solicitat strămutarea dosarului nr..../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal. În această cauză, SC „T....” SRL a fost

asistată/reprezentată de către avocatul G., care s-a prezentat în fața instanței de judecată din care a făcut parte judecătorul P.. Cererea de strămutare a cauzei a fost admisă prin încheierea nr.1257 din 4.03.2010 a Secției de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în cauza nr. ..../1/2010, dispunându-se strămutarea dosarului nr. ..../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal, la Tribunalul Buzău.

Ulterior soluționării acestor două dosare (nr...../1/2010, nr...../42/2009) de către judecătorul P., avocatul G. i-a organizat în *13 februarie 2011* și i-a achitat costul petrecerii acesteia de la restaurantul E.... din incinta Hotelului M.... din București și a suportat plata excursiei pe care judecătorul P. a efectuat-o în M...., în perioada *20 aprilie 2011 - 27 aprilie 2011*, respectiv, atât costurile de transport cât și cazarea (pct.II.2 din rechizitoriu).

Inculpatul G. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea a două infracțiuni de dare de mită prevăzute de art.290 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, în fapt reținându-se că în data de *13.02.2011*, ulterior soluționării dosarului nr...../42/2009 de către completul de judecată din care a făcut parte judecătorul P., aceasta i-a pretins avocatului G. organizarea petrecerii de ziua sa. Inculpatul G. a dat curs solicitării judecătoarei P., i-a organizat și a achitat acesteia la data de *13.02.2011* costul petrecerii de la restaurantul E.... din incinta Hotelului M.... din București, în cuantum de .... lei.

La data de *18.02.2010*, P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr...../42/2009, având ca obiect recursul declarat de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în care intimata SC E. SA a fost reprezentată de către avocatul G. (pct.V.1 din rechizitoriu).

2). Inculpatul G. a asistat și reprezentat SC T.... SRL în calitate de avocat în dosarul nr...../1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și s-a prezentat în fața instanței de judecată din care a făcut parte judecătoarea P.. Astfel, la data de *4.03.2010*, judecătoarea P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr. ..../1/2010, având ca obiect cerere de strămutare. Cererea de strămutare a fost admisă prin încheierea nr.1257 din 4.03.2010 pronunțată în dosarul nr. ..../1/2010 și s-a dispus strămutarea dosarului nr...../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal, la Tribunalul Buzău.

După soluționarea dosarului menționat, avocatul G. a achitat excursia pe care judecătoarea P. a efectuat-o în M.... în perioada *20 aprilie 2011 - 27 aprilie 2011* (pct.V.2 din rechizitoriu).

Inculpata G. a fost trimisă în judecată pentru complicitate la infracțiunea de dare de mită, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.290 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, în fapt, reținându-se că la data de *18.02.2010*, P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr...../42/2009, având ca obiect recursul declarat de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în care intimata SC E. SA a fost reprezentată de către avocatul G..

Ulterior soluționării acestui dosar, P. i-a pretins avocatului G., prin intermediul soției sale, avocata G., organizarea petrecerii de ziua sa. G. a dat curs solicitării judecătorei P., transmisă prin intermediul soției sale G. și, drept plată pentru că îi soluționase favorabil dosarul nr..../42/2009, i-a achitat acesteia la data de 13.02.2011, costul petrecerii de la restaurantul E.... din incinta Hotelului M.... din București, în cuantum de .... lei (pct.IV.2 din rechizitoriu).

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte - Completul de 3 judecători a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru condamnarea niciunuia dintre cei trei inculpați.

Astfel, a reținut că din cuprinsul actului de sesizare reiese cu claritate că în sarcina inculpatei P. se reține doar primirea unor foloase necuvenite, după îndeplinirea atribuțiilor de serviciu prin soluționarea a două dosare înregistrate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, fără a se face vorbire despre împrejurări specifice infracțiunii de luare de mită, respectiv că foloasele au fost date ”în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau pentru îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri”. De asemenea, nu se face vorbire despre existența unei înțelegeri anterioare sau concomitente îndeplinirii actului, între inculpații P. și G., în legătură cu primirea unei contraprestații după îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către inculpata P..

Atât la descrierea succintă a situației de fapt, cât și la analiza detaliată a faptelor, în ambele cazuri, se menționează în mod expres, că inculpatei P. i se impută doar primirea unor foloase necuvenite ulterior soluționării dosarelor nr..../42/2009 și nr..../1/2010.

De asemenea, instanța de fond a reținut că în rechizitoriu se face vorbire despre faptul că inculpata P. „i-a pretins avocatului G. organizarea petrecerii de ziua sa” (fila 24), însă această pretindere a avut loc ulterior soluționării celor două cauze civile.

În ceea ce privește legea mai favorabilă, instanța de fond a constatat că pentru inculpata P. este legea veche cu reținerea prevederilor legale în vigoare la data comiterii faptelor, respectiv a dispozițiile art.256 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000.

Referitor la conținutul constitutiv al infracțiunii de primire de foloase necuvenite prin raportare la faptele reținute în sarcina inculpatei P., instanța de fond a considerat că materialul probator administrat în cauză nu dovedește legătura între soluționarea celor două cauze civile de către inculpata P. și primirea presupuselor foloase necuvenite, lipsind un element constitutiv ce intră în latura obiectivă a infracțiunii de primire de foloase necuvenite, faptele nefiind prevăzute de legea penală.

Așa cum reiese din probele administrate, nici plata consumației de la Restaurantul E.... și nici suma de bani necesară efectuării excursiei în M.... nu au nicio legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu ale inculpatei P., în calitate de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal. Cele două evenimente se plasează în afara oricărui context profesional, neexistând nicio relaționare între dosarele judecate de către inculpată și presupusele foloase primite de către aceasta.

Cauza înregistrată sub nr..../42/2009 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal avea ca obiect recursul declarat de pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale în contradictoriu cu reclamanta SC E. SA împotriva sentinței civile nr.143 din 19.08.2009 a Curții de Apel Pitești, iar cu ocazia soluționării recursului, această din urmă societate a fost reprezentată în fața instanței de către avocatul G..

Prin decizia civilă nr.904/18.02.2010, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a anulat recursul ca netimbrat.

Taxele de timbru sunt trecute în legea privind taxele de timbru, iar în cazul acțiunilor neevaluabile în bani, este o sumă fixă și în aceste situații, partea este citată cu mențiunea să achite taxa de timbru prevăzută de lege până la o anumită dată. În acest caz, rezoluția nu se mai pune de către completul de judecată, ci de către arhivă. Când dosarul se înregistrează, *grefierul responsabil cu această procedură verifica care este taxa de timbru corespunzătoare și pune o rezoluție: Se citează X cu mențiunea de a depune taxa de timbru până la termenul fixat, cu precizarea că în caz contrar, calea de atac se va anula.*

De asemenea, în cuprinsul deciziei civile, pe lângă indicarea dispozițiilor legale aplicabile, se arată că anularea ca netimbrat a recursului formulat de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale s-a dispus după ce recurentul a fost informat cu privire la obligația achitării taxei de timbru, iar acesta nu a uzat de posibilitatea legală ca, în termen de 3 zile, să conteste această obligație și să formuleze cerere de reexaminare în conformitate cu dispozițiile art.18 alin.2 din Legea nr.146/1997, în cadrul căreia să se tranșeze problema scutirii de la plata taxei de timbru, la care se referă parchetul.

Cauza cu nr..../1/2010, a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal în data de 25.01.2010 și a avut ca obiect cererea de strămutare formulată de SC T... SRL Piatra Neamț cu privire la dosarul nr..../102/2009 aflat pe rolul Tribunalului Mureș, în care SC T... SRL avea calitatea de revizuent, iar Consiliul Concurenței era intimat.

Cererea de strămutare a fost formulată și semnată de reprezentanții SC T... SRL și trimisă prin poștă la Înalta Curte de Casație și Justiție. Cu ocazia soluționării cererii de strămutare, petenta SC T... SRL a fost reprezentată de către avocatul G., în baza unui contract de asistență juridică încheiat după înregistrarea cererii.

Prin încheierea nr.1257/4.03.2010, s-a dispus strămutarea dosarului nr..../102/2009 al Tribunalului Mureș, la Tribunalul Buzău, fiind păstrate actele îndeplinite de instanța de la care s-a strămutat cauza.

Niciunul din cele două dosare mai sus menționate nu avea legătură cu inculpatul C. sau cu grupul de firme R., astfel cum s-a precizat în cuprinsul rechizitoriului.

În dosarul nr..../42/2009, partea SC E. SA, avea ca acționari persoane juridice cu sediul social în .... și persoane fizice care nu au nicio legătură cu prezenta cauză, iar în dosarul nr..../1/2010, partea SC T... SRL Piatra Neamț avea ca asociați membrii familiei omului de afaceri C., fără nicio legătură cu C. sau grupul de firme R..

Parchetul a construit acuzațiile de luare-dare de mită pornind de la premisa eronată că SC E. SA și SC T... SRL aparțineau omului de afaceri C. și, așa cum

reiese cu precădere din descrierea infracțiunilor de spălare de bani, că în virtutea acestui interes, C. a furnizat sumele necesare dării de mită.

În lipsa oricărei probe care să ateste existența vreunei legături între inculpatul C. sau grupul de firme R. și soluționarea celor două dosare mai sus-menționate, respectiv a vreunei legături între pronunțarea de către inculpata P., în calitate de judecător, a celor două hotărâri și presupusele foloase, *acuzarea a încercat să contureze o anumită conivență infracțională prin referire la contextul relației personale dintre judecătorul P. și avocații G. și G., coroborat cu faptul că acesta din urmă a reprezentat părțile care au primit soluții favorabile în respectivele dosare civile.*

Instanța de fond a constatat că în rechizitoriu există numeroase referiri cu caracter general la relațiile dintre inculpați și la existența unei conivențe infracționale, fără afirmarea unor fapte concrete, făcându-se mențiune chiar despre o *"cârdășie infracțională între excursioniști și interesele din dosare"*, însă nu au fost formulate acuzații de asociere în vederea comiterii de infracțiuni, iar parchetul nu a demonstrat existența unei înțelegeri speciale între inculpata P. și inculpatul G. cu privire la judecarea dosarelor nr...../42/2009 și nr...../1/2010.

Nu s-a dovedit nici faptul că era o obișnuință ca avocații G. și C. să pledeze sau să asigure asistența juridică în cauze soluționate de P. ori în cauze aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Din ansamblul probator reiese că în perioada ianuarie 2010 – septembrie 2011, SC R. SRL nu a avut calitate de parte în niciun dosar aflat pe rolul Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Cât privește dosarele menționate la fila 131-132 din rechizitoriu, parte din acestea făcând obiectul procesului-verbal de sesizare din oficiu din 4.04.2011, instanța de fond a constatat că SCA G., prin avocații săi, a asigurat reprezentarea doar în două cauze, respectiv în dosarele nr...../1/2010 și nr...../1/2010, care au fost soluționate de către Secțiile civile, și nu de Secția de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar părțile reprezentate în aceste dosare au fost SC M.... SRL și SC M...., și nu SC R..

De asemenea, instanța de fond a constatat că toate cauzele au fost soluționate în complete colegiale, compuse din 3 judecători, și nu în complet unic constituit doar din inculpata P., dosarele nr...../42/2009 și nr...../1/2010 fiind repartizate completului din care aceasta făcea parte, la acel moment.

Totodată, niciunul din ceilalți doi membri ai completului, fiind vorba despre judecătorii N. și C., nu a relatat despre existența vreunei încercări de influențare frauduloasă a soluției din partea inculpatei P., ci dimpotrivă, au declarat că au făcut parte din același complet cu P. o perioadă de circa 6 ani, dar nu s-a întâmplat niciodată ca aceasta să sugereze sau să solicite expres vreo facilitate legată de soluționarea vreunui dosar, ori să încerce să influențeze colegii de complet, direct sau indirect, referitor la soluționarea vreunei cauze (fila 382, vol.2 d.u.p.-declarație martor S.; fila 305, vol.2 d.u.p. și fila 164, vol.VI d.i.-declarație martor N.).

Cât privește relația personală existentă între inculpata P. și inculpații G., prima instanță a constatat că din probele administrate în cauză (declarațiile acestor inculpați, declarațiile martorilor, procesele-verbale de redare a

convorbirilor telefonice interceptate) rezultă că aceștia aveau o relație de strânsă prietenie, care s-a manifestat inițial între P. și G., începând cu anul 1987, când au fost colege o perioadă de timp, în calitate de judecătorești la Judecătoria Sectorului 6. Relația de prietenie s-a păstrat și după ce G. a devenit avocat și s-a extins și asupra soțului acesteia, fără ca între P. și G. să existe o relație la fel de apropiată ca cea dintre P. și G.. În mod obișnuit, se întâlneau doar cele două, însă au fost și situații în care toți cei trei inculpați și-au petrecut împreună mai multe vacanțe, au participat la evenimente familiale, organizate inclusiv cu ocazia zilelor de naștere sau de sărbători, iar inculpatele P. și G. obișnuiau să vorbească frecvent la telefon (în anumite perioade, aproape zilnic), deși se întâlneau mult mai rar.

Indiferent cât de strânse erau aceste relații, nu li se poate da o conotație frauduloasă și nu pot constitui, în mod singular, temei de formulare a unei acuzații penale, atâta timp cât nu s-a demonstrat existența vreunei legături între inculpata P. cu soții G. și îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către P..

În concluzie, instanța de fond a apreciat că niciuna dintre faptele reținute în sarcina inculpatei P. nu îndeplinește condițiile de tipicitate ale infracțiunii de primire de foloase necuvenite, lipsind cerința referitoare la legătura între îndeplinirea actului de serviciu și primirea presupuselor foloase, ceea ce corespunde temeiului de achitare prevăzut de art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală.

Această concluzie era valabilă, de altfel, și pentru infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 alin.1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000, conform încadrării juridice reținute în rechizitoriu.

În ceea ce privește elementul material al infracțiunilor de luare de mită/primire de foloase necuvenite, instanța de fond a constatat următoarele:

a) Relativ la fapta privind soluționarea dosarelor nr..../42/2009 și nr..../1/2010 și primirea de către inculpata P., ulterior soluționării acestor dosare, a contravalorii consumației din data de 13.02.2011 de la Restaurantul E..., plătită de către inculpatul G., s-a constatat că primirea este dovedită prin probele administrate, dar plata efectuată de inculpatul G. nu are natura unor foloase necuvenite.

Judecătorul de cameră preliminară, prin încheierea de Cameră preliminară din 20.10.2014, a constatat nulitatea interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice, a comunicărilor SMS și a înregistrării de imagini efectuate în perioada 22.01.2011 – 07.04.2011, a proceselor-verbale de redare a acestor convorbiri și comunicări și a planșelor foto de redare a imaginilor. Prin urmare, ansamblul probator avut în vedere de către instanța de fond este constituit din: celelalte procese-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate care nu au fost înlăturate prin încheierea de cameră preliminară din 20.10.2014 (vol.4 d.u.p.), declarațiile inculpaților P. (fila 72, vol.1 d.u.p.), G. (fila 41 și 63, vol.V d.i.) și G. (fila 104, vol.1 d.u.p.; fila 11 și 38, vol.V d.i.), declarațiile martorei L. (fila 291 vol.2 d.u.p.; fila 69 vol.VI d.i.), declarațiile martorei A. (fila 75 vol.3 d.u.p.; fila 230 vol.V d.i.), precum și procesul-verbal din 14.10.2011 întocmit de organele de urmărire penală cu privire la notele de plată din data de 13.02.2011 și fotocopia unei file de agendă, ridicate de la restaurantul E... (fila 350-379, vol.6 d.u.p.).

În baza acestui material probator, instanța de fond a constatat că data de 13.02.2011 era ziua de naștere a inculpatei P. și aceasta dorea să o serbeze cu prietenii apropiați. Discutând cu G., a rugat-o să-i ceară lui G. să facă rezervare la restaurantul E..... Reiese cu claritate că solicitarea inculpatei P. a fost numai în legătură cu rezervarea la restaurant. Niciunul din mijloacele de probă administrate nu conturează existența vreunui indiciu că inculpata P. ar fi pretins oferirea unor sume de bani sau bunuri, ca și foloase necuvenite, sau că ar fi solicitat soților G. să plătească cheltuielile ocazionate de aniversare, deci nu se poate reține că inculpata P. a pretins vreun folos.

Pentru că familia G. mergea des la respectivul restaurant și cunoștea personalul, la solicitarea inculpatei P., inculpatul G. a făcut rezervarea la restaurantul E....., pentru 4 persoane, în data de 13.02.2011 la ora 13,30 (fila 380, vol.6, d.u.p.).

La această masă au participat alături de P., soții G. și numita A., persoane cu care inculpata P. avea o relație de veche prietenie. Soții G. au venit împreună, iar A. a trecut pe la locuința inculpatei P., cele două venind împreună la întâlnirea programată.

A fost o masă de prânz între prieteni, care a durat circa 2 ore, prilejuită de aniversarea zilei de naștere a inculpatei P.. Nu a fost vorba despre o ”petrecere” (cum se menționează la fila 13, 21, 56, 75, 77 din rechizitoriu), valoarea consumației a fost una mică, luând în considerare numărul participanților și restaurantul, respectiv .... lei, sumă la care au făcut referire atât inculpatul G. cât și martora A., sumă de bani necontestată în cele din urmă de către parchet, care inițial, fără nicio fundamentare, a ales dintre notele de plată din data de 13.02.2011 de la Restaurantul E....., suma cea mai mare, de .... lei.

La finalul mesei, când a fost adusă nota de plată, inculpata P. s-a pregătit să o plătească, însă soții G. au intervenit și au afirmat că doresc să plătească ei, înțelegând în acest fel să ofere cadoul de ziua de naștere a inculpatei deoarece, din cauza timpului scurt dintre momentul lansării invitației și întâlnirea de la restaurant, nu aduseseră un cadou. G. a achitat nota de plată. În acest sens, inculpatul G. a declarat: *”Eu am achitat nota de plată, întrucât, fiind singurul bărbat de la masă am considerat că era un gest absolut firesc. Nu i-am adus niciun cadou, așa încât am încercat în acest fel, prin plata consumației, să oferim un cadou în legătură cu aniversarea. Nu i-am făcut cadou bijuterii. Mi se părea un gest cavaleresc și o reacție normală să achit eu nota de plată.”* (fila 41, vol.V d.i.)

Inculpata P. a acceptat, dar i-a invitat pe prietenii săi să ia desertul la un alt restaurant din incinta Hotelului M....., unde au consumat prăjituri și cafea, iar inculpata P. a plătit suma de .... lei.

Instanța de fond a apreciat că niciunul din mijloacele de probă administrate nu evidențiază corelarea acestei întâlniri cu activitatea profesională a inculpaților P. (judecător) și soții G. (avocați). Dimpotrivă, materialul probator demonstrează că la masă nu s-a discutat despre soluționarea vreunui dosar, iar plata consumației de către G. s-a făcut ca gest de prietenie și a constituit un cadou de ziua inculpatei P., neavând natura oferirii unor foloase necuvenite.

Instanța de fond a avut în vedere și valoarea extrem de redusă a sumei, ca urmare și a faptului că inculpata P. a plătit suma de .... lei pentru o parte din

consumația din acea zi, rezultând în final că suma oferită cu titlu de cadou a fost de circa .... lei.

Pe cale de consecință, referitor la această faptă, deși elementul material este dovedit, constatându-se că lipsește un element esențial în raport cu acuzația formulată, și anume legătura între soluționarea celor două cauze civile de către inculpata P. și primirea sumei de .... de lei, care nu reprezintă ”foloase necuvenite”, instanța de fond a apreciat că *se impune achitarea în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală*.

b). Referitor la fapta privind soluționarea dosarelor nr...../42/2009 și nr...../1/2010 și primirea de către inculpata P., ulterior soluționării acestor dosare, de foloase necuvenite prin plata de către inculpatul G. a excursiei efectuată de inculpată în M.... în luna aprilie 2011, instanța de fond a constatat că din probele administrate rezultă că inculpata P. a suportat toate cheltuielile ocazionate de deplasarea sa în vacanța din M.... (cazare și transport) și nu a primit niciun folos de la inculpatul G., așa încât nu s-a dovedit comiterea elementului material al infracțiunii de primire de foloase necuvenite, ceea ce duce la concluzia că fapta nu există.

Prin încheierea de cameră preliminară din 20 octombrie 2014, judecătorul de cameră preliminară a constatat nelegalitatea mai multor mijloace de probă și a dispus excluderea acestora, așa încât nu au fost avute în vedere de către instanța de fond la soluționarea cauzei. Este vorba despre procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate, purtate de inculpata G. cu numita N., în datele de 1, 2 și 17 martie 2011, precum și despre comunicările telefonice dintre inculpata G. și numitul A., din data de 7 și 14 martie 2011.

Procedând la analiza materialului probator, instanța de fond a constatat că, fiind audiată în cursul urmăririi penale, în data de 7.10.2011, inculpata P. a negat primirea unor foloase necuvenite, prin plata de către inculpatul G. a cheltuielilor de cazare și transport corespunzătoare excursiei pe care a făcut-o în M.... în luna aprilie 2011. Inculpata a relatat că a aflat despre această vacanță la sfârșitul lunii februarie-începutul lunii martie 2011, de la prietena sa G., care i-a propus să meargă în M....

Inculpata P. a precizat că respectivele costuri s-au ridicat la .... euro, bani pe care i-a înmănat inculpatului G., cu 2-3 săptămâni înainte de plecare, că banii i-a dat la sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe holul instituției, într-o zi în care inculpatul G. se deplasase la Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a ridica chiria de la un coleg de secție al inculpatei, care ocupa un apartament al soților G. din București, în baza unui contract de închiriere.

Inculpata a mai precizat că din suma de .... euro, circa .... euro a reprezentat plata biletelor de avion și că, după întoarcerea din M...., a primit de la inculpatul G. o factură privind plata respectivei sume, fără să dea importanță însă acestui document, documentul fiind ridicat din locuința sa cu ocazia percheziției domiciliare din 6 octombrie 2011.

Inculpata a declarat că de organizarea acestei excursii s-a ocupat G. și că ea, personal, nu s-a deplasat niciodată la agenția de turism.

Referitor la proveniența sumei de bani, inculpata P. a susținut că s-a împrumutat cu suma .... de euro de la numita L., magistrat-asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal,

convenind cu aceasta să-i restituie circa .... lei lunar (fila 72 și urm., vol.1 d.u.p.).

Instanța de fond a apreciat că declarațiile inculpatei se coroborează cu numeroase alte mijloace de probă administrate în cauză.

Astfel, inculpata G. a precizat că ea a fost cea care s-a ocupat de organizarea acestei excursii din anul 2011, în preajma Paștelui, ca urmare a unei oferte pe care a primit-o de la Agenția de Turism M... (o reducere de 50% pentru cazare), agenție cu care colaborează de o perioadă îndelungată de timp, asigurându-i asistența juridică și reprezentarea, în calitate de avocat. Inculpata a precizat că în această excursie a fost împreună cu soțul său G. și cu fiica sa, B.. De la Paris au venit mai târziu și inculpatul C. împreună cu E. și fiica acestora.

Pentru că B. nu a putut să plece în aceeași perioadă, respectiv din 13 aprilie, ci doar din 20 aprilie, iar rezervările pentru cazarea acesteia într-o vilă dublă și pentru avion erau deja efectuate, într-o discuție telefonică avută pe la începutul lunii martie, a întreat-o pe prietena sa, P., dacă nu dorește să meargă în acea excursie, urmând să vină împreună cu B.. Inculpata P. i-a cerut toate detaliile și a spus că îi va da răspunsul după ce se va consulta cu mama și fiica sa, iar peste câteva zile, i-a comunicat că este de acord.

Inculpata G. a mai declarat că excursia în M... a costat în jur de .... euro de persoană - incluzând cazare și transport și că P. și-a plătit vacanța. În acest sens, a arătat că G. a trecut pe la P. și aceasta i-a dat banii, pe care inculpatul G. i-a dus la agenție, iar la acel moment, mai era un rest de plată pentru familia G. (soții G. și fiica inculpatei).

Inculpata G. a mai precizat că, până nu a luat cunoștință de materialul probator, nu a știut cum anume s-a făcut plata, numerar sau prin virament bancar, și nici de unde provenea suma de bani cu care P. a achitat excursia.

Referitor la mențiunea „one extra person” efectuată pe voucher-ul de cazare, inculpata a afirmat că nu a fost sugestia sa, ci opțiunea hotelului, deoarece documentele de călătorie pentru fiica ei, B., au fost întocmite anterior datei la care P. s-a hotărât să meargă în această excursie.

Inculpata G. a relatat că ea a fost cea care s-a ocupat de toată organizarea vacanței, că așa cum s-a ocupat de rezervările pentru familia sa, s-a ocupat și de rezervările pentru P., că a menținut relația telefonică cu agenda de turism, numita N., iar soțul său G. s-a ocupat de plăți, deplasându-se la sediul M... (fila 104, vol.1 d.u.p.; fila 23, vol.V d.i.).

În același sens, cu ocazia audierii în fața instanței (în cursul urmăririi penale a invocat dreptul la tăcere), inculpatul G. a relatat că soția sa G. s-a ocupat de organizarea vacanței în M..., de rezervarea locurilor de cazare și pentru avion, iar el a mers la agenția M... unde a luat legătura cu agenda de turism numita N. și a efectuat plățile.

Inculpatul a precizat că a fost sunat de către P., care l-a chemat la sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a-i preda suma de .... euro, reprezentând cheltuielile de cazare și transport pentru excursia din M... și că banii i-a primit cu o zi înainte de a face a doua plată la agenția de turism.

Inculpatul G. a detaliat modul în care a acționat, precizând că a efectuat două plăți: una în data de 4.03.2011, necesară pentru rezervarea locurilor de cazare și la avion, a doua în data de 31 martie 2011, reprezentând plata cea mai

consistentă și că banii pentru această a doua plată i-a lăsat agentei de turism N., iar factura și chitanța le-a primit abia după 27 aprilie 2011, ulterior întoarcerii din M.....

A mai menționat că atunci când a făcut a doua plată, a solicitat emiterea a două facturi, una pentru familia G. și una pentru inculpata P., dar poate nu a fost suficient de explicit însă, și soția sa, G., i-a cerut agentei de turism să procedeze astfel și să emită factură separată pentru P. (declarațiile din 5.11.2015 și 3.12.2015 date în cursul cercetării judecătorești, fila 41 și 63, vol.V d.i.).

Împrejurarea că inculpata P. a suportat cheltuielile ocazionate de excursia sa în M.... este confirmată și prin declarația martorei L. care, în mod concordant cu cele afirmate de inculpata P., a relatat că în anul 2011, aceasta i-a solicitat un împrumut în sumă de .... euro, justificat de dorința de a pleca într-o excursie în M...., că nu îi ajungeau banii și că nu putuse obține un alt împrumut, la CAR. Martora a oferit numeroase detalii cu privire la împrejurările în care a acordat împrumutul, dar și cu privire la contextul în care a putut să ofere banii imediat inculpatei P., relatând că avea la dispoziție suma de .... euro, banii fiind strânși împreună cu soțul său, pentru o intervenție chirurgicală, arătând că soțul a fost operat prima dată la 01.02.2011 la București și în 29.03.2011 la Tg Mureș. Cu privire la data acordării împrumutului, martora a dat detalii semnificative, afirmând că i-a dat banii inculpatei P. înainte de data de 29.03.2011, când soțul său a fost supus intervenției chirurgicale de la Tg. Mureș.

Instanța de fond a apreciat că împrejurarea că inculpata P. și-a plătit excursia în Malezia, este confirmată și prin declarațiile martorei A., care a relatat că inculpata P. i-a povestit înainte de a pleca, despre excursia din M...., despre faptul că G. i-a propus să meargă în această vacanță, în preajma sărbătorilor de Paște, pentru că s-a retras altcineva din grup și s-a creat un loc liber. P. i-a mai relatat că participă doar la o parte din excursie, că G. a venit la locul său de muncă (al inculpatei P.) și i-a dat banii, iar plata la agenție a făcut-o G.. Declarațiile martorei A. sunt constante, aceasta declarând încă din cursul urmăririi penale că P. i-a relatat detaliile plecării în M...., inclusiv faptul că de organizarea excursiei s-a ocupat G., că rezervările s-au făcut prin SC M.... și că excursia a costat-o circa .... de euro sau dolari.

În ce privește documentele și informațiile furnizate de Agenția M.... (adresa SC M.... SRL din 12.10.2012 și înscrisurile înaintate organului de urmărire penală - fila 1 și urm., vol.8; înscrisurile înaintate instanței – filele 143 și urm., 197 și urm., 269 și urm., vol.V), instanța de fond a constatat că acestea atestă efectuarea rezervărilor în ce privește excursia în M.... pentru luna aprilie 2011, în perioade diferite: pentru soții G. în perioada 13-27 aprilie 2011, pentru B. și P., în perioada 20-27 aprilie 2011.

Referitor la plățile efectuate, a constatat că a fost întocmită factura fiscală seria MSH11 nr.1108422/4.03.2011 în valoare de .... lei, reprezentând contravaloare bilet avion pe ruta IST-KUL-LGK și retur, pentru pasagerii G. și G. în perioada 13.04.2011-27.04.2011, iar pentru B., în perioada 20.04.-27.04.2011. Factura a fost imprimată de casiera T. (fila 113-114, vol.8 d.u.p.) și a fost achitată prin virament bancar de către SCA G. în data de 18.03.2011 (fila 254, vol.6 d.u.p.).

A mai fost întocmită factura fiscală seria MSH11 nr.1110305/31.03.2011 în valoare de .... euro, reprezenând contravalore pachet M.... 13.04.2011–27.04.2011 pentru pasagerii G., G., B. și P.. Această factură cuprinde cazare M.... și bilet de avion pentru P. pe ruta BUH-IST-KUL-LGK și retur, iar pentru ceilalți pasageri bilete de avion pe ruta BUH-IST-BUH. Factura a fost imprimată de casiera L. (fila 178 și 180, vol.8 d.u.p.) și a fost achitată de inculpatul G., plata efectuându-se în numerar, în euro, conform chitanței seria MTC 3 nr.0044121/31.03.2011 (fila 179, vol.8 d.u.p.).

Acuzația penală se referă exclusiv, la plata în numerar efectuată de către inculpatul G. în data de 31.03.2011, astfel cum rezultă din documentele întocmite de SC M.... SRL.

Instanța de fond a apreciat că documentele atestă faptul că plata efectivă către agenția de turism a fost efectuată de către G., împrejurare ce nu a fost contestată în cursul procesului penal, însă această împrejurare nu poate fundamenta acuzația penală, în sensul că inculpata P. nu a suportat ea însăși cheltuielile corespunzătoare cazării și transportului pentru vacanța sa din M.... Dimpotrivă, prin coroborarea și evaluarea tuturor probelor administrate, a ajuns la concluzia că inculpata P. nu a primit cu titlu de foloase necuvenite de la inculpatul G. plata acestei excursii, ci a achitat suma de bani corespunzătoare serviciilor turistice de care a beneficiat.

A mai reținut instanța de fond că, în cauză, nu este important modul în care a fost efectuată plata la SC M.... SRL, ci împrejurarea referitoare la cine anume a suportat plata cheltuielilor de deplasare și cazare pentru inculpata P..

În atare situația a apreciat ca neîntemeiată solicitarea parchetului de înlăturare a declarațiilor date de martora L., care a confirmat susținerile inculpatei P. și acordarea împrumutului de .... euro pentru plata costurilor vacanței din M.... din luna aprilie 2011. Împrejurările referitoare la acordarea împrumutului au fost relatate în același mod, atât de către martora L. (în cursul urmăririi penale și apoi în fața instanței) cât și de către inculpata P., cu ocazia primei și singurei audieri a acesteia, care a avut loc în data de 7.10.2011, imediat după declanșarea cercetărilor și efectuarea percheziției domiciliare din 6.10.2011, aspect care înlătură ideea preconstituirii unor probe, respectiv că declarațiile martorei sunt *pro causa*.

Modalitatea în care au fost întocmite documentele de cazare și de călătorie nu este opozabilă inculpatei P., care nu a avut niciun fel de contact cu agenția de turism. În egală măsură, prin probele administrate s-a dovedit că inculpatul G. nu s-a implicat în efectuarea rezervărilor, ci s-a ocupat doar de plăți. Mai mult, angajata SC M.... SRL a negat existența vreunei solicitări din partea inculpatei G., de a ascunde numele Iulianeii P. în documentele ce trebuiau întocmite și a explicat efectuarea mențiunii *one extra person* ca uzanță la întocmirea documentelor referitoare la cazare, atunci când este vorba despre o cameră pentru două persoane, caz în care pe rezervare se trece numai numele uneia dintre ele, fără a fi necesar să se menționeze numele celeilalte/celorlalte, ceea ce s-a întâmplat și în cazul excursiei din M....

Instanța de fond a apreciat că probele administrate înlătură susținerile din actul de sesizare în sensul că ”identitatea pe care a avut-o inculpata P. între membrii familiei G., pentru excursia din M...., a fost aceea de *one extra person*”

și că ”acest fapt relevă în mod jenant că inculpata, magistrat, s-a pretat la a accepta să fie trecută pe cazarea cuiva ca *one extra person* doar ca să nu plătească, mai exact ca să fie plătită pentru serviciul prestat în dosarele celor interesați”.

Pe cale de consecință, a constatat că referirile din rechizitoriu la modul de întocmire a documentelor este considerat nerelevant, deoarece nu evidențiază existența unei conivențe infracționale ci, dimpotrivă, înscrisurile întocmite la SC M.... SRL se coroborează cu declarațiile inculpaților, cu declarațiile martorilor și procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate și conturează concluzia că, într-adevăr, G. a efectuat plata din 31.03.2011 la Agenția M..., dar plata cheltuielilor de cazare și transport pentru inculpata P. a fost suportată chiar de către aceasta din urmă.

Prin urmare, instanța de fond a apreciat că prin probele administrate nu s-a dovedit primirea respectivei sume de bani de către inculpata P. de la inculpatul G., ceea ce echivalează cu nedovedirea lui ”*verbum regens*” corespunzător infracțiunii de care este acuzată inculpata, prevăzută de art.256 alin.1 Cod penal anterior.

Totodată, instanța de fond a menționat că și în cazul în care s-ar fi stabilit că fapta există, mai precis că toate sau unele din costurile excursiei ar fi fost plătite de G., nu s-ar fi putut dispune condamnarea inculpatei P., întrucât lipsește unul din elementele de tipicitate ale infracțiunii, respectiv legătura între exercitarea atribuțiilor de serviciu de către inculpata P. și primirea presupusului folos necuvenit, ceea ce a determinat achitarea conform art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală.

Ca urmare a constatării inexistenței faptei de primire a foloaselor, instanța de fond, în ce privește fapta referitoare la costul excursiei din M..., a dispus achitarea în temeiul art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală.

Referitor la inculpații G. și G., instanța de fond a apreciat că modalitatea de stabilire a încadrării juridice potrivit legii noi este vătămătoare în condițiile în care aceștia au fost trimiși în judecată pentru dare de mită (G.), respectiv complicitate la dare de mită (G.), pentru infracțiuni corelative cu cele reținute în sarcina inculpatei P..

Și în cazul acestor inculpați, procurorul de ședință a solicitat aplicarea legii vechi ca lege penală mai favorabilă, prin reținerea infracțiunii de dare de mită prevăzută de art.255 alin.1 Cod penal anterior pentru G., respectiv complicitate la dare de mită prevăzută de art.26 raportat la art.255 alin.1 Cod penal anterior pentru G..

În raport cu descrierea faptelor reținute în sarcina inculpatei P., care evidențiază primirea de foloase necuvenite, ceea ce corespunde, potrivit legii vechi, infracțiunii prevăzute de art.256 alin.1 Cod penal din 1969, instanța de fond a apreciat că și în ceea ce privește descrierea faptelor reținute în sarcina inculpaților G. vizează tot darea de foloase necuvenite, faptă care, potrivit Codului penal din 1969, nu era incriminată.

Această faptă a fost prevăzută de legea penală abia începând cu data de 1.02.2014, ca urmare a intrării în vigoare a Noului Cod penal, care a inclus în conținutul constitutiv al infracțiunii de luare de mită prevăzută de art.289 alin.1, și acțiunile care, potrivit reglementării anterioare, constituiau primire de foloase

necuvenite (art.256 Cod penal din 1969), așa încât, în mod corespunzător, numai potrivit legii noi și prin trimitere la dispozițiile art.289 Cod penal, constituie infracțiune de dare de mită, în conformitate cu dispozițiile art.290 alin.1 Cod penal:”promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase în condițiile arătate în art.289”.

Or, conform unui principiu fundamental, legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, astfel cum se prevede în dispozițiile art.15 alin.2 din Constituția României și în art.3-5 Cod penal, așa încât legea penală de incriminare nu poate să retroactivezeze.

În consecință, instanța de fond a apreciat că inculpații G. și G. au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea unor fapte care, la data comiterii, nu erau incriminate ca infracțiuni, deci faptele nu erau prevăzute de legea penală, astfel încât a dispus achitarea acestora în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I C. pr. pen., pe motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală.

IV. Acuzația de instigare la fals material în înscrisuri sub semnătură privată reținută în sarcina inculpatului G. (pct.V.4 din rechizitoriu) și acuzația de uz de fals reținută în sarcina inculpatei P. (pct.II.3 din rechizitoriu)

Inculpatul G. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.47 Cod penal raportat la art.322 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

În fapt, s-a reținut că, pentru a disimula primirea foloaselor necuvenite de către P. sub forma achitării excursiei în M...., avocatul G. i-a solicitat agentei de turism N. să întocmească factura fiscală seria MRU nr.8005386 din 30.04.2011, prin care a stornat contravaloarea biletului de avion facturat inițial în baza facturii fiscale seria MSH11 nr.1110305 din 31.03.2011.

În cadrul aceleiași operațiuni de disimulare, suma stornată de .... euro a figurat ca fiind restituită avocatului G. și ridicată de la casierie în baza dispoziției de plată nr.243 din 10.05.2011. În aceeași zi, a fost întocmită factura fiscală seria MRU nr.8005388 din 30.04.2011, pe numele P., pentru suma de .... euro, precum și chitanța fiscală seria MTC 4 nr.0045926, sumă ce figurează că ar fi fost achitată de aceasta în data de 10.05.2011 (fila 26 din rechizitoriu).

În ce o privește pe numita N., parchetul a reținut că a acționat fără vinovăție, așa încât s-a dispus clasarea pentru infracțiunea de fals material în înscrisuri sub semnătură privată (fila 13 și 145 din rechizitoriu).

Inculpata P. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art.323 alin. 1 Cod penal.

În fapt, s-a reținut că înscrisurile întocmite în cadrul operațiunii de stornare, care atestau nereal efectuarea plății excursiei în M.... de către judecătorul P., au fost prezentate de către inculpată în dosarul nr...../P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție - Secția de combatere a corupției, în încercarea de a le folosi ca probe pentru susținerea nevinovăției. Astfel, factura fiscală seria MRU nr.8005388 din 30.04.2011 și chitanța fiscală seria MTC 4 nr.0045926 din 10.05.2011 pe numele P. au fost depuse de această inculpată ca probă, pentru a dovedi achitarea biletului de avion pentru excursia din M.... (fila 13 din rechizitoriu).

Instanța de fond a reținut că reprezentantul Ministerului Public, cu ocazia dezbaterilor, a solicitat aplicarea legii vechi, ca lege penală mai favorabilă și, pe

cale de consecință, schimbarea încadrării juridice și reținerea în sarcina inculpatului G. a dispozițiilor art.31 alin.2 raportat la art.290 alin.1 Cod penal anterior - *participație improprie la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată*, iar în ce o privește pe inculpata P., reținerea dispozițiilor art.291 alin.1 Cod penal anterior - *infracțiunea de uz de fals*.

În acest mod, procurorul de ședință a solicitat corectarea greșitei încadrări juridice a faptei reținute în sarcina inculpatului G., deoarece în rechizitoriu au fost menționate dispozițiile art.47 raportat la art.322 alin.1 Cod penal în vigoare - *instigare la infracțiunea de fals material în înscrisuri sub semnătură privată*.

Instanța de fond a apreciat că, indiferent de legea aplicabilă, o atare faptă nu corespunde participației penale proprii, ci unei participații penale improprie (caracterizată prin diferența de atitudine psihică a făptuitorilor), care este reglementată de Codul penal în vigoare în dispozițiile art.52 alin.3, iar potrivit Codului penal anterior era reglementată de dispozițiile art.31 alin.2, ceea ce impune schimbarea încadrării juridice în ce îl privește pe inculpatul G., prin reținerea formei corecte a participației penale.

Referitor la legea penală aplicabilă, luând în considerare faptul că între cele două norme de incriminare nu există deosebiri semnificative pentru soluționarea cauzei de față, dar și faptul că soluția pronunțată în cauză este una de achitare, în temeiul art.3 Cod penal, au fost avute în vedere dispozițiile din Codul penal anterior, în vigoare la data comiterii faptelor, iar analiza acuzației penale s-a raportat pentru inculpatul G. la dispozițiile art.31 alin.2 raportat la art.290 alin.1 Cod penal din 1969 - *participație improprie la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată*, iar în ce o privește pe inculpata P., la dispozițiile art.291 alin.1 Cod penal din 1969 - *infracțiunea de uz de fals*.

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 3 judecători a constatat că faptele reținute în sarcina celor 2 inculpați nu îndeplinesc condițiile de tipicitate a incriminării, așa încât a dispus achitarea acestora în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală.

Instanța de fond a apreciat că acuzația penală nu indică în mod concret în ce constă falsul, însă din modul de descriere a faptelor reiese că este vorba despre falsificarea documentelor încheiate cu ocazia operațiunii de stornare, în ceea ce privește realitatea plății efectuată de P., ca beneficiar al serviciilor turistice relativ la vacanța efectuată în M... în luna aprilie 2011, respectiv întocmirea facturilor și chitanțelor din 30.04.2011 și 10.05.2011, prin menționarea numelui inculpatei P., ca fiind persoana care a suportat costul serviciilor de turism.

Astfel, a constatat că mențiunile efectuate cu ocazia operațiunii de stornare nu sunt contrare realității, deoarece P., ca beneficiar al serviciilor turistice ce au făcut obiectul documentelor inițiale, întocmite tot în cadrul SC M... SRL, a fost cea care a plătit aceste servicii constând în cazare și transport, prin intermediul inculpatului G..

Potrivit art.290 alin.1 Cod penal din 1969, falsul material în înscrisuri sub semnătură privată constă în "falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art.288, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează unei alte persoane spre folosire în vederea producerii unei consecințe juridice". Conform art.288 alin.1 Cod penal din 1969,

este vorba despre "falsificarea unui înscris oficial prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, de natură să producă consecințe juridice".

În speță, acuzația penală are în vedere întocmirea documentelor de stornare prin contrafacerea/alterarea acestora, în sensul menționării unor împrejurări necorespunzătoare realității, acuzație ce nu a fost dovedită.

Probele administrate nu au evidențiat faptul că prin operațiunea de stornare, inculpații au urmărit obținerea unor documente justificative din care să reiasă că P. a plătit serviciile turistice, în scopul de a disimula primirea unor foloase necuvenite de către P., sub forma achitării excursiei în M....

Așa cum reiese din probele administrate, inculpata P. a suportat contravaloarea serviciilor turistice, astfel încât documentele întocmite cu ocazia stornării reflectă realitatea și nu atestă împrejurări necorespunzătoare adevărului.

Instanța de fond a apreciat ca fiind relevante declarațiile inculpaților G., G. și P., documentația întocmită în cadrul SC M... SRL referitor la excursia din M..., declarațiile de martor date de angajatele acestei societăți, și anume N., G., L. și T., precum și procesele-verbale de interceptare a convorbirilor telefonice purtate de inculpata G. cu inculpata P., respectiv de inculpata G. cu N. (cu excepția celor excluse prin încheierea de cameră preliminară din 20.10.2014).

Din coroborarea întregului material probator, instanța de fond a considerat că a fost cunoscut faptul că unul dintre turiști a fost P., că numele acesteia a fost menționat în rezervarea pentru biletele de avion, în transferul de la aeroport către unitatea de cazare și a fost anunțat la hotel (fila 181, 185, 194, 195, vol.8 d.u.p.). De asemenea, în data de 30.03.2011 sau, cel mai târziu, înainte de data de 13.04.2011 (când soții G. au plecat în M...), P. a înmănat inculpatului G. suma de ... euro, ce reprezenta contravaloarea serviciilor turistice de care a beneficiat. Totodată, din probele administrate reiese că, cel puțin în data de 7.04.2011, deci tot înainte de plecarea în M..., inculpata G. a cerut în mod expres agentei de turism N. să întocmească o factură separată pentru biletele de avion ale inculpatei P. (fila 248, vol.4 d.u.p.).

Luând în considerare toate aceste aspecte, în momentul în care G. a observat că la data de 31.03.2011 a fost întocmită o singură factură pe numele său, a solicitat agentei de turism N. îndreptarea acestei situații, după care au fost întocmite documentele de stornare la casierie.

Instanța de fond a reținut că din probele administrate a rezultat că, în conformitate cu procedura internă a SC M... SRL, G. s-a adresat agentei de turism N. care a solicitat casierei L. să facă operațiunea de stornare, iar documentele au fost întocmite de casiera L., agenta de turism N. făcând mențiunea "bun de plată" pe factura de rambursare. În acest mod, a fost îndreptată eroarea întocmirii unei singure facturi, în care toate serviciile turistice figurau ca fiind plătite de G., deși P. achitase costul propriei vacanțe.

Posibilitatea corectării informațiilor înscrise în facturi sau în alte documente care țin loc de factură era prevăzută de dispozițiile legale, respectiv art.159-160 din Legea nr.571 din 22 decembrie 2003 privind Codul fiscal (în vigoare la data comiterii faptelor).

Angajatele SC M... SRL, respectiv martorele N., G., L. și T. au explicat situațiile în care se impune stornarea și modalitatea în care se efectuează, oferind

detalii cu privire la documentele întocmite și modalitatea în care acestea sunt încheiate în cadrul SC M.... SRL, reieșind că situația evidențiată în speța de față se încadrează în cazurile în care trebuie făcută stornarea, iar documentele întocmite la SC M.... SRL sunt specifice acestei operațiuni. De asemenea, martorele au precizat că facturile din 30.04.2011 au fost întocmite manual, deoarece nu funcționa programul electronic. Din acest motiv, documentele de stornare conțin erori evidente în ce privește prenumele inculpatei P. (trecut greșit „I”), dar și prețul biletelor de avion (care au costat .... euro, pe când în factură și chitanță s-a trecut o sumă mai mică, de .... euro).

Raportat la situația de fapt, instanța de fond a apreciat că faptele reținute în sarcina celor doi inculpați nu corespund tiparului de incriminare, fiind lipsite de tipicitate, nefiind îndeplinită condiția ca înscrisurile să fi fost falsificate, așa încât faptele acestora nu sunt prevăzute de legea penală.

În ce o privește pe inculpata P. s-a constatat că nu s-a dovedit că a cunoscut modul în care au fost întocmite documentele la agenția M.... și nici nu a fost interesată de acest aspect (s-a ocupat exclusiv G.), așa încât, din moment ce achitase suma de bani corespunzătoare cheltuielilor determinate de cazarea și transportul pentru vacanța din M..., nu i se poate imputa o utilizare frauduloasă a acestor înscrisuri, care atestau efectuarea plății. Fapta de a folosi factura și chitanța întocmite în cadrul operațiunii de stornare nu corespunde tiparului de incriminare, lipsind un element al laturii obiective, respectiv ca înscrisurile să fie falsificate.

Prin urmare, conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, instanța de fond a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului G., *din* infracțiunea de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.47 Cod penal raportat la art.322 alin.1 Cod penal, *în* participație improprie la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.31 alin.2 raportat la art.290 alin.1 Cod penal din 1969, iar *în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală*, a dispus achitarea inculpatului pentru participație improprie la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.31 alin.2 raportat la art.290 alin.1 Cod penal din 1969.

În același temei prevăzut de art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a dispus achitarea inculpatei P. pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal din 1969.

V. Acuzațiile de abuz în serviciu reținute în sarcina inculpatei B. (pct.III.1 din rechizitoriu) și acuzația de complicitate la abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatei G. (pct.IV.5 din rechizitoriu)

Inculpata B. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea a două infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru altul, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal și art.5 alin.1 Cod penal.

În fapt, în actul de sesizare s-a reținut că inculpata B., în calitate de președintă a Secției de contencios administrativ și fiscal, prin exercitarea cu recredință a atribuțiilor care decurgeau din această funcție, a dispus suspendarea judecării dosarului nr...../110/2009 (aflat pe rolul Tribunalului Bacău - Secția

comercială și de contencios administrativ privind pe SC Y.... SRL Bacău și Agenția Regională pentru Protecția Mediului Bacău) până la soluționarea cererii de strămutare, de patru ori în raport cu aceeași cauză și suspendarea judecării dosarului nr...../102/2009 (aflat pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal privind pe SC T.... SRL Piatra Neamț și Consiliul Concurenței), până la soluționarea cererii de strămutare, de zece ori în raport cu aceeași cauză.

În drept, s-a considerat că faptele reținute în sarcina inculpatei B. întrunesc elementele constitutive a două infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru altul, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal și art.5 alin.1 Cod penal (pct.III.1, fila 14-15 și 19 din rechizitoriu).

Inculpata G. a fost trimisă în judecată pentru complicitate la abuz în serviciu având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru altul, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la 13² din Legea nr.78/2000, raportat la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 alin.1 C. pen.

În fapt, în sarcina inculpatei G. s-a reținut că încălcarea atribuțiilor de serviciu de către B. în legătură cu soluționarea succesivă a cererilor de suspendare a judecării dosarului nr...../102/2009 (aflat pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal, privind pe SC T.... SRL Piatra Neamț și Consiliul Concurenței), până la soluționarea cererii de strămutare, a asigurat un folos inculpatei G. și societății SC T.... SRL Piatra Neamț.

Fapta de depunere de cereri de strămutare, cu scopul de a conduce la suspendarea dosarului nr...../102/2009 și cu scopul de a crea drept rezultat asigurarea unui folos firmei SC T.... Piatra-Neamț și a o ajuta pe judecătoarea B. să-și încalce atribuțiile de serviciu în legătură cu soluționarea succesivă a cererilor de suspendare a judecării acestui dosar, întrunește elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru altul, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000, raportat la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 alin.1 Cod penal (pct.IV.5, fila 23 din rechizitoriu).

Referitor la dispozițiile penale aplicabile în cauză, luând în considerare aplicarea globală a legii penale mai favorabile, multitudinea acuzațiilor formulate în cauză, tratamentul sancționator mai blând al concursului de infracțiuni astfel cum este prevăzut de legea veche, dar și soluțiile de achitare pronunțate, Înalta Curte - Completul de 3 judecători a apreciat că trebuie avută în vedere legea veche, în vigoare la data comiterii presupuselor fapte penale.

Pe cale de consecință, faptele reținute în sarcina inculpatei B. nu au fost analizate din perspectiva art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 Cod penal, ci potrivit art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 Cod penal anterior, iar pentru inculpata G., au fost avute în vedere dispozițiile art.26 Cod penal anterior raportate la art.13² din Legea nr.78/2000 raportate la art.248 Cod penal anterior.

Date fiind diferențele de conținut constitutiv între dispozițiile art.248 Cod penal anterior și art.297 Cod penal în vigoare, reținerea dispozițiilor penale din legea veche a determinat schimbarea încadrării juridice a faptelor în cazul ambelor inculpate.

Instanța de fond a constatat că prin art.248 Cod penal anterior era incriminată „Fapta funcționarului public care în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art.145 sau o pagubă patrimoniului acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”.

În conformitate cu art.13² din Legea nr.78/2000, în forma în vigoare la data comiterii presupuselor fapte penale: „Infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infrațiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani”.

Potrivit art.297 alin.1 Cod penal în vigoare: „Fapta funcționarului public care în exercitarea atribuțiilor de serviciu nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică”.

Conform art.13² din Legea nr.78/2000, astfel cum a fost modificat prin art.79 pct.9 din Legea nr.187/2012: „În cazul infrațiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime”.

Toate aceste dispoziții de incriminare au fost analizate în concordanță cu Decizia Curții Constituționale nr.405/2016 (M. Of. nr.517/8.07.2016), prin care s-a statuat că dispozițiile art.246 din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin.1 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma *”îndeplinește în mod defectuos”* din cuprinsul acestora se înțelege *”îndeplinește prin încălcarea legii”*.

În actul de sesizare sunt indicate dispozițiile legale ce nu au fost respectate de către inculpata B., și anume „dispozițiile procesual civile și de statut funcțional de conducere”, respectiv ”conform dispozițiilor legale procesual civile, B. a avut responsabilități rezultate din dispozițiile art.40 alin.2 din vechiul Cod de procedură civilă (...) și obligații rezultate din dispozițiile art.31 ale Regulamentului privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție” (fila 15 din rechizitoriu), ori ”responsabilități rezultate din dispozițiile art.40 alin.2 Cod procedură civilă în vigoare la data respectivă” (fila 86 din rechizitoriu).

În esență, parchetul impută inculpatei neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu în aplicarea dispozițiilor art.40 alin.2 Cod procedură civilă de la 1865, în vigoare la data comiterii faptelor.

Deși se face referire și la anumite prevederi regulamentare (art.31 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți

de Casație și Justiție), s-a constatat că, în realitate, acestea se referă la calitatea de președinte al secție și detaliază atribuțiile de serviciu cu caracter organizatoric și funcțional specifice funcției de conducere, fără să stabilească vreo obligație cu privire la interpretarea și aplicarea normelor procesuale, în general, sau cu privire la procedura prevăzută de art.40 alin.2 C. pr. civ de la 1865.

Pe cale de consecință, descrierea faptei ce corespunde acuzației de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatei B. conține și indicarea prevederii încălcate, care se regăsește într-o lege organică (Codul de procedură civilă de la 1865), așa încât nu se pune problema incidenței dispozițiilor art.4 și 5 alin.1 și 2 Cod penal privind dezincriminarea faptei.

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte - Completul de 3 judecători a apreciat că se impune achitarea ambelor inculpate, în temeiul art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, pentru următoarele considerente:

Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu ce vizează dosarul nr...../110/2009, aflat pe rolul Tribunalului Bacău - Secția comercială și de contencios administrativ, s-a constatat că acest dosar avea ca obiect „suspendare executare act administrativ”, reclamantul era SC Y.... SRL, iar pârât era Agenția Regională pentru Protecția Mediului Bacău (fila 159 vol.12 și fila 74 vol.17, d.u.p.).

Potrivit actului de sesizare, în perioada martie 2010-decembrie 2010, inculpata B. a dispus de 4 ori suspendarea judecării acestei cauze.

În urma examinării actelor și lucrărilor dosarului, s-a constatat că, în cursul anului 2010, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal au fost înregistrate 4 cereri de strămutare a dosarului nr...../110/2009, formulate de SC Y.... SRL. Numai în două dintre acestea s-a dispus suspendarea judecării până la soluționarea cererii de strămutare, doar o singură dată de către inculpata B., aspect ce reieșea cu evidență și putea fi constatat chiar din cursul urmăririi penale.

Astfel, *prima cerere de strămutare* a fost formulată de SC Y.... SRL și înregistrată sub nr...../1/2010 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția de contencios administrativ și fiscal, în data de 21 ianuarie 2010 și, la aceeași dată, inculpata B. a aplicat pe cererea de strămutare rezoluția „*Cu aplicarea art.40 alin.2 Cod procedură civilă*”.

Din conținutul cererii de strămutare și suspendare a judecării reiese că aceasta a fost formulată de reprezentanții SC Y.... SRL, fiind semnată de administratorul unic H., iar în cuprinsul cererii de strămutare a fost formulată și cerere de suspendare a judecării cauzei a cărei strămutare se solicita în temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ. SC Y.... SRL nu a fost reprezentat de niciun avocat la soluționarea cererii de strămutare.

Cererea de strămutare a primit termen la 2 martie 2010 și, așa cum reiese din certificatul de grefă depus la dosar, termenul acordat în cauza a cărei strămutare se solicita era fixat anterior, la data de 3.02.2010 (fila 159, vol.12 d.u.p.).

În conformitate cu art.40 alin.2 Cod procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a emis adresa din 22 ianuarie 2010 către Tribunalul Bacău, prin care a comunicat formularea

cererii de strămutare, numărul de înregistrare al acestei cereri, termenul acordat, precum și faptul că s-a dispus suspendarea judecării în cauza nr...../110/2009 până la soluționarea cererii de strămutare (fila 161, vol.12 d.u.p).

La solicitarea SC Y.... SRL, în data de 25 ianuarie 2010, a fost emis un certificat de grefă cu privire la mențiunile existente și în adresa emisă din oficiu, mai sus-menționată (fila 163, vol.12 d.u.p).

Cererea de strămutare a fost respinsă prin încheierea nr.1164 din 2 martie 2010 (fila 183-185, vol.12 d.u.p.).

Inculpata B. a confirmat aplicarea rezoluției în temeiul art.40 alin.2 Cod procedură civilă, neexistând vreo îndoială că scrisul și semnătura aparțin acesteia, ceea ce se poate constata cu ușurință din compararea respectivei rezoluții cu semnătura inculpatei din declarațiile date în cauză.

Cea de-a doua cerere de strămutare formulată de SC Y.... SRL cu privire la dosarul nr...../110/2009 a fost înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, sub nr..../1/2010, iar în aceeași dată cu cea a înregistrării dosarului, respectiv la 25 mai 2010, în temeiul art.40 alin.2 Cod procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecării cauzei aflată pe rolul Tribunalului Bacău, până la soluționarea cererii de strămutare (fila 185 și urm., vol.12 d.u.p.). Această rezoluție nu a fost aplicată de inculpata B., ci de doamna judecător I. (fila 186, vol.12 d.u.p.).

Inculpata B. a negat soluționarea cererii de suspendare a judecării în cadrul acestei cereri de strămutare și aplicarea rezoluției corespunzătoare (fila 260, vol.IV d.i.), martora M. a precizat că, în mod sigur, semnătura nu aparține inculpatei B., ci poate fi a doamnei I. (fila 214, vol.VI d.i.), rezoluția olografă fiind asumată de martora I. cu ocazia audierii de către instanța de judecată (fila 37, vol.VII d.i.).

La soluționarea acestei cereri de strămutare, care a fost respinsă prin încheierea nr.3212 din 17 iunie 2010 (fila 208 -210, vol.12 d.u.p.), SC Y.... SRL a fost reprezentată de avocatul G. (fila 201, vol.12 d.u.p).

Și în această cauză, printr-o adresă din 26 mai 2010, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a comunicat Tribunalului Bacău existența cererii de strămutare pe rolul Înaltei Curți, numărul de înregistrare și termenul acordat, precum și faptul că s-a dispus suspendarea cauzei în temeiul art.40 alin.2 Cod procedură civilă.

La solicitarea petiționarei SC Y.... SRL, a fost emis un certificat de grefă în același sens, în data de 25 mai 2010 (fila 192-193, vol.12 d.u.p.).

Cea de-a treia cerere de strămutare formulată de SC Y.... SRL a fost înregistrată sub numărul .../1/2010 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, în data de 14 iulie 2010 (fila 216, vol.12 d.u.p.; fila 72, vol.17 d.u.p.). În acest dosar, nu s-a dispus suspendarea judecării cauzei a cărei strămutare se solicita, iar semnătura din rezoluția din aceeași dată de 14.07.2010 nu aparține inculpatei B., ci doamnei judecător M. (fila 72, vol.17 d.u.p.). Inculpata B. a negat soluționarea acestei cereri de suspendare (fila 260, vol.IV d.i.), aplicarea semnăturii fără mențiunea "Cu aplicarea art.40 alin.2 C. pr. civ", ceea ce semnifica refuzul de a suspenda cauza, fiind recunoscută de martora M. cu ocazia audierii în fața instanței de judecată

(fila 214, vol.VI d.i.). Diferențele între semnătura inculpatei B. și cea a martorei M. sunt evidente, putând fi constatate cu ușurință.

Cea de-a patra cerere de strămutare formulată de SC Y... SRL a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal sub nr..../1/2010, iar în aceeași zi cu data înregistrării, prin rezoluția din 11 octombrie 2010, s-a făcut aplicarea art.40 alin.2 C. pr. civ. (fila 211 și urm., vol.12 d.u.p.).

Nici în acest caz, suspendarea judecării dosarului nr..../110/2009 nu a fost dispusă de către inculpata B., ci de doamna judecător M. (fila 212, vol.12 d.u.p.).

Inculpata B. a negat aplicarea rezoluției olografe, care a fost însă asumată și confirmată de martora M. cu ocazia audierii în cursul cercetării judecătorești (fila 214, vol.VI d.i.).

Și în acest dosar, Înalta Curte a emis din oficiu adresă către Tribunalul Bacău în data de 12 octombrie 2010 și, la aceeași dată, a fost eliberat certificat de grefă la solicitarea SC Y... SRL (fila 220-221, vol.12 d.u.p.).

Această cerere de strămutare a fost respinsă prin încheierea nr.5761 din 21 decembrie 2010 (fila 255-257, vol.12 d.u.p.), petiționara SC Y... SRL fiind reprezentată la dezbaterile cererii de către SCA G. – conform delegației emisă în luna decembrie 2010 doar pentru "susținere petent" (fila 241, vol.12 d.u.p.).

Toate cele patru cereri de strămutare au fost formulate de SC Y... SRL prin administrator H. și nu prin intermediul vreunui avocat, iar cu excepția primului dosar de strămutare (nr..../1/2010), în toate celelalte cauze au fost depuse referate întocmite de grefă cu privire la înregistrarea pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a cererilor de strămutare anterioare privind dosarul nr..../110/2009 al Tribunalului Bacău.

În consecință, în contradicție cu cele menționate în actul de sesizare, *s-a constatat că, în realitate, raportat la cauza nr..../110/2009 aflată pe rolul Tribunalului Bacău, inculpata B. a dispus suspendarea judecării o singură dată, cu ocazia soluționării cererii de strămutare înregistrată sub nr..../1/2010. Celelalte trei cereri de suspendare au fost soluționate de alți judecători din cadrul aceleiași instanțe, care au dispus doar în două cazuri suspendarea judecării.*

Constatând că prin probele administrate s-a dovedit că inculpata nu a comis toate actele materiale pentru care a fost trimisă în judecată, instanța de fond a apreciat că se impune schimbarea încadrării juridice dintr-o singură infracțiune de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă continuată, astfel cum a fost reținută prin actul de sesizare, în patru asemenea infracțiuni, corespunzător numărului actelor materiale reținute în sarcina inculpatei B. prin raportare la dosarul nr..../110/2009, cu înlăturarea formei continuate a infracțiunii, urmând a dispune câte o soluție distinctă pentru fiecare dintre aceste acte.

În ce privește infracțiunea de abuz în serviciu ce vizează dosarul nr..../102/2009 înregistrat pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal, s-a constatat că dosarul de mai sus avea ca obiect soluționarea contestației în anulare formulată de SC T... SRL în contradictoriu cu intimatul Consiliul Concurenței împotriva deciziei civile nr.413 din 4

noiembrie 2009, pronunțată de Tribunalul Mureș (fila 152, vol.13 d.u.p; fila 11 verso, vol.17 d.u.p.).

Cu privire la această cauză, în cuprinsul rechizitoriului se arată că inculpata B. a dispus suspendarea judecării de 10 ori, fără ca parchetul să indice de o manieră concretă, care sunt cele 10 acte materiale.

Examinând actele și lucrările dosarului, s-a constatat că în perioada martie 2010 - decembrie 2010, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, au fost înregistrate doar 2 cereri de strămutare în care s-a solicitat și suspendarea judecării dosarului nr...../102/2009 înregistrat pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal.

Prima cerere formulată de SC T... SRL a fost înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal sub nr...../1/2010 în data de 25 ianuarie 2010 și, la aceeași dată, inculpata B. a dispus suspendarea judecării respectivei cauze până la soluționarea cererii de strămutare cu termen la 5 martie 2010, astfel cum reiese din rezoluția olografă aplicată pe cererea de strămutare (fila 144 și urm., vol.13 d.u.p.). Termenul în cauza a cărei strămutare s-a solicitat era fixat înaintea celui stabilit pentru cererea de strămutare, respectiv la 24.02.2010 (fila 152, vol.13 d.u.p.).

Cererea de strămutare a fost formulată și transmisă prin poștă de către reprezentanții SC T... SRL și a fost soluționată prin încheierea nr.1309 din 5 martie 2010, dispunându-se respingerea acestei cereri (fila 191-193, vol.13 d.u.p.). La soluționarea acestei cereri de strămutare, SC T... SRL a fost reprezentantă de SCA G., conform împuternicirii avocațiale din 23.02.2010 (fila 177, vol.13 d.u.p.).

Petenta SC T... SRL a solicitat și suspendarea judecării cauzei a cărei strămutare se cerea (fila 145, vol.13 d.u.p.). În temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ., instanța a emis din oficiu adresă către Tribunalul Mureș în data de 27 ianuarie 2010, comunicând înregistrarea cererii de strămutare, numărul dosarului, termenul acordat, precum și faptul că s-a dispus suspendarea cauzei nr...../102/2009 (fila 157, vol.13 d.u.p.).

În această cauză, a fost întocmit de către grefă un referat prin care s-a adus la cunoștința completului de judecată faptul că, în data de 25 ianuarie 2010, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal au fost înregistrate două cereri de strămutare formulate de SC T... SRL, respectiv cea înregistrată sub nr...../1/2010 - cu termen la 5 martie 2010 și a doua înregistrată sub nr...../1/2010 - cu termen la data de 4 martie 2010 (fila 155, vol.13 d.u.p.). Aceasta din urmă viza o altă cauză aflată pe rolul Tribunalului Mureș, și anume dosarul nr...../102/2009, care avea ca obiect revizuirea formulată de aceeași societate comercială împotriva deciziei civile nr.413 din 4 noiembrie 2009 a Tribunalului Mureș. Această cerere de strămutare a fost soluționată prin încheierea nr.1257 din 4 martie 2010 (fila 179 și 206-261 vol.13 d.u.p.).

Cea de-a doua cerere de strămutare formulată de SC T... SRL cu privire la dosarul nr...../102/2009, a fost înregistrată sub nr...../1/2010 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, la data de 16 martie 2010 (fila 157, vol.VII d.i.).

Cu toate că, prin adresa 135/SCAF/23.05.2014, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a precizat că și cererea de strămutare înregistrată sub nr...../1/2010 viza dosarul nr...../102/2009 și a înaintat de două ori către Direcția Națională Anticorupție acest dosar, în original (fila 11 verso, vol.17 d.u.p.), organele de urmărire penală s-au limitat la fotocopierea și atașarea la dosarul de urmărire numai a copiei încheierii nr.1910/15.04.2010, prin care a fost soluționată cererea de strămutare ce făcea obiectul dosarului nr...../1/2010 (fila 511-515 vol.11 d.u.p.).

Parchetul nu a atașat toate înscrisurile relevante și necesare soluționării cauzei penale din perspectiva acuzației adusă inculpatei B. - în sensul că a dispus de mai multe ori suspendarea judecării cauzei nr...../102/2009. Cu toate acestea și fără minime verificări, în actul de sesizare se menționează generic că inculpata a dispus suspendarea acestei cauze de 10 ori.

Din aceste motive, pentru efectuarea cuvenitelor verificări, atașarea dosarului nr...../1/2010 s-a dispus de către instanță, în cursul cercetării judecătorești, iar după fotocopierea întregului dosar, originalul acestuia a fost restituit Secției de contencios administrativ și fiscal (fila 155 și urm., vol.VII d.i.).

Examinând lucrările acestui dosar, s-a constatat că cererea de strămutare a fost formulată de SC T.... SRL (nu de avocații G.) și înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal în data de 16 martie 2010, la aceeași dată dispunându-se conform art.40 alin.2 Cod procedură civilă, suspendarea judecării cauzei a cărei strămutare se solicita, respectiv a cauzei nr...../102/2009 aflată pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal (fila 155 și 157, vol.VII d.i). Rezoluția olografă aplicată în acest sens ("Cu aplicarea art.40 alin.2 C. pr. civ."), nu aparține inculpatei B..

Inculpata a negat faptul că a soluționat această cerere de suspendare (fila 260, vol.IV d.i.), iar aplicarea rezoluției a fost asumată și confirmată de doamna judecător D., cu ocazia audierii de către instanță (fila 152, vol.VII d.i.).

Și în această cauză, instanța a emis din oficiu adresă către Tribunalul Mureș în data de 17 martie 2010. La aceeași dată, urmare a cererii SC T.... SRL, instanța a eliberat un certificat de grefă (fila 171-172, vol.VII d.i.), iar grefa instanței a întocmit un referat, menționând înregistrarea pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a altor cereri de strămutare, respectiv a cauzei înregistrată sub nr...../1/2010 și, în mod eronat, a cauzei nr...../1/2010 care viza un alt dosar aflat pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal (nr...../102/2009), fără să fie vorba despre dosarul nr...../102/2009.

Cererea de strămutare formulată în dosarul nr...../1/2010 a fost admisă prin încheierea nr.1910 din 15 aprilie 2010 (fila 199 și 206, vol.VII d.i), iar la soluționarea acestei cereri, SC T.... SRL a fost reprezentată de SCA G. (fila 197-198 vol.VII d.i.).

Față de cele reținute, s-a constatat că, și în ce privește infracțiunea de abuz în serviciu reținută prin raportare la dosarul nr...../102/2009 aflat pe rolul Tribunalului Mureș, susținerile parchetului au fost infirmate de mijloacele de probă, rezultând că inculpata B. nu a dispus suspendarea judecării în mod

succesiv, ci o singură dată, în cadrul soluționării cererii de strămutare înregistrată sub nr...../1/2010.

Drept urmare, pe lângă reținerea dispozițiilor din legea veche, s-a impus schimbarea încadrării juridice prin înlăturarea formei continuate a infracțiunii, astfel cum fusese reținută prin rechizitoriu.

Spre deosebire de infracțiunea de abuz în serviciu referitoare la dosarul nr...../110/2009, unde parchetul a descris fiecare din cele patru acte materiale prin indicarea dosarelor de strămutare în care au fost soluționate cererile de suspendare a judecării (fila 88 din rechizitoriu), în ce privește dosarul nr...../102/2009, s-a constatat că în cuprinsul actului de sesizare s-a făcut o referire generică la suspendarea judecării dosarului ..../102/2009 *”de 10 ori în raport cu aceeași cauză”* (fila 15 din rechizitoriu), fără descrierea acestor acțiuni.

Actele materiale nu au fost evidențiate în rechizitoriu nici în secțiunea de analiză detaliată a probelor, menționându-se doar că inculpata B. a dispus *”suspendarea judecării dosarului nr...../102/2009 [aflat pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal privind pe SC T.... SRL Piatra Neamț și Consiliul Concurenței], până la soluționarea cererii de strămutare de 10 ori, corespunzător celor 10 cereri de strămutare formulate succesiv pentru același dosar de către SC T.... SRL Piatra Neamț”* (fila 89 din rechizitoriu).

Instanța de fond a constatat că suspendarea judecării dispusă de inculpata B. în dosarele de strămutare nr...../1/2010 și nr...../1/2010 nu corespunde tiparului de incriminare a infracțiunii de abuz în serviciu și niciunui dintre elementele constitutive ale acestei infracțiuni. În plus, materialul probator nu a putut demonstra nici măcar comiterea elementului material specific acestei infracțiuni, constând în îndeplinirea defectuoasă sau neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu, prin încălcarea legii.

Îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu de către judecător (ca element constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu) nu poate fi reținută doar prin trimitere la pronunțarea unei anume hotărâri judecătorești, sau a unei anumite soluții ce a fost dispusă deoarece, în acest fel, s-ar încălca principiile constituționale (art.124, 126 și art.129 din Constituția României) dezvoltate în dispozițiile legilor speciale (art.1 și 2 din Legea nr.303/2004 republicată, art.16 din Legea nr.304/2004 republicată), ce consacră îndeplinirea justiției în numele legii, independența judecătorilor, realizarea justiției prin intermediul Înaltei Curți de Casație și Justiție și a celorlalte instanțe judecătorești și posibilitatea desființării sau modificării hotărârilor judecătorești numai în căile de atac exercitate în condițiile legii.

În caz contrar, s-ar efectua un control asupra hotărârilor judecătorești în alt context decât cel legal.

Interpretarea și aplicarea legii la un caz concret, stabilirea situației de fapt, aprecierea probelor, cenzurarea susținerilor și cererilor formulate, aprecierea asupra relevanței mijloacelor de probă, constituie atributul esențial al activității de judecată, iar soluția pronunțată este rezultatul unui raționament logico-juridic și a unui permanent proces de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale considerate incidente pentru soluționarea cauzei deduse judecării. Având în

vedere acest specific al activității judiciare, care presupune riscul anumitor erori de interpretare și aplicare a legii, s-a instituit un sistem de control ierarhizat, ca o garanție pentru înlăturarea erorilor intervenite în activitatea de judecată.

Modalitatea în care judecătorul interpretează și aplică legea într-o anumită cauză nu este susceptibilă de cenzurare decât în sistemul căilor de atac.

Organul de urmărire penală nu are atribuții de control a soluțiilor pronunțate de judecător și nu se poate substitui instanței de control ierarhic. Cenzurarea unei hotărâri judecătorești pe calea unei anchete penale desfășurate împotriva judecătorului reprezintă o încălcare a principiului independenței puterii judecătorești.

Aceste considerații nu echivalează cu exonerarea, *de plano*, a judecătorilor de la răspunderea penală pentru infracțiunea de abuz în serviciu, după cum nu se poate exclude posibilitatea comiterii, de către un judecător, a oricărei alte infracțiuni în legătură cu soluționarea unei anumite cauze.

În primul rând, ceea ce trebuie precizat este că hotărârea judecătorească, în sine, nu poate constitui temei al angajării răspunderii penale. Legalitatea și temeinicia soluțiilor pronunțate de judecători nu pot fi analizate în cadrul unei cercetări penale.

În al doilea rând, nu orice încălcare a legii atrage răspunderea penală, căci atunci când există consecințe mai puțin grave, se pot reține alte forme de răspundere. Nerespectarea atribuțiilor de serviciu de către judecători poate atrage, după caz, răspunderea disciplinară, materială sau penală, delimitarea faptică putând genera dificultăți de apreciere și stabilire a tipului corespunzător de răspundere. Aceasta, cu atât mai mult, cu cât una din abaterile disciplinare constă în ”exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență” (art.99 lit.t din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată). Potrivit art.99¹ din Legea nr.303/2004, republicată: ”Există rea-credință atunci când judecătorul sau procurorul încalcă cu știință normele de drept material ori procesual, urmărind sau acceptând vătămarea unei persoane. Există gravă neglijență atunci când judecătorul sau procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoiește și nescuzabil, normele de drept material ori procesual.”

Este vorba, așadar, despre reglementări asemănătoare cu normele de drept penal referitoare la infracțiunile de abuz în serviciu și neglijență în serviciu.

În realitate, este vorba despre situații diferite.

Răspunderea penală pentru infracțiunea de abuz în serviciu poate fi incidentă atunci când faptele imputate nu constituie simple erori, ci au depășit cu mult sfera abaterilor disciplinare, nefiind vorba despre încălcări ocazionale și neintenționate a dispozițiilor legale - care să se fi înscris în desfășurarea normală a unui proces și care ar fi putut fi îndreptate prin exercitarea căilor de atac sau prin celelalte remedii legale, ci despre conceperea și punerea în aplicare a unui plan infracțional prin încălcarea gravă și cu bună-știință a legii.

Erorile de judecată, erorile strecurate în cuprinsul actelor judiciare, inclusiv în cuprinsul hotărârilor judecătorești, ca și nerespectarea unor norme procedurale sau substanțiale pot fi remediate prin procedurile speciale sau prin exercitarea căilor de atac expres prevăzute de lege. În acest caz, este vorba despre erori neintenționate, care nu au produs urmări prevăzute de legea penală.

În mod evident, exced sferei răspunderii penale acele greșeli de judecată ce pot fi corectate prin promovarea căilor de atac. Eventualele erori apărute în procesul de interpretare și aplicare a legii nu echivalează cu o exercitare abuzivă a atribuțiilor de serviciu, în sensul legii penale, ele putând fi îndreptate în urma exercitării căilor de atac prevăzute de lege.

Dacă este vorba despre acte de esența activității de judecată, constând în interpretarea legii și aprecierea judecătorului asupra unei situații de fapt, răspunderea penală nu poate fi atrasă decât în măsura în care se identifică o încălcare cu rea-credință a dispozițiilor legale, o conduită de nerespectare flagrantă a normelor de drept substanțial sau procesual, evidentă și neîndoielnică, lipsită de orice justificare, cu consecințe grave asupra actului de justiție.

Scopul cercetării penale este acela de a identifica, dincolo de hotărârea judecătorească, un act de conduită contrar atribuțiilor de serviciu (care, potrivit deciziei Curții Constituționale nr.405/2016 trebuie să fie reglementate prin lege, ordonanțe sau ordonanțe de urgență), dar și un mobil al acțiunilor situate în afara legii, care să se înscrie în *verbum regens*, și care, uneori, pot avea influențe asupra soluției pronunțate.

Acuzarea nu se poate limita la dovedirea neîndeplinirii unui act sau a îndeplinirii defectuoase a atribuțiilor de serviciu, fiind necesar să se demonstreze întrunirea tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, nu doar cele ce țin de latura obiectivă a infracțiunii, ci și reaua-credință a celui acuzat, care trebuie evidențiată prin elemente exterioare și diferite de soluția însăși, pronunțată de către un judecător în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Trebuie indicat cu precizie comportamentul cu semnificație penală, nu doar prin indicarea dispozițiilor legale ce nu au fost respectate, ci și prin descrierea elementelor faptice care conturează îndeplinirea tuturor cerințelor specifice tiparului de incriminare a infracțiunii de abuz în serviciu.

Dacă judecătorul a comis o faptă penală în legătură cu soluția pronunțată, răspunde pentru această faptă, în niciun caz pentru soluția dată, pentru că hotărârile judecătorești nu pot conduce, prin ele însele, la constatarea comiterii infracțiunii de abuz în serviciu.

Potrivit art.124 alin.3 din Constituția României și art.2 alin.3 din Legea nr.303/2004 republicată, judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.

Dacă obiectul acuzației penale l-ar constitui doar soluția dată în cadrul activității jurisdicționale, principiul constituțional ar fi încălcat și s-ar ajunge la situația ca judecătorii să răspundă penal pentru soluțiile pronunțate, ceea ce este inacceptabil pentru un stat de drept.

Obiectul acuzației penale îl constituie nerespectarea dispozițiilor legale de către inculpații B., în calitate de președinte a Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu ocazia soluționării cererilor de suspendare a judecării cauzelor a căror strămutare se solicitase.

Potrivit art.40 alin.1 și 2 C. pr. civ. de la 1865: ”Cererea de strămutare se judecă în camera de consiliu. *Președintele instanței va putea cere dosarul pricinii și să ordone, fără citarea părților, suspendarea judecării pricinii, comunicând de urgență această măsură instanței respective*”.

Astfel, suspendarea judecării cauzei a cărei strămutare se cere este reglementată într-o procedură necontencioasă, cu caracter de urgență, lipsită de contradictorialitate și publicitate. Nu este necesară pronunțarea unei încheieri, motiv pentru care se dispune printr-o simplă rezoluție, ce nu poate fi atacată cu vreo cale de atac.

Natura specială a acestei proceduri decurge din caracterul său urgent și scopul pentru care a fost instituită de lege, ceea ce îi imprimă și un caracter vremelnic, suspendarea judecării dispunându-se pentru a evita reluarea judecării în aceeași pricină, dacă cererea de strămutare ar fi ulterior admisă, iar din acest motiv, nu poate fi dispusă decât numai până la judecarea acestei din urmă cereri.

Este o măsură administrativ judiciară care produce efecte asupra desfășurării judecării și asupra termenului acordat în dosarul instanței de la care s-a cerut strămutarea, fără a influența soluția din acea cauză sau din dosarul de strămutare.

În mod evident, soluționarea cererii de suspendare a judecării cauzei a cărei strămutare se solicită este lăsată la deplina apreciere a judecătorului, căci legea nu prevede criterii pe baza cărora o atare cerere trebuie judecată, mai mult, dispozițiile procedurale menționează, fără caracter imperativ, numai posibilitatea atașării dosarului a cărei strămutare se solicită, lăsând la aprecierea președintelui instanței și acest aspect.

Ceea ce face obiectul acțiunii penale este modul în care au fost respectate dispozițiile legale ce reglementează soluționarea cererilor, și nu soluția în sine, de admitere a cererilor de suspendare a judecării.

Parchetul a imputat inculpatei B. faptul că, prin exercitarea cu rea-credință a atribuțiilor care decurgeau din funcția de judecător și președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, a îndeplinit în mod defectuos sau nu a îndeplinit acte legate de dosarele nr..../110/2009 și nr..../102/2009, încălcând dispoziții procesuale civile și de statut funcțional de conducere, dispunând suspendarea judecării în cele două cauzele civile.

În concret, pe lângă faptul că se reține că în mod greșit inculpata a dispus suspendarea judecării celor două dosare, de mai multe ori (susținere infirmată la pct.1 de mai sus din prezenta secțiune), parchetul indică (fila 15 paragraful 4 din rechizitoriu) și faptul că:

- suspendarea judecării cauzelor în cele două situații a fost dispusă fără solicitarea dosarului pricinii;
- într-un dosar a fost dispusă suspendarea judecării pricinii, deși partea care a formulat cererea de strămutare nu a solicitat suspendarea judecării pricinii până la soluționarea cererii de strămutare;
- într-un dosar a fost dispusă suspendarea judecării pricinii, deși partea care a formulat cererea de strămutare a menționat expres că a mai fost dispusă în acel caz strămutarea și într-o altă etapă procesuală.

Așa cum reiese din conținutul dispozițiilor legale aplicabile soluționării cererii de suspendare a judecării - art.40 C. pr. civ. de la 1865, atașarea dosarului pricinii nu era obligatorie, deci nu poate fi imputată inculpatei ca încălcare a dispozițiilor legale.

Mai mult, declarațiile inculpatei care a afirmat că practica Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție era în sensul că dosarul de fond nu era atașat la soluționarea cererii de strămutare, au fost confirmate prin depozițiile martorilor, judecători în cadrul respectivei secții (B., M., I.), precum și de către magistrații asistenți și grefierii audiați în cauză (G., P. și P.).

În ce privește celelalte împrejurări, s-a constatat că nu au fost dovedite prin probele administrate, dimpotrivă, s-a demonstrat că în cele două cauze în care inculpata B. a dispus suspendarea judecării (dosar nr...../1/2010 și dosar nr...../1/2010), *cererea de suspendare era formulată chiar în cuprinsul cererii de strămutare* (fila 157 și urm., vol.12 d.u.p.; fila 145 și urm., vol.13 d.u.p.).

Pe de altă parte, *formularea unor cereri succesive de strămutare, după caz, strămutarea cauzei anterior, într-o altă fază procesuală, nu împiedicau o nouă strămutare și, pe cale de consecință, nici suspendarea judecării până la soluționarea acestei noi cereri de strămutare.*

La momentul comiterii faptelor, nu exista nicio dispoziție legală care să stabilească o atare interdicție, deci nu poate fi vorba despre încălcarea sau nerespectarea dispozițiilor legale. Abia prin art.40² C. pr. civ. adoptat prin Legea nr.202/2010 (intrată în vigoare la 26 noiembrie 2010, deci ulterior perioadei relevante pentru cauza de față, căci toate rezoluțiile imputate prin rechizitoriu sunt anterioare acestei date), a fost prevăzută inadmisibilitatea cererii de strămutare în materie civilă, atunci când cererea conține motive de strămutare identice cu cea anterioară. Astfel, conform acestei dispoziții legale: *”Strămutarea pricinii nu poate fi cerută din nou, pentru același motiv, în afară de cazul în care noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute la data soluționării cererii anterioare sau ivite după soluționarea acesteia. Cererea de strămutare a cauzei introdusă cu nerespectarea prevederilor alin.1 este inadmisibilă.”*

Deși toate aceste aspecte rezultau cu claritate din conținutul legii, iar în cursul urmăririi penale, la solicitarea sa expresă (adresa din 9.05.2014 – fila 9, vol.17 d.u.p.), parchetului i-au fost comunicate explicații sub acest aspect de către Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, prin adresa nr.135/SCAF/23.05.2014 (fila 11, vol.17 d.u.p), s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei B. fără vreo fundamentare legală a susținerilor parchetului cu privire la modalitatea în care se consideră că trebuiau soluționate cererile succesive de suspendare a judecării formulate în cadrul cererilor de strămutare și s-au făcut afirmații grave, dar nesuținute de probe, în sensul că: *”Această atribuție a fost însă transformată de către inculpata B., președinta secției de contencios administrativ și fiscal a ÎCCJ într-un simulacru”* (fila 83 din rechizitoriu).

Tot în legătură cu soluționarea unor cereri succesive de strămutare și suspendare a judecării, *se fac referiri la faptul că inculpata a dispus suspendarea judecării pricinii, deși a avut cunoștință că au fost formulate și alte cereri, așa cum rezulta din referatul întocmit de greșă și depus la dosar, iar ”o astfel de atenționare echivala potrivit Regulamentului instanței cu faptul că se soluționa prima și toate celelalte sunt inadmisibile”*(fila 89 din rechizitoriu).

În urma examinării actelor și lucrărilor dosarului penal de față, Înalta Curte - Completul de 3 judecători a constatat că în data de 25 ianuarie 2010 au fost înregistrate 2 cereri de strămutare formulate de SC T... SRL, însă nu ambele vizau strămutarea cauzei nr..../102/2009 aflată pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal, ci numai cererea înregistrată sub nr..../1/2010, care a fost soluționată prin încheierea nr.1309 din 5 martie 2010, dispunându-se respingerea acestei cereri (fila 191-193, vol.13 d.u.p.).

Cererea de strămutare nr..../1/2010 viza o altă cauză aflată pe rolul Tribunalului Mureș, și anume dosarul nr..../102/2009, care avea ca obiect revizuirea formulată de aceeași societate comercială împotriva deciziei civile nr.413 din 4 noiembrie 2009 a Tribunalului Mureș. Această cerere de strămutare a fost soluționată prin încheierea nr.1257 din 4 martie 2010 (fila 179 și 206-261 vol.13 d.u.p.).

Ca atare, la momentul la care inculpata B. a dispus suspendarea judecării în cele două cauze, nu existau la dosarele de strămutare certificate care să ateste că în cauzele respective se mai dispusesese strămutarea, dar nici că pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție se află alte cereri de strămutare.

Mai mult, s-a constatat că din punct de vedere al cerințelor legale formularea cererilor succesive de strămutare nu împiedica suspendarea judecării.

Referirea lipsită de rigoare la "Regulamentul instanței", fără indicarea precisă a unei anumite dispoziții din Regulamentul de funcționare și organizare al Înaltei Curți de Casație și Justiție sau din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, nu poate fi avută în vedere. O dată, din perspectiva deciziei Curții Constituționale nr.405/2016, deoarece nu este vorba despre legislație primară și, pe cale de consecință, nu poate constitui temei de inculpare pentru infracțiunea de abuz în serviciu. În realitate, la data soluționării cererilor de suspendare de către inculpata B., nu exista vreo prevedere regulamentară care să oblige grefa la întocmirea certificatelor prin care completul de judecată era încunoștințat că pe rolul secției există sau au existat și alte dosare de strămutare cu aceleași părți și obiect. O asemenea dispoziție a fost introdusă ulterior, conform art.95 alin.1¹ abia în anul 2011, prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.829/15.11.2011, care a modificat Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, în concordanță cu dispozițiile art.40² Cod procedură civilă adoptat prin Legea nr.202/2010 prevăzând: "*Persoana desemnată cu repartizarea aleatorie a cauzelor, primind dosarul, verifică în sistemul ECRIS dacă există alte dosare formate ca urmare a unei cereri formulate de aceleași persoane, împotriva aceluiași persoane și având același obiect, întocmește un referat în care menționează rezultatul verificării și îl atașează la dosarul nou-format*".

Pe cale de consecință, nici lipsa certificatului sau referatului întocmit de grefă și nici obligația de a ține cont de un anume certificat nu poate fi opusă inculpatei.

În cuprinsul actului de sesizare, s-au mai făcut afirmații referitoare la *modalitatea rapidă de soluționare a cererilor de suspendare conform art.40 alin.2 C. pr. civ. de la 1865 de către inculpata B.*, respectiv în aceeași zi în care erau înregistrate dosarele de strămutare.

În acest sens, există referiri la datele statistice ale Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție în materia strămutării și suspendării (fila 83-84 din rechizitoriu), pe baza cărora parchetul formulează simple speculații, cu privire la celeritatea nejustificată a soluționării cererilor de suspendare a judecării.

Celeritatea soluționării cererii de suspendare a judecării până la soluționarea cererii de strămutare rezultă cu evidență din interpretarea art.40 alin.2 C. pr. civ. de la 1865. Legea nu prevede cu exactitate repere minime sau maxime de timp, însă soluționarea cererii de suspendare în ziua de înregistrare a dosarului de strămutare nu poate fi considerată o încălcare a dispozițiilor legale care stabilesc natura urgentă a procedurii, dimpotrivă, este în acord cu prevederile legale.

În cursul judecării, parchetul a mai invocat în acuzare nesocotirea *criteriilor de soluționare a cererii de suspendare a judecării* conform art.40 alin.2 C. pr. civ. de la 1865, *astfel cum ar fi fost stabilite prin Deciziile Curții Constituționale nr.573/2005 și nr.936/2009*, susținând că aceste decizii au un caracter obligatoriu și că nu au fost respectate de către inculpata B..

Procedând la analiza efectelor celor două decizii ale Curții Constituționale, Înalta Curte – Completul de 3 judecători a reținut că nu toate constatările sau aprecierile Curții Constituționale sunt opozabile instanțelor de judecată, deoarece, în conformitate cu art.146 lit.d din Constituția României, Curtea Constituțională nu are în atribuții aplicarea dispozițiilor legale la cazuri concrete, acesta fiind atributul instanțelor de judecată conform art.126 alin.1 din Constituția României: ”Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”.

În ce privește efectele deciziilor Curții Constituționale, s-a constatat că acestea sunt obligatorii *in integrum*, respectiv atât dispozitivul cât și motivarea, dar aceste efecte se produc numai în cazul deciziilor de admitere și în limitele atribuțiilor specifice Curții Constituționale, deci numai în ce privește cele statuate referitor la neconstituționalitatea unui anumit text de lege (în acest sens, pct.3 din decizia Curții Constituționale nr.I/17/01/1995, publicată în M. Of. nr.16/26.01.1995, privind obligativitatea deciziilor pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate).

Prin deciziile nr.573/3.11.2005 (publicată în M. Of. nr.1143/19.12.2005) și nr.936/23.06.2009 (publicată în M. Of. nr.618/14.09.2009), Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.40 C. pr. civ. de la 1865, așa încât criteriile enumerate în considerentele celor două decizii nu sunt obligatorii pentru instanțe, cel mult, au valoare orientativă.

Aceste elemente de apreciere nu pot fi opuse inculpatei cu valoarea unei prescripții normative ce poate atrage acuzația de încălcare a legii, dimpotrivă, constituie prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ, ce nu pot sta la baza inculpării pentru infracțiunea de abuz în serviciu (în acest sens, parag.51 din decizia Curții Constituționale nr.405/2016)

Câtă vreme deciziile nr.573/2005 și nr.936/2009 (la fel ca alte decizii neinvocate de parchet, cu titlu de exemplu: nr.660/2006, nr.1057/2010) au confirmat constituționalitatea art.40 alin.2 C. pr. civ. de la 1865 - care nu stabilește criteriile, condițiile sau motivele pentru care poate fi ordonată măsura

suspendării judecării, respectivele decizii nu au nicio influență asupra dispozițiilor legale mai sus-menționate și nu pot adăuga la lege. În consecință, nu s-a putut considera că elementele de apreciere enumerate în considerente sunt criteriile pe baza cărora președintele instanței stabilește dacă admite sau respinge cererea de suspendare a judecării formulată în cadrul procedurii de strămutare.

Decizia Curții Constituționale nr.573/2005 (la care decizia nr.936/2009 face trimitere) reafirmă că suspendarea judecării este lăsată la latitudinea președintelui instanței și enumeră câteva elemente pe care le consideră pertinente din perspectiva aprecierii președintelui instanței asupra necesității suspendării.

Din punct de vedere al modalității concrete de soluționare a cererilor de suspendare în temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ. de la 1865, s-a constatat că elementele de apreciere enumerate în considerentele deciziilor invocate de parchet au fost enunțate și de către inculpata B. cu ocazia audierii, inculpata indicând chiar modalitatea proprie de verificare a acestora, prin aplicarea unei bare verticale în dreptul pasajelor din cerere (fila 260, 281 vol.IV și fila 103 vol.VII, d.i.).

Înscrisurile depuse la dosar (adresa nr.135/SCAF/23.05.2014 - fila 11, vol.17 d.u.p.; copiile celorlalte dosare în care s-a dispus suspendarea de către alți judecători - vol.11, 12, 13, 17 d.u.p.) și declarațiile martorilor ce au calitate de judecători la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în special, declarațiile date de domnii judecători I., M., D. (care au îndeplinit, de mai multe ori, atribuțiile președintelui de secție) și B. (actualul președinte al secției), au relevat că nu există diferențe între modul de soluționare a cererilor de suspendare de către inculpata B. și modalitatea în care au procedat ceilalți judecători în momentul în care, în perioada în care inculpata B. era președinta secției, au soluționat cereri în temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ. de la 1865, respectiv față de modul în care procedează actualul președinte de secție când aplică dispozițiile Vechiului Cod de procedură civilă.

Din probele administrate a rezultat o jurisprudență constantă la nivelul Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul că nici măcar la soluționarea cererii de strămutare nu se solicita dosarul pricinii, cu atât mai puțin la soluționarea cererii de suspendare în temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ., care este o procedură cu caracter de urgență, soluția fiind emisă de îndată, după înregistrarea dosarului de strămutare și pe baza actelor existente, inclusiv prin studierea motivelor din cererea de strămutare, ținând cont și de termenul acordat în cauza a cărei strămutare se solicita.

În plus, probele administrate au dovedit o manieră constantă de soluționare a acestor cereri de către inculpata B., fără să rezulte că a procedat diferit în cazul dosarelor ce fac obiectul acuzației penale.

Instanța penală a efectuat această analiză din perspectiva conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, atât în ce privește latura obiectivă, cât și pentru verificarea relei-credințe a inculpatei B., astfel cum s-a menționat în cuprinsul actului de sesizare (fila 15 din rechizitoriu), fără a cenzura însăși soluția de admitere a cererilor de suspendare a judecării.

Instanța de fond a apreciat că în toate cazurile avute în vedere de acuzația penală, inclusiv în cele două situații în care inculpata B. a dispus suspendarea

(dosarele nr...../1/2010 și nr...../1/2010), au fost respectate și dispozițiile referitoare la emiterea adreselor și a certificatelor de grefă (în acest sens, pct.1 de mai sus din prezenta secțiune).

În rechizitoriu se susține că inculpata B. a dispus suspendarea judecării cauzei nr...../110/2009 ”din luna martie 2010 până în luna decembrie 2010, timp de peste 300 zile” (fila 88 ultimul paragraf din rechizitoriu), pe când actele și lucrările dosarului relevă că suspendarea acestei cauze s-a dispus de către inculpata B. o singură dată, în dosarul de strămutare nr...../1/2010, pentru o perioadă de 41 de zile.

De asemenea, suspendarea judecării dosarului nr...../102/2009 s-a dispus o singură dată, în dosarul nr...../1/2010, pentru o perioadă de 49 de zile.

În ambele cazuri, termenul acordat în dosarele a căror strămutare se solicita era stabilit înaintea termenului fixat de Înalta Curte pentru soluționarea cererii de strămutare, ceea ce dădea posibilitatea judecării cauzei înainte de soluționarea cererii de strămutare (pentru dosar nr...../110/2009 - fila 159, vol.12 d.u.p.; pentru dosar nr...../102/2009 - fila 152, vol.13 d.u.p.).

Perioada suspendării nu a fost stabilită de B., ci a fost determinată de data înregistrării dosarelor de strămutare (când a fost soluționată și cererea de suspendare), respectiv de termenul de judecată pentru cererea de strămutare, stabilit în mod aleatoriu. Inculpata B. nu a putut interveni în niciun mod asupra acestor date, ambele având un caracter obiectiv, neputând fi influențate de către aceasta.

Durata suspendării nu este prevăzută de dispozițiile legale, dar interpretarea teleologică a dispozițiilor art.40 alin.2 C. pr. civ. de la 1865 conduce la concluzia că, pentru a da eficiență acestui mijloc procedural, suspendarea judecării trebuia dispusă până la soluționarea cererii de strămutare. Aceasta era și cutuma Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, căci, se constată că durata suspendării nici nu era menționată în rezoluție, care era întocmită în forma succintă: ”Conform art.40 alin.2 C. pr. civ.”, ceea ce semnifica suspendarea până la judecarea cererii de strămutare, această mențiune expresă regăsindu-se însă în adresa de înștiințare emisă de Înalta Curte către instanța pe rolul căreia se afla cauza a cărei suspendare se dispunea.

Toate aceste aspecte rezultă atât din conținutul dispozițiilor legale, dar și din înscrisurile depuse la dosar (copiile actelor depuse în dosarele de strămutare – vol.12, 13, 17 d.u.p.), precum și din declarațiile martorilor M., I. și B..

În concluzie, nu s-a dovedit comiterea elementului material, respectiv că inculpata B. nu a îndeplinit vreun act sau că și-a îndeplinit în mod defectuos atribuțiunile de serviciu cu ocazia soluționării cererilor de suspendare a cauzei a cărei strămutare se solicita.

Probele administrate au demonstrat că inculpata a acționat în concordanță cu dispozițiile legale și cu jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pe cale de consecință, instanța de fond a apreciat că nu s-a dovedit nici producerea urmării prevăzută de lege care, potrivit art.248 Cod penal, constă într-o tulburare însemnată a bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte instituții, sau o pagubă în patrimoniul acesteia.

Parchetul nici nu a invocat existența vreuneia din aceste urmări specifice abuzului în serviciu și nici nu a desfășurat o anchetă penală sub acest aspect, o atare urmare nerezultând nici din probele care au fost administrate.

De altfel, inexistența acțiunii incriminate (*verbum regens*) atrage inexistența urmării specifice, căci din moment ce nu s-a dovedit că inculpata nu a îndeplinit un anumit act sau că și-ar fi îndeplinit în mod defectuos atribuțiile de serviciu, prin încălcarea vreunei dispoziții legale, nu ar putea fi constatată existența vreunei urmări în legătură cu o acțiune inexistentă.

În altă ordine de idei, s-a constatat că nu au fost enunțate sau dovedite nici urmări specifice infracțiunii de abuz în serviciu prevăzute de art.246 sau art.247 Cod penal anterior.

Cu toate că, nici măcar în cuprinsul acuzației penale nu se face vorbire despre existența vreunei urmări, acuzarea, cercetarea și trimiterea în judecată a inculpatei B. au vizat infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, precizări exprese în acest sens existând în cuprinsul actului de sesizare atât cu ocazia stabilirii încadrării juridice a faptelor (fila 19 din rechizitoriu), dar și în dispozitivul rechizitoriului, în care se menționează cu claritate că se dispune trimiterea în judecată *pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice* (fila 19 și 141 din rechizitoriu).

Corespunzător, inculpata G. a fost cercetată și trimisă în judecată pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice*.

Cu ocazia dezbaterilor, reprezentantul Ministerului Public a solicitat schimbarea încadrării juridice *din* infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de legea nouă - art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 Cod penal *în* infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de legea veche, respectiv art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.246-248 Cod penal anterior (în mod corespunzător, și în ce privește complicitatea la abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatei G.).

Pe lângă faptul că acuzația penală este clară, fiind vorba despre abuz în serviciu contra intereselor publice, ceea ce corespunde art.248 Cod penal anterior, se constată că, spre deosebire de legea nouă, Codul penal din 1969 reglementa distinct, fiind infracțiuni diferite, abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor - art.246, abuzul în serviciu prin îngădirea unor drepturi - art.247 și abuzul în serviciu contra intereselor publice - art.248. Singura normă de trimitere o constituia art.248¹ Cod penal anterior (abuzul în serviciu în formă calificată), care se raporta la fiecare din infracțiunile prevăzute în art.246, art.247 și art.248 Cod penal anterior.

În raport cu aceste precizări, instanța de fond a apreciat că încadrarea juridică a faptelor nu se poate realiza prin combinarea dispozițiilor art.246-248 Cod penal anterior.

Referitor la urmarea specifică infracțiunii prevăzute de art.248 Cod penal anterior, parchetul nu a indicat cine este persoana vătămată, respectiv subiectul pasiv al infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice reținută în sarcina inculpatei B., iar pentru suplinirea acestei omisiuni, în actul de sesizare se fac ample și repetate susțineri referitoare la „capturarea justiției” de către inculpata B., în conivență infracțională cu ceilalți inculpați (fila 8-9, 53-55 din rechizitoriu).

Din materialul probator și raportat la motivele expuse în cadrul fiecăreia dintre acuzațiile formulate, în speță nu s-a dovedit comiterea de către vreunul dintre inculpații B., G., G. sau C. a vreunei infracțiuni, așa încât instanța de fond a apreciat ca nefondate toate aceste susțineri din rechizitoriu, care nu au decât rolul de a crea impresia unei înțelegeri frauduloase între inculpați.

În lipsa oricăror dovezi privind comiterea de către inculpata B., singură sau în participație penală cu inculpata G., a vreuneia dintre infracțiunile de abuz în serviciu, afirmațiile referitoare la relațiile de prietenie existente între B. și familia G. sunt insuficiente prin ele însele să creeze indicii referitoare la săvârșirea unor asemenea fapte.

Relațiile existente între inculpați nu pot fi prezumate ca bază a unor acțiuni ilicite. Acestea nu pot constitui, prin ele însele, temei de formulare a acuzațiilor penale, ci reprezintă un element probator indirect, care trebuie întotdeauna coroborat cu alte împrejurări relevante și, împreună, să poată demonstra, la adăpost de orice îndoială, comiterea faptei prevăzute de legea penală.

În speță, acuzarea a înfățișat diverse elemente ale vieții private sau profesionale ale inculpaților (aniversări, evenimente de familie, evenimente profesionale) și le-a prezentat sub forma unui veritabil context fraudulos. În lipsa probelor referitoare la comiterea infracțiunilor, afirmațiile acuzării rămân simple speculații, bazate pe existența unor evenimente disparate, conjuncturale, firești pentru persoanele între care există o anumită apropiere și, în consecință, lipsite de relevanță juridică.

Dimpotrivă, toți colegii judecători și colaboratorii de serviciu ai inculpatei B., audiați în prezenta cauză penală, au evidențiat implicarea inculpatei în activitatea secției, profesionalismul, rigoarea, strictețea, lipsa oricărei intervenții sau a unui comportament neadecvat în relațiile profesionale sau interumane din partea inculpatei.

În plus, *Raportul privind eficiența managerială a judecătorilor cu funcții de conducere la Înalta Curte de Casație și Justiție*, întocmit în anul 2012 de CSM prin Inspekția judiciară (deci după declanșarea urmăririi penale în cauza de față), nu relevă vreo încălcare sau nesocotire a atribuțiilor de serviciu în calitate de președintă de secție, dimpotrivă, constată că în perioada 2009-2011, inculpata B. și-a exercitat cu corectitudine atribuțiile specifice funcției de conducere și a manifestat o preocupare constantă pentru buna desfășurare a activității Secției de contencios administrativ și fiscal, luând diverse măsuri organizatorice.

Față de cele expuse, s-a constatat că afirmațiile din rechizitoriu privind "capturarea justiției" ori "subordonarea justiției unor interese personale sau de grup și deturnarea în scopul satisfacerii intereselor personale", constituie afirmații lipsite de orice fundament probator.

Instanța de fond a constatat că nu este îndeplinită nici condiția prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000, care atrage încadrarea faptei în forma agravată a infracțiunii de abuz în serviciu.

Această variantă agravată este asimilată infracțiunilor de corupție și incriminează fapta de abuz în situația în care "funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial" - conform art.13² din Legea nr.78/2000 în vigoare la data comiterii faptelor imputate

inculpatei B. (potrivit normei în vigoare: ”dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit”).

În speță, nu s-a dovedit că admiterea celor două cereri de suspendare a judecării cauzei a cărei strămutare se solicita a fost dispusă *pentru a crea un „avantaj procesual” sau un „avantaj patrimonial pentru altul”*, astfel cum se menționează în acuzația penală (fila 15 paragrafele 2, 3 și 5 din rechizitoriu).

Pe de altă parte, în mod contradictoriu și lipsit de rigoare, în actul de sesizare se arată că inculpata ar fi acționat pentru a obține pentru sine avantaje patrimoniale: ”Scopul încălcării atribuțiilor de serviciu de către B. (...) *l-a constituit obținerea de foloase necuvenite de la G. și G.* (aceștia i-au achitat bilete de avion pentru deplasările din septembrie și noiembrie 2010, descrise la pct.III.2) (...). Conform probelor administrate, inculpata B. a avut o atitudine profesională discreționară în care nu a ținut cont de dispozițiile legale, în calitatea sa de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ci în schimbul foloaselor obținute a răspuns interesului acestora” (fila 89 ultimul paragraf și fila 90 din rechizitoriu).

Pe de o parte, aceste afirmații exced acuzației de abuz în serviciu, potrivit căreia se are în vedere crearea unui ”avantaj procesual reclamanților” sau faptul că inculpata ”a creat un avantaj patrimonial pentru SC Y... SRL Bacău și SC T... SRL Piatra Neamț și, implicit, pentru societatea de avocatură G., respectiv pentru soții G. și G., (pct.III.1, fila 14-15 și 19 din rechizitoriu), deci nu obținerea pentru sine a unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial.

Pe de altă parte, se constată că, deși se menționează nerespectarea dispozițiilor legale în exercitarea atribuțiilor de serviciu în schimbul unor foloase necuvenite, cu privire la soluționarea cererilor de suspendare a judecării în dosarele nr..../110/2009 și nr..../102/2009, parchetul nu a formulat acuzație pentru infracțiunea de luare de mită. Foloasele necuvenite constând în contravaloarea билетelor de avion, la care se face referire în rechizitoriu și în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, constituie obiectul material al unei alte acuzații, formulată în legătură cu soluționarea unei cereri de suspendare a judecării unui alt dosar, inculpata fiind trimisă în judecată pentru luare de mită/primire de foloase necuvenite pentru suspendarea dispusă în dosarul nr..../1/2010, ce avea ca obiect cererea de strămutare referitoare la dosarul nr..../303/2010 al Judecătoriei Sector 6 București.

În ce o privește pe inculpata G., aceleași foloase fac obiectul unei alte acuzații, respectiv cumpărare de influență.

Oricum, în ce privește acuzația de abuz în serviciu, nu s-a dovedit nicio legătură între exercitarea atribuțiilor de serviciu de către inculpata B. cu ocazia soluționării cererilor de suspendare a judecării și plata билетelor de avion pentru deplasările sale la Stuttgart din luna septembrie și noiembrie 2010. Afirmațiile sunt chiar neverosimile căci, se susține că inculpata B. a soluționat cererile de suspendare a judecării prin încălcarea dispozițiilor legale în luna ianuarie 2010 (a dispus suspendarea judecării în dosarul nr..../110/2009 în data de 21 ianuarie 2010 - fila 158, vol.12 d.u.p., iar în data de 25 ianuarie 2010, în ce privește judecarea dosarului nr..../102/2009 - fila 145, vol.13 d.u.p) și ar fi primit foloasele peste 8-10 luni, în septembrie și noiembrie 2010, în condițiile în care, între timp, inculpata a efectuat cel puțin alte două deplasări cu avionul cu

aceeași destinație, în lunile mai și iulie 2010, când biletele au fost procurate și plătite de familia B. (fila 168-175 vol.IV și fila 58-59 vol.VI, d.i.).

Singura concluzie este aceea că scopul acestor mențiuni la analiza abuzului în serviciu este acela de a crea impresia temeiniciei acuzației și a unei conivențe infracționale între inculpatele B. și G..

Se mai susține că inculpata ar fi acționat în scopul de a asigura ”pentru inculpații C. și G. tergiversarea soluționării dosarelor, le-a permis derularea activității contrar legii; neexecutarea unor obligații bănești către bugetul statului, încasarea unor sume uriașe de bani de la instituții publice (...). Scopul încălcării atribuțiilor de serviciu de către B. l-a constituit faptul că a creat un avantaj patrimonial SC Y. SRL Bacău și SC T... SRL Piatra Neamț și, implicit, societății de avocatură G., respectiv soților G. și G., tergiversarea soluționării dosarelor prin suspendarea judecării dispusă de către inculpata B. permițându-le derularea activității contrar legii și neexecutarea unor obligații bănești către bugetul statului” (fila 15 penultimul paragraf, fila 89 ultimul paragraf și fila 90 din rechizitoriu).

Nu s-a dovedit că inculpata B. a acționat pentru a crea un asemenea avantaj pentru vreuna dintre cele două societăți comerciale, cu atât mai puțin, pentru societatea de avocatură SCA G. sau pentru soții G..

În primul rând, parchetul nu a invocat expres, iar prin probele administrate nici nu s-a dovedit existența vreunei legături între inculpata B. și cele două societăți comerciale, titulare ale cererilor de suspendare a judecării, respectiv SC Y.... SRL și SC T.... SRL.

Deși s-a încercat să se lase impresia că SC T.... SRL are o legătură cu inculpatul C., probele administrate au dovedit contrariul, societatea comercială având ca asociați, membri ai familiei omului de afaceri C., fără nicio legătură cu C. sau cu grupul de firme R. (fila 128 și 130, vol.IV d.i.), împrejurare constatată, de altfel, chiar prin rechizitoriu, cu ocazia dispunerii soluției de clasare față de inculpatul C.(fila 79 și 144 din rechizitoriu).

De asemenea, în actul de sesizare se încearcă să se inducă ideea existenței unei legături între inculpata B. și cele două societăți comerciale, prin reținerea complicității inculpatei G., în calitate de avocat, la comiterea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice.

Participația penală între inculpatele B. și G. a fost reținută numai în ceea ce privește suspendarea judecării cauzei nr..../102/2009 înregistrată pe rolul Tribunalului Mureș – Secția de contencios administrativ și fiscal, așa încât implicarea inculpatei G. este menționată doar în cadrul uneia din cele două infracțiuni.

Pentru a suplini lipsa probelor, parchetul a încercat să contureze un interes personal al inculpatei B. în legătură cu modul de soluționare a cererilor de suspendare în temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ. prin referire la relația existentă între inculpata B. și inculpata G..

Probele administrate au demonstrat, însă, că această relație nu a influențat în vreun fel soluționarea de către inculpata B. a cererilor de suspendare a cauzelor cu privire la care s-a formulat cererea de strămutare.

Astfel, în ce privește *suspendarea judecării cauzei nr..../110/2009* înregistrată pe rolul Tribunalului Bacău, inculpata B. a dispus această soluție o

singură dată, la 21 ianuarie 2010, în dosarul nr..../1/2010 înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal și, așa cum s-a arătat în cele ce preced, cererea de strămutare și de suspendare a cauzei a fost formulată de reprezentanții SC Y... SRL și semnată de H., în cauza respectivă petenta SC Y... SRL nefiind reprezentantă de către vreun avocat.

Existența unei anumite legături care a fost demonstrată în cauză între H. și SCA G., mai precis G., nu este opozabilă inculpatei B., în condițiile în care nu s-a dovedit că inculpata avea cunoștință de această relație. Mai mult, nu s-a dovedit faptul că suspendarea judecării cauzei nr..../110/2009 a fost precedată de existența vreunei înțelegeri între inculpata B., vreunul dintre soții G. sau o altă persoană, cu privire la pronunțarea unei soluții favorabile.

În acest fel, nu s-a dovedit niciun interes fraudulos al inculpatei B. care să determine soluționarea nelegală a cererii de suspendare.

Dimpotrivă, faptul că inculpata B. nu acționa în scopul de a favoriza SC Y... SRL este dovedit și prin aceea că, după circa trei săptămâni de la acordarea suspendării la solicitarea SC Y. SRL în dosarul nr..../1/2010, prin rezoluția din 15.02.2010 dată în alt dosar de strămutare - nr..../1/2010, inculpata a dispus în temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ. de la 1865, suspendarea judecării la solicitarea Primarului Sectorului 6, partea adversă a SC Y... SRL în alt litigiu (*fila 60, vol.12 d.u.p.*).

De asemenea, *în ce privește suspendarea judecării cauzei nr..../102/2009* aflată pe rolul Tribunalului Mureș, s-a dovedit că inculpata B. a dispus această soluție o singură dată, în dosarul nr..../1/2010 înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal. Cererea de strămutare și de suspendare a judecării a fost formulată de SC T... SRL și nu de către vreun avocat, fiind trimisă Înaltei Curți chiar de către societatea comercială, prin poștă (*fila 154, vol.13 d.u.p.*). Mai mult, din declarația martorului O., avocatul din cadrul SCA G. care se ocupa de SC T... SRL, reiese că societatea de avocatură nu a avut cunoștință de formularea cererilor de strămutare, martorul fiind informat de către consilierul juridic al societății comerciale abia în luna septembrie 2010 (*fila 325, vol.VI d.i.*).

În plus, așa cum s-a precizat în cele ce preced, în mod greșit s-a menționat că dosarul nr..../102/2009 ar mai fi fost strămutat ca urmare a soluției pronunțate în cauza nr..../1/2010, comunicarea din oficiu a adresei către Tribunalul Mureș s-a realizat a treia zi după ce inculpata B. a dispus suspendarea conform art.40 alin.2 C. pr. civ. Împuternicirea avocațială a fost emisă de SCA G. abia în data de 23 februarie 2010 (*fila 177, vol.13 d.u.p.*), rezultând că în data de 25 ianuarie 2010, când inculpata B. a dispus suspendarea judecării în dosarul de strămutare, nu exista nicio împuternicire avocațială, așa încât nu cunoștea că SCA G. va reprezenta petenta SC T... SRL în cadrul cererii de strămutare.

În egală măsură, nu s-a dovedit existența vreunei înțelegeri frauduloase între G. și inculpata B. cu referire la suspendarea judecării dispusă în condițiile mai sus-menționate.

Instanța de fond a apreciat că probele administrate au infirmat existența oricărei înțelegeri frauduloase între inculpatele B. și G. cu privire la suspendarea judecării în temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ. de la 1865.

Inculpatele nu au fost acuzate de asociere în vederea comiterii de infracțiuni, iar parchetul nu a afirmat și nu a dovedit că ar fi vorba despre existența unei înțelegeri pentru o perioadă mai mare de timp în legătură cu primirea unor foloase, ca și contraprestație pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către inculpata B., prin soluționarea favorabilă a cauzelor în care avocații G. erau interesați.

Cât privește efectele concrete ale suspendării dispuse de către inculpata B., instanța de fond a constatat că nu erau de natură a crea posibilitatea pentru cele două societăți comerciale, de a derula "activității contrare legii, neexecutarea unor obligații bănești către bugetul statului, încasarea unor sume uriașe de bani de la instituții publice", astfel cum se afirmă în actul de sesizare.

Referitor la dosarul nr...../1/2010, parchetul a indicat documentul de la fila 229 vol.12 d.u.p., ce reprezintă întâmpinarea depusă de Agenția Regională pentru Protecția Mediului Bacău la cererea de strămutare înregistrată sub nr...../1/2010, dosar în care, de altfel, inculpata B. nici nu a dispus suspendarea judecării (soluția aparține doamnei judecător M. - fila 212, vol.12 d.u.p.).

Referitor la cauza nr...../1/2010, instanța de fond a constatat că suspendarea încuviințată de inculpata B. a vizat doar soluționarea dosarului nr...../102/2009 aflat pe rolul Tribunalului Mureș, ce avea ca obiect contestația în anulare formulată de SC T.... SRL Piatra Neamț împotriva deciziei civile nr.413 din 4.11.2009 pronunțată de Tribunalul Mureș (prin care se respinsese recursul declarat de această societate comercială), fără să aibă vreun efect asupra executării obligațiilor fiscale datorate de SC T.... SRL Piatra Neamț, executare ce putea continua urmare a rămânerii definitive și irevocabile a soluției de respingere a plângerii prin decizia împotriva căreia se formulase contestația în anulare, în contradictoriu cu Consiliul Concurenței (fila 152 și 183-190, vol.13 d.u.p.).

Suspendarea dispusă de inculpata B. în temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ de la 1865 nu putea influența, nici indirect, executarea acestor obligații, împiedicând-o sau tergiversând-o, deoarece conform art.319 C. pr. civ. de la 1865, introducerea contestației în anulare (a cărei judecare a suspendat-o inculpata), nu este suspensivă de executare, numai instanța investită cu judecarea contestației putând să dispună suspendarea executării hotărârii a cărei anulare se cere, în conformitate cu disp.art.319¹ C. pr. civ. de la 1865.

Referitor la acuzația adusă inculpatei G., instanța de fond a constatat că reiese cu claritate inexistența faptei, întrucât parchetul reține în sarcina inculpatei G. că a ajutat-o pe inculpata B. la comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, depunând în mod repetat cereri de strămutare cu scopul de a conduce la suspendarea dosarului nr...../102/2009 și cu scopul de a crea drept rezultat, asigurarea unui folos firmei SC T.... SRL.

Or, prin probele administrate s-a dovedit că a fost vorba despre o singură cerere de suspendare soluționată de inculpata B., însă cererea nu a fost formulată de către G., ci de către reprezentanții societății comerciale (fila 154, vol.13 d.u.p.).

Drept urmare, fapta imputată - ce corespunde formei de participație penală a complicității la abuz în serviciu - nu există.

În sinteză, în ce privește infracțiunea referitoare la suspendarea judecării în cauza ..../110/2009 aflată pe rolul Tribunalului Bacău, se constată că din cele patru rezoluții la care face referire parchetul, numai una aparține inculpatei B. – aplicată în dosarul de strămutare nr..../1/2010, dar nu s-a dovedit comiterea elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu; într-unul din cazuri nu s-a dispus suspendarea; în două cazuri, suspendarea a fost dispusă de alte persoane, dar nici în aceste situații nu există indicii privind comiterea elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu.

În ce privește infracțiunea referitoare la suspendarea judecării în cauza 2595/112/2009 aflată pe rolul Tribunalului Mureș, inculpata B. a ordonat suspendarea judecării o singură dată - în dosarul de strămutare nr..../1/2010, dar nu s-a dovedit comiterea elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu, respectiv neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu.

Referitor la acest dosar, a rezultat că inculpata G. nu a comis actele de complicitate constând în formularea cererii/cererilor de strămutare, deci fapta nu există în materialitatea ei.

Conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, instanța de fond a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatei B. din infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal, în patru infracțiuni prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 Cod penal din 1969 (*pct.III.1 din rechizitoriu – referitor la dosar nr..../110/2009*).

De asemenea, a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatei B. din infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplic art.35 alin.1 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 Cod penal din 1969 (*pct.III.1 din rechizitoriu – referitor la dosar nr..../102/2009*).

În temeiul art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, instanța de fond a dispus:

- achitarea inculpatei B. pentru săvârșirea a patru infracțiuni prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 C. pen. din 1969 (*pct.III.1 din rechizitoriu – referitor la dosar nr..../110/2009*);

- achitarea inculpatei B. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 Cod penal din 1969 (*pct.III.1 din rechizitoriu – referitor la dosar nr..../102/2009*);

- achitarea inculpatei G. pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.26 Cod penal din 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 Cod penal din 1969. (*pct.IV.5 din rechizitoriu*).

VI. Referitor la acuzația de luare de mită reținută în sarcina inculpatei B. (*pct.III.2. din rechizitoriu*)

Inculpata B. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

În fapt, în sarcina acesteia s-a reținut că ”la data de 17.08.2010 (...), în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a dispus suspendarea soluționării unui dosar în care reclamanta SC Y... SRL a fost reprezentată de către avocatul G., ulterior primind, în contraprestație, în lunile septembrie și noiembrie 2010, achitarea costului biletelor de avion (... euro – două bilete tur/retur; respectiv .... euro – un bilet tur/retur) pentru deplasarea sa și a menajerei sale în străinătate (Stuttgart și din nou, Stuttgart)”.

În dezvoltarea acuzației penale, în actul de sesizare se arată că la data de 17.08.2010, la Înalta Curte de Casație și Justiție, a fost înregistrat dosarul nr..../1/2010 având ca obiect cererea de strămutare formulată de SC Y... SRL, reprezentată de avocatul G., în contradictoriu cu Primăria Sector 6 București, referitoare la dosarul nr..../303/2010 al Judecătoriei Sector 6 București.

La aceeași dată de 17.08.2010, prin rezoluția președintelui Secției de contencios administrativ și fiscal, respectiv inculpata B., s-a dispus „cu aplicarea art.40/2 C. pr. civ.”, adică s-a suspendat judecarea dosarului nr..../303/2010 al Judecătoriei Sector 6 București, având ca părți SC Y... SRL și Primăria Sector 6 București, până la soluționarea cererii de strămutare. Pentru soluționarea strămutării s-a stabilit termen la data de 28.09.2010, așa încât, timp de 40 zile, cauza de pe rolul Judecătoriei Sector 6 București a fost suspendată.

În aceeași zi, 17.08.2010, pe baza rezoluției de suspendare a președintelui Secției de contencios administrativ și fiscal, a fost eliberat certificatul de grefă, dispoziția de suspendare fiind comunicată și Judecătoriei Sector 6 București.

În rechizitoriu se mai susține că ”suspendarea acestui dosar a asigurat din punct de vedere procesual, un ansamblu de împrejurări favorabile unor avantaje patrimoniale pentru societatea comercială menționată a cărei consultanță, reprezentare, asistență juridică, era menționată în contractele de asistență juridică ca fiind asigurată de SCA G., avocații G. și G.”

După soluționarea, respectiv suspendarea judecării dosarului ..../303/2010 până la soluționarea cererii de strămutare înregistrată sub nr. ..../1/2010 la Secția de contencios administrativ și fiscal, în schimbul prestației sale, judecătorul B. a efectuat două călătorii cu avionul în străinătate, care au fost achitate de către avocat G.. Astfel, în data de 24.09.2010, ora 14.50, s-a deplasat la Stuttgart, cu avionul, pe ruta București - Stuttgart și retur (întoarcerea în data de 3.10.2010, ora 14.50), iar la data de 26.11.2010, s-a deplasat însoțită de menajera C. cu avionul la Stuttgart și retur (întoarcerea în data de 4.12.2010), biletele de avion pentru ambele deplasări fiind achitate de către G. și G. (filele 16-17 din rechizitoriu).

Examinând cauza, instanța de fond a constatat că atât acuzația, cât și încadrarea juridică au fost de luare de mită, potrivit legii noi, dar fără să se rețină că inculpata B. a încălcat vreo dispoziție legală în exercitarea atribuțiilor de serviciu, deși situația de fapt este similară cu acuzațiile de mai sus și se referă la soluționarea unei cereri de suspendare a judecării formulate în cadrul unei cereri de strămutare.

În totală contradicție cu materialul de urmărire penală, numita B. a fost inculpată și trimisă în judecată în baza unei acuzații penale neîntemeiate, în

rechizitoriu fiind reținute numeroase împrejurări contrazise de mijloacele de probă administrate încă din cursul urmăririi penale.

Mai mult, s-a constatat că împotriva inculpatei G. nu a fost exercitată acțiunea penală pentru infracțiunea corelativă de dare de mită, împrejurarea referitoare la primirea de către inculpata B. și, corespunzător, plata de către inculpata G. a contravalorii biletelor de avion, fiind reținută în ce o privește pe aceasta din urmă ca și componentă faptică a infracțiunii de cumpărare de influență (pct.IV.1, fila 20-21 din rechizitoriu).

Toate aceste inadvertențe au o explicație simplă, ce reiese chiar din cuprinsul rechizitoriului, și anume aceea că, în ciuda modului de descriere a situației de fapt și chiar a unor afirmații referitoare la infracțiunea comisă, cu toate că aceasta este plasată în anul 2010, deci înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, inculpata B. a fost urmărită și trimisă în judecată pentru infracțiunea de luare de mită deși, în realitate, acuzația viza primirea de foloase necuvenite.

Prin luarea în considerare a întregului material probator, reprezentantul Ministerului Public a solicitat schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de luare de mită prevăzută de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 (reținută conform pct.III.2 din rechizitoriu), în infracțiunea de primire de foloase necuvenite prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, legea penală mai favorabilă fiind legea veche.

Cererea de schimbare a încadrării juridice a fost formulată de procurorul de ședință și pusă în discuție la termenul din 11 noiembrie 2016, când instanța, luând în considerare și această împrejurare, a dispus întreruperea dezbaterilor și continuarea acestora la termenul din 16 noiembrie 2016, fără ca apărarea să solicite un termen mai lung, așa încât a existat o posibilitate efectivă de pregătire sub acest aspect, concluziile pe fondul cauzei fiind susținute de către apărătorii inculpatei B. la termenul din 16 noiembrie 2016.

Pe cale de consecință, legea penală mai favorabilă este legea veche și se impunea schimbarea încadrării juridice prin reținerea dispozițiilor legale în vigoare la data comiterii faptei, respectiv Codul penal din 1969.

În mod evident, în sarcina inculpatei B. s-a reținut doar faptul că, *după ce, în data de 17.08.2010*, a soluționat în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal al Înaltei Curți de Casație și Justiție o cerere de suspendare a judecării unei cauze până la soluționarea unei cereri de strămutare aflată pe rolul respectivei secții, în lunile septembrie și noiembrie 2010, a acceptat achitarea costului biletelor de avion pentru deplasarea sa și a menajerei sale în străinătate, de către inculpata G..

În sarcina inculpatei B. nu s-a reținut, corespunzător tiparului de incriminare a infracțiunii de luare de mită, încălcarea vreunei dispoziții legale cu ocazia îndeplinirii actului, după cum nu s-a reținut și nu a fost descrisă existența între cele două inculpate a vreunei înțelegeri anterioare sau concomitente cu efectuarea actului de serviciu, în legătură cu primirea unei contraprestații - înainte sau după efectuarea acestui act, ce intra în atribuțiile de serviciu ale inculpatei B..

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte - Completul de 3 judecători a constatat că acuzația este neîntemeiată și a dispus achitarea inculpatei B. conform art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, deoarece fapta nu corespunde tiparului de incriminare al infracțiunii de luare de mită, dar nici al infracțiunii de primire de foloase necuvenite, lipsind unul din elementele constitutive, respectiv legătura între îndeplinirea actului și primirea foloaselor.

În speță, nu există nicio dovadă că plata contravalorii biletelor de avion pentru deplasarea inculpatei B., singură sau împreună cu numita C., pe ruta București – Stuttgart și retur, în lunile septembrie și noiembrie 2010, constituie o contraprestație pentru îndeplinirea (în mod licit) actului ce intra în atribuțiile de serviciu a inculpatei B., respectiv aplicarea rezoluției din 17.08.2010, de suspendare a judecării până la soluționarea cererii de strămutare în cauza înregistrată sub nr...../1/2010.

Din actele și lucrările dosarului s-a constatat că această cauză avea ca obiect cererea de strămutare formulată de SC Y.... SRL cu privire la soluționarea dosarului nr...../303/2010 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

Contrar repetatelor afirmații eronate din rechizitoriu și astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar (fila 39-44, vol.17 d.u.p.; inclusiv cererea de strămutare și de suspendare a judecării – fila 13, vol.7 d.u.p., respectiv împuternicirea avocațială din 16.08.2010 – fila 31, vol.7 d.u.p.), dar și din declarațiile inculpaților G. (fila 97, vol.1 d.u.p.; fila 38, vol.V d.i.), G. (fila 63, vol.V d.i.) și ale martorilor H. (fila 155, vol.2 d.u.p. și fila 121, vol.V d.i.) și C. (fila 177, vol.2 d.u.p.; fila 123, vol.V d.i.), nici societatea de avocatură G., nici asociații și nici, individual, unul dintre avocații G. sau G., nu au fost implicați în formularea sau soluționarea cererii de strămutare și a cererii de suspendare a judecării și nici în soluționarea cauzei a cărei strămutare se solicita.

Dimpotrivă, probele administrate au dovedit că cererea de strămutare și de suspendare a judecării nu a fost formulată de către acești avocați, ci de către avocatul M., cererea fiind semnată de către numitul H., reprezentantul SC Y.... SRL (fila 13, vol.7 d.u.p.). De asemenea, rezultă că avocatul societății comerciale în dosarul de strămutare a fost domnul M. (fila 31, vol.7 d.u.p.), acesta fiind cel care, în data de 17.08.2010, a depus cererea de strămutare la Înalta Curte de Casație și Justiție și apoi a solicitat și a obținut certificatul referitor la suspendarea judecării.

Relevant este și faptul că în dosarul nr...../303/2010, a cărei strămutare se solicita, niciunul dintre soții G. nu figurează ca avocat ci, așa cum rezultă din declarațiile martorilor H. și ale avocatului M., acesta din urmă a asigurat asistența juridică, iar din înscrisurile depuse la dosarul de urmărire penală, reiese că a fost angajat și avocatul F. (fila 105-110, vol.7 d.u.p.).

De asemenea, nu s-a dovedit existența vreunei înțelegeri între inculpații G. și avocatul C., apărătorul SC Y.... SRL din dosarul nr...../1/2010, în legătură cu redactarea sau cu susținerea cererii de strămutare.

Societatea comercială a fost reprezentată de către SCA G., dar numai în anumite litigii, nu și în soluționarea cererii de strămutare ce face obiectul cauzei penale de față (dosar nr...../1/2010 înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal) și nici în soluționarea cauzei a

cărei strămutare s-a solicitat (dosar nr..../303/2010 aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 București).

Potrivit declarațiilor date de către inculpații G. și G., confirmate de declarația martorului H. - reprezentantul SC Y... SRL, care se coroborează cu declarația martorului M. și cu înscrisurile depuse la dosarul de urmărire penală (vol.7 d.u.p.), în perioada 2002-2006, G. a acordat asistență juridică și a reprezentat SC Y... SRL în mai multe litigii, finalizate prin obținerea unei hotărâri judecătorești favorabile, referitoare la dreptul de concesiune asupra unui teren pe care SC Y... îl deținea din 2003 și pe care ridicase o construcție-spațiu comercial (decizia civilă nr.724/2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție).

Între timp, construcția a fost demolată în temeiul somației nr.474/25.10.2005 și a dispoziției nr.1310/28.10.2005 emise de primarul Sectorului 6 București. Drept urmare, SC Y... SRL a formulat o acțiune înregistrată în data de 5.12.2005 la Tribunalul București - Secția a VIII-a Conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal sub nr..../3/2005, prin care a solicitat anularea actelor administrative de demolare și plata despăgubirilor, însă, pentru că acțiunea a fost respinsă la fond prin sentința civilă nr.3848/18.09.2006, dar și pentru că SC Y... SRL nu avusese posibilitatea financiară de a plăti serviciile societății de avocatură, G. și H. au stabilit ca SCA G. să nu mai acorde asistență juridică acestei societăți comerciale.

Acest proces civil și-a urmat cursul, fără ca SCA G. să mai acorde asistență juridică, iar prin decizia civilă nr.965/28.05.2007, Curtea de Apel București a admis recursul SC Y... SRL, a desființat actele de demolare și cauza a fost trimisă la Tribunalul București pentru rejudecarea capătului de cerere privind despăgubirile.

A fost înregistrată la Tribunalul București - Secția a IX-a Contencios administrativ și fiscal sub nr..../3/CA/2007, având ca reclamant - SC Y...s SRL și pârâți - Primarul Sectorului 6, Primarul General al Municipiului București și Municipiul București prin Primarul General. Prin sentința civilă nr.1745/30.05.2008, dată în dosarul nr..../3/CA/2007, a fost admisă în parte acțiunea reclamantei SC Y... SRL în contradictoriu cu pârâtul Primarul Sectorului 6 București, care a fost obligat să plătească reclamantei: suma de .... lei, reprezentând contravaloarea unei construcții demolate, suma de .... lei, contravaloarea lipsei de folosință a construcției și suma de .... lei, reprezentând cheltuieli de judecată constând în onorariul de expert (fila 252 și urm., vol.7 d.u.p.).

La solicitarea lui H., cu puțin timp înainte de finalizarea cauzei mai sus-menționate, imediat anterior dezbaterilor din 16.05.2008 și pronunțării sentinței civile nr.1745/30.05.2008, asistența juridică în cadrul acestui dosar a fost preluată și asigurată de M., conform contractului nr.005274 din 13.05.2008 (fila 128-130, 178 și 191-196, vol.7 d.u.p.).

Sentința a devenită irevocabilă prin decizia civilă nr.777/R din 12.11.2009 a Curții de Apel Brașov-Secția contencios administrativ și fiscal (fila 238, vol.7 d.u.p.).

SC Y... SRL a demarat executarea silită, iar în data de 12 august 2010, debitorul Primăria Sector 6 București a înregistrat la Judecătoria Sectorului 6 București o contestație la executare solicitând și suspendarea executării silită,

cauza fiind înregistrată sub nr..../303/2010. În această cauză, termenul de judecată pentru contestația la executare a fost stabilit la 17.11.2010, iar termenul pentru soluționarea cererii de suspendare provizorie a executării silite, la 24.08.2010 (fila 47, vol.7 d.u.p.). Asistența juridică în această cauză a fost asigurată tot de către avocatul C..

Cererea de strămutare a dosarului nr..../303/2010 a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 17.08.2010, sub nr..../1/2010 (fila 12, vol.7 d.u.p.), asistența juridică fiind asigurată de avocatul C., conform împuternicirii avocațiale din 16.08.2010 (fila 31, vol.7 d.u.p.).

La aceeași dată, potrivit dispozițiilor art.40 alin.2 C. pr. civ., în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal, inculpata B. a dispus suspendarea judecării în cauza înregistrată sub nr..../303/2010 aflată pe rolul Judecătoria Sector 6, până la soluționarea cererii de strămutare. În aceeași zi, potrivit dispozițiilor regulamentare și practicii constante a Secției de contencios administrativ și fiscal, a fost eliberat certificatul de grefă solicitat de SC Y... SRL și a fost emisă adresă către judecătorie, comunicându-se soluția de suspendare a judecării (fila 13 și urm., vol.7 d.u.p.).

La data de 24 august 2010, Judecătoria Sectorului 6 București a admis cererea formulată de contestatoarea Primăria Sectorului 6 și a dispus suspendarea provizorie a executării silite până la soluționarea cererii de suspendare a executării silite formulată în cadrul contestației la executare înregistrată sub nr..../303/2010 (fila 50, vol.7 d.u.p.).

Prin încheierea nr.3925 din 28.09.2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, cererea de strămutare formulată de petenta SC Y... SRL a fost admisă, s-a dispus strămutarea cauzei înregistrată sub nr..../303/2010 de la Judecătoria Sector 6 București la Judecătoria Ploiești și s-a constatat desființată de drept încheierea din 24.08.2010 pronunțată de Judecătoria Sector 6 (fila 90, 101 și urm., vol.7 d.u.p.). Astfel cum reiese din conținutul încheierii, la dezbaterile cererii de strămutare, SC Y... SRL a fost reprezentată de avocat ales C. (fila 101, vol.7 d.u.p.).

Abia ulterior soluționării cererii de strămutare, în data de 6.10.2010, între SC Y... SRL și SCA G. a fost încheiat contractul nr.33777, având ca obiect asigurarea asistenței juridice și a consultanței pentru contestația la executare strămutată la Judecătoria Ploiești (fila 111, vol.7 d.u.p.), însă, în cele din urmă, asistența juridică a fost asigurată de către M. (fila 383, vol.7 d.u.p.).

Urmare a strămutării, în data de 19.10.2011, contestația la executare a fost înregistrată la Judecătoria Ploiești sub nr..../281/2011. Prin sentința civilă nr.13653 din 9.12.2011, a fost admisă excepția lipsei capacității de folosință a contestatoarei Primăria Sector 6 București, iar contestația la executare a fost respinsă ca fiind introdusă de o persoană fără capacitate procesuală de folosință (fila 384 și urm., vol.7 d.u.p.).

Din actele dosarului reiese că SCA G. a mai încheiat un contract de asistență juridică cu SC Y... SRL, sub nr.33814/20.12.2010, pentru altă cauză, respectiv dosarul nr. ..../1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, soluționat prin încheierea nr.5761/21.12.2010,

de respingere a cererii de strămutare formulată de SC Y... SRL (fila 115-117, 156-159, vol.7 d.u.p.).

Instanța de fond a apreciat că lămurirea acestor confuzii este importantă, tocmai din perspectiva inexistenței legăturii între primirea foloaselor necuvenite și îndeplinirea licită a actului de serviciu căci, în mod evident, G. nu a fost implicată sau interesată în soluționarea cererii de strămutare nici direct, dar nici indirect, prin SCA G. sau prin soțul său, G..

Instanța de fond a apreciat că nu există nicio probă din care să rezulte că inculpata B. ar fi avut cunoștință despre existența relației profesionale client - avocat dintre SC Y... SRL și SCA G. în alte litigii.

Lipsa oricărei legături între relațiile dintre G., după caz, SCA G. și SC Y... SRL și soluționarea cererii de suspendare a judecății de către inculpata B., este evidențiată tocmai de împrejurările invocate în acuzare, căci atât convorbirile telefonice purtate în perioada 20.09-30.09.2010 (fila 1 și 10, vol.7 d.u.p.), cât și contractul de asistență juridică nr.33777/6.10.2010 (fila 111, vol.7 d.u.p.), ca și operațiunea de încasare a onorariului stipulat în acest contract (fila 112-114, 153-155, vol.7 d.u.p.), sunt ulterioare datei la care B. a soluționat cererea de suspendare a judecății (17.08.2010).

Faptul că acest contract, cu nr.33777/6.10.2010, având ca obiect asigurarea asistenței juridice și a consultanței pentru contestația la executare la Judecătoria Ploiești, a fost încheiat anterior înregistrării pe rolul Judecătoria Ploiești a cauzei strămutate, este lipsit de importanță, nerelevant și neconcludent deoarece, la data încheierii respectivului contract, soluția de strămutare a contestației la executare de la Judecătoria Sectorului 6 București la Judecătoria Ploiești (prin care se constatare și desființarea încheierii de suspendare provizorie a executării silite), era deja cunoscută, fiind pronunțată la data de 28.09.2010, iar a doua zi, în data de 29.09.2010, la cererea SC Y... SRL și a Primăriei Sector 6, au fost eliberate certificate de grefă privind soluția de mai sus, ce a fost comunicată, la aceeași dată, și Judecătoria Sectorului 6 București (fila 91-97, vol.7 d.u.p.).

Mai mult, nu s-a dovedit că acest contract a fost încheiat pentru a asigura fondurile necesare pentru plata contravalorii biletelor de avion corespunzătoare deplasării în străinătate a inculpatei B. în septembrie și noiembrie 2010, astfel cum se precizează în formularea acuzației de spălare de bani. Dimpotrivă, rațiunile încheierii contractului nu au nicio legătură cu atribuțiile de serviciu ale inculpatei B., respectiv cu soluționarea cererii de strămutare sau a cererii de suspendare a judecății. De asemenea, nu s-a dovedit că în baza contractului de asistență juridică nr.33777 din 06.10.2010, s-a făcut vreo plată în scopul menționat în acuzația penală.

Pe de altă parte, susținerea parchetului în sensul că suma de .... lei, menționată în contractul de asistență juridică nr. 33777/6.10.2010, a fost oferită în mod necuvenit inculpatei B., prin plata contravalorii biletelor de avion pentru două călătorii în străinătate, este surprinzătoare. Disproporția între contravaloarea biletelor de avion (în sumă totală de .... euro) și suma menționată în contractul de asistență juridică (echivalentul a circa .... euro) este frapantă și înlătură afirmația că acel contract era menit să asigure fondurile pentru plata unor asemenea foloase necuvenite, punând încă o dată în lumină lipsa oricărei

legături între îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către B. și încheierea respectivului contract de asistență juridică între SC Y.... SRL și SCA G..

De asemenea, instanța de fond a constatat că prin "Răspunsul" parchetului din 3.11.2014 la încheierea de cameră preliminară, referitor la infracțiunile de spălare de bani, s-a precizat că plata aceleiași sume constând în contravaloarea biletelor de avion, s-ar fi efectuat cu bani provenind din altă sursă, respectiv din sumele transferate în baza altor trei contracte de asistență juridică (nr.33732/20.05.2010, nr.33749/16.06.2010 și nr.112542/27.09.2010), încheiate între SCA G. și o altă societate comercială, respectiv SC R. SRL.

Această precizare a actului de sesizare adaugă la situația de fapt și vine în contradicție cu mențiunile din rechizitoriu (fila 95-98) în care se realizează o amplă analiză a încheierii și executării contractului de asistență juridică nr.33777/6.10.2010 încheiat de SCA G. cu SC Y.... SRL, lăsându-se să se înțeleagă că în acest fel au fost furnizați banii ce fac obiectul presupusei luări de mită de care este acuzată inculpata B..

Potrivit relațiilor de la Oficiul Registrului Comerțului (fila 261, vol.7 d.u.p.), SC R. SRL sau C. nu aveau nicio legătură cu SC Y.... SRL, iar parchetul nu a afirmat și nici nu a făcut dovada vreunui interes al SC R. SRL sau al lui C. față de SC Y.... SRL ori față de H., care să justifice furnizarea unei sume de bani pentru plata unor foloase necuvenite pentru un litigiu care era străin de SC R. SRL.

Mai mult, contractele de asistență juridică nr.33732/20.05.2010 și nr.33749/16.06.2010 au fost încheiate înainte de a se cunoaște posibilitatea constituirii dosarului de strămutare nr..../1/2010 (contestația la executare a cărei strămutare se solicita a fost formulată de debitorul SC Y.... SRL abia la 12.08.2010) și mai înainte ca inculpata B. să ia hotărârea intempestivă de a pleca la Strasbourg în luna septembrie și apoi hotărârea de a pleca în luna noiembrie 2010 (în acest sens, pct.5 de mai jos din prezenta secțiune, referitor la temeinicia acuzației).

Totodată, instanța de fond a apreciat că afirmația potrivit căreia plata contravalorii biletelor de avion s-ar fi efectuat cu bani provenind din sumele transferate în baza contractelor nr.33732/20.05.2010, nr.33749/16.06.2010 și nr.112542/27.09.2010, încheiate între SCA G. și SC R. SRL este și neconcludentă pentru acuzația de luare de mită/primire de foloase necuvenite reținută în sarcina inculpatei B.. La fel ca în cazul contractului de asistență juridică încheiat cu SC Y.... SRL, este vorba despre împrejurări fără legătură directă cu inculpata B.. Aceste împrejurări vizau exclusiv relația între G./G./SCA G. și C./SC R. SRL, iar parchetul nu a invocat și nu a dovedit că inculpata B. avea cunoștință despre încheierea respectivelor contracte sau despre proveniența/circuitul sumelor de bani.

Instanța de fond a constatat că în scopul conturării unei conivențe infracționale și a unei înțelegeri frauduloase între inculpata B. și soții G. (neinvocate însă expres în cuprinsul actului de inculpare sau în rechizitoriu), în susținerea acuzației formulate împotriva inculpatei B. s-au făcut o serie de afirmații referitoare la consecințele juridice ale rezoluției din 17.08.2010 aplicată de B. în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal, în temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ., afirmații care vin în contradicție atât cu

dispozițiile legale, cât și cu probele administrate în cauză, chiar din cursul urmăririi penale.

Prin actul de inculpare se susține că,, inculpata B., prin rezoluția de suspendare, *”a asigurat din punct de vedere procedural un ansamblu de împrejurări favorabile unor avantaje patrimoniale pentru societatea comercială”* - SC Y.... SRL (fila 16, fila 90) , respectiv că *” la data de 7.10.2010, SC Y.... SRL a primit de la Primăria Sector 6 suma de .... lei, deoarece a executat-o silit având în vedere că inculpata B. a suspendat judecarea contestației la executare aflată pe rolul Judecătoriei Sector 6”* (fila 92). În rechizitoriu se mai arată că, prin suspendarea judecării dosarului de fond, prin rezoluția din 17.08.2010 aplicată de inculpata B., s-a lăsat *”fără eficiență termenul din 24.08.2010, când urma să se judece suspendarea provizorie și în acest fel s-a deschis calea executării silite a Primăriei Sector 6”* (fila 93 și 94).

S-a apreciat că din actele și lucrările dosarului reiese că încă din luna ianuarie 2010, SC Y.... SRL somase primarul Sectorului 6 să execute hotărârea irevocabilă (fila 215, vol.7 d.u.p.), că executarea silită a fost declanșată în data de 3.08.2010 și făcea obiectul dosarului nr.539/2010 al Biroului executorilor judecătorești ”D....” (fila 420, vol.7 d.u.p.), iar actele de indisponibilizare a bunurilor fuseseră dispuse anterior datei de 17.08.2010 (data la care B. a dispus suspendarea judecării contestației la executare), măsura popririi fiind înființată pe contul Primăriei Sector 6 în data de 10.08.2010 și comunicată Primăriei a doua zi, la 11.08.2010 (fila 397-400, vol.7 d.u.p.).

Instanța de fond a apreciat că suspendarea judecării contestației la executare dispusă de către B. prin rezoluția din 17.08.2010 nu a influențat în niciun mod soluționarea cererii de suspendare provizorie a executării silite deoarece, la termenul din 24.08.2010, Judecătoria Sectorului 6 București a admis cererea formulată de Primăria Sectorului 6 în calitate de debitor și a dispus suspendarea provizorie a executării silite ce făcea obiectul dosarului nr.539/2010 al Biroului executorilor judecătorești ”D....”, până la soluționarea cererii de suspendare a executării silite formulată în cadrul contestației la executare (fila 50, vol.7 d.u.p.). Asupra acestei soluții, s-a pronunțat completul investit cu judecarea cererii de strămutare căci, așa cum s-a arătat, prin încheierea nr.3925 din 28.09.2010, de admitere a cererii de strămutare, s-a constatat desființată de drept încheierea din 24.08.2010 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București.

În plus, este infirmată și susținerea din rechizitoriu în sensul că, prin soluționarea cererii de suspendare a judecății, inculpata B. a lăsat fără eficiență contestația la executare, așa încât în data de 29.09.2010, conturile Primăriei Sectorului 6 au fost executate silit prin virarea în contul SC Y.... SRL a sumei de .... lei (fila 94 din rechizitoriu).

În realitate, suspendarea soluționării contestației la executare conform art.40 C. pr. civ. nu a influențat punerea în executare a titlului (hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă), obținut de SC Y.... SRL în contradictoriu cu Primăria Sectorului 6, căci astfel cum reiese chiar din susținerea acuzării și din probele invocate în acest sens, executarea silită nu a fost dusă la îndeplinire după soluționarea cererii de suspendare a judecății de către inculpata B. (la 17.08.2010), ci abia la data de 29.09.2010, după

soluționarea cererii de strămutare și desființarea de drept a încheierii Judecătorei Sectorului 6 din 24.08.2010, de suspendare provizorie a executării silită (fila 90, 93 și 234, vol.7 d.u.p.).

Rezultă, fără putință de tăgadă, că executarea silită nu a fost influențată de măsura dispusă în mod legal de inculpata B., în temeiul art.40 alin.2 C. pr. civ.

Prin adresa nr.31517 din 30.09.2010, s-a comunicat de către Trezoreria Sector 6, Primăriei Sectorului 6 că, *urmare desființării încheierii din 24.08.2010 a Judecătorei Sector 6 prin decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a dispus virarea sumei de .... lei în contul Y....s SRL (fila 443, vol.7 d.u.p.)*”.

În consecință, instanța de fond a constatat că executarea silită a putut continua, nu datorită rezoluției din 17.08.2010 aplicată de inculpata B., ci urmare a pronunțării de către Înalta Curte a încheierii nr.3925/28.09.2010, prin care s-a admis cererea de strămutare și s-a constatat desființată de drept încheierea din 24.08.2010, dată de Judecătoria Sectorului 6 București.

Referitor la primirea de către inculpata B. a contravalorii biletelor de avion, analizând materialul probator, instanța de fond a constatat că plata nu a fost efectuată de inculpata B. și că aceasta nu a înmănat inculpatului I. banii pentru plata biletelor, în plic închis, însă fapta nu are conotații penale și nu sunt îndeplinite cerințele legale pentru a se dispune condamnarea inculpatei. Deși ”primirea” - ca și element material al infracțiunii, a fost dovedită prin probele administrate, aceasta nu vizează foloase necuvenite, întrucât nu s-a demonstrat existența vreunei legături între achiziționarea biletelor de avion și rezoluția din 17.08.2010 aplicată de inculpata B. în dosarul nr...../1/2010, sau cu îndeplinirea oricărei alte îndatoriri de serviciu a inculpatei B..

Or, în lipsa oricărei legături între primirea foloaselor și îndeplinirea în mod licit a actului de serviciu, instanța de fond a apreciat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de primire de foloase necuvenite, ceea ce, conform art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, echivalează cu neprevăderea faptei în legea penală.

Pentru a putea fi reținută comiterea acestei infracțiuni, ar fi fost necesar să se demonstreze că primirea foloaselor reprezintă o contraprestație pentru actul licit îndeplinit în exercitarea atribuțiilor de serviciu, ca element esențial al laturii obiective, ceea ce în speță, nu s-a realizat.

Instanța de fond a apreciat, pentru aceleași argumente (lipsa dovezilor), că nu sunt întrunite nici elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, ambele infracțiuni având ca și condiție esențială atașată elementului material, legătura cu actul de serviciu.

Prin urmare, conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, Înalta Curte – Completul de 3 judecători a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatei B., din infracțiunea de luare de mită prevăzută de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, în infracțiunea de primire de foloase necuvenite prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, iar în baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a achitat inculpata pentru săvârșirea infracțiunii de primire de foloase necuvenite prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000.

VII. Acuzația de mărturie mincinoasă formulată împotriva inculpatului I. (pct.VII din rechizitoriu)

Inculpatul I. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art.273 alin.1 cu aplicarea art.5 Cod penal.

Potrivit rechizitoriului, în fapt, s-a reținut că inculpatul I. a dat declarații în calitate de martor la data de 18.10.2011 și, cu acest prilej, a susținut în mod nereal că în septembrie și noiembrie 2010, când G. s-a implicat în achiziționarea biletelor de avion pentru B., a primit de la aceasta din urmă un plic închis, în care erau bani pentru plata biletelor, pe care l-a înmânat martorei N., care nu a deschis plicul. Cu ocazia declarațiilor date în cadrul confruntărilor din 9.10.2012 și 10.09.2012, inculpatul a prezentat o altă versiune.

Confruntările din 9.10.2012 și 10.09.2012, cu martorele N. - agentă de turism, G. - director economic la SC M.... SRL și L. - casieră la SC M.... SRL, au relevat că inculpatul I. a prezentat variante diferite, nereale, încercând să producă prin declarații contradictorii și mincinoase apărări inculpatei B. (fila 31 din rechizitoriu).

După examenul de regularitate a rechizitoriului, prin "Răspunsul" parchetului din 3.11.2014, actul de sesizare a fost precizat în sensul că „fapta reținută în sarcina inculpatului I. a fost comisă în 18.10.2011, când a susținut că în septembrie și noiembrie 2010, pentru achiziționarea biletelor de avion pentru B. a primit de la aceasta un plic închis în care erau bani pentru plata biletelor pe care l-a înmânat martorei N. care nu a deschis plicul - vol.I, filele 181-204”.

Parchetul arată că această declarație din 18.10.2011 referitoare la cele două aspecte, nu corespunde realității.

Analizând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte – Completul de 3 judecători a constatat că acuzația penală formulată împotriva inculpatului I. este întemeiată, și a reținut următoarea situație de fapt:

În data de 18.10.2011, fiind audiat în calitate de martor în cauza înregistrată sub nr...../P/2011, la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție-Direcția Națională Anticorupție-Secția de Combatere a Corupției, inculpatul I. a făcut declarații neconforme cu realitatea, afirmând că în luna septembrie 2010 și în luna noiembrie 2010, a primit de la B., într-un plic închis, banii pentru plata biletelor, după care s-a deplasat la Agenția M.... pentru a ridica biletele de avion pentru B. și pentru C. și a predat agentei de turism N., în plic închis, banii reprezentând contravaloarea acestor bilete.

Fapta inculpatului I. întrunește toate elementele constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă, astfel cum este reglementată în Codul penal în vigoare, în dispozițiile art.273 alin.1, respectiv în dispozițiile art.260 alin.1 Cod penal anterior.

În ce privește caracterul neadevărat al afirmațiilor, examinând pe larg acuzația adusă inculpatului I., instanța de fond a constatat că declarațiile inculpatului, care a susținut în mod constant că a primit de la B. de două ori, în septembrie și noiembrie 2010, câte un plic închis, spunându-i-se că aceste plicuri conțin suma de bani necesară pentru plata biletelor de avion și că aceste plicuri închise, pe care nu le-a verificat, le-a înmânat agentei de turism N. de la care a primit biletele de avion, sunt infirmate de celelalte mijloace de probă.

De asemenea, instanța de fond a constatat că varianta potrivit căreia inculpatul I. a primit de la agenta de turism un biletel cu care a mers la casierie și a plătit, referindu-se la o factură "proforma" sau la așa-zii "fluturași" este infirmată de probele administrate în cauză. Martorele N., L. și T. au precizat că numai într-o anumită perioadă de timp și numai în situația în care existau probleme cu sistemul IT, când datele necesare efectuării plății (beneficiar, indicarea pachetului de serviciu și a contravalorii acestuia, etc.), nu mai puteau fi generate electronic, agentul de turism întocmea un biletel denumit de angajații agenției „fluturaș” pe baza căruia se întocmea factura manual la casierie și se efectua plata. Însă, astfel cum rezultă din înscrisurile înaintate de Agenția M... (fila 143, vol.V d.i.), în cazul biletelor de avion emise pentru B. și C., au fost întocmite bonuri de comandă electronice la aceeași dată cu facturile, și nu așa-zii "fluturași", iar plățile au fost efectuate la o dată ulterioară emiterii facturilor (fila 5, 52, 54, vol.8 d.u.p.).

Totodată, instanța de fond a constatat că plata nu a fost efectuată cu ocazia emiterii biletelor de avion, ci ulterior, iar în ceea ce privește deplasarea din luna septembrie 2010, plata a fost efectuată chiar și după ce beneficiarul biletelor de avion a efectuat deplasarea, la fel ca în cazul diferenței pentru biletele din luna noiembrie, ceea ce exclude în mod cert versiunea prezentată de inculpatul I., în sensul că a efectuat această plată la momentul la care a ridicat biletele.

În evaluarea materialului probator, instanța de fond a constatat că declarațiile inculpatului I. sunt infirmate și de procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate, purtate de acesta cu inculpata G., dar și de către martora N. cu inculpata G., din care reiese că discuțiile au vizat exclusiv deplasarea lui I. la agenția de turism, unde trebuia să ia legătura cu N. pentru a ridica biletele de avion, nu și pentru a efectua plata acestora (fila 72-74, 106, 107 verso, vol.4 d.u.p.). Mai mult, în convorbirile dintre N. și G., aceasta din urmă pune întrebări angajatei SC M... referitor la prețul biletelor de avion și îi cere să nu apară tariful pe biletul de avion, dar și să întocmească facturile pe numele ei, nu pe numele inculpatei B. (fila 72 și urm., fila 101-108, 117, vol.4 d.u.p.).

Din convorbirile telefonice reiese că I. a ridicat biletul pentru deplasarea din luna septembrie, în data de 22.09.2010, iar din înscrisurile depuse la dosar de Agenția M..., rezultă că plata a fost efectuată la altă dată, și anume la 15.10.2010. Pentru deplasarea din luna noiembrie 2010, primele bilete au fost ridicate de I. în data de 3.11.2010, iar din acte reiese că plata a fost efectuată la 17.11.2010; în ce privește diferența pentru biletele emise după schimbarea datei de plecare (deplasarea din 26.11.-11.12.2010, respectiv 26.11.-8.12.2010), plata s-a făcut abia în data de 20.12.2010.

Bonul de comandă și factura au aceeași dată, biletele au fost ridicate la alte date decât cele la care s-a făcut plata, iar inculpatul I. nu a susținut (și nici nu a dovedit) că s-a deplasat de mai multe ori, o dată pentru ridicarea biletelor și apoi pentru plata acestora, la datele indicate în documentele de plată întocmite la agenția de turism.

În raport cu probele administrate, instanța de fond a constatat că afirmația inculpatului I. în sensul că *a primit de la inculpata B. un plic închis în care erau bani pentru plata biletelor și a plătit contravaloarea biletelor de avion predând*

martorei N. două plicuri pe care le primise de la inculpata B., ce conțineau sumele de bani necesare pentru plata biletelor de avion, este neadevărată, fiind contrară realității.

Referitor la conținutul constitutiv al infracțiunii de mărturie mincinoasă, instanța de fond a constatat că elementul material constă în acțiunea unei persoane de a face afirmații mincinoase, iar fapta inculpatului I. corespunde tiparului de incriminare.

Cerința esențială atașată elementului material este ca acțiunea sau inacțiunea să fie în legătură cu fapte sau împrejurări esențiale ale cauzei, cu privire la care martorul este întrebat. Faptele sau împrejurările esențiale sunt cele care au legătură cu fondul cauzei și care sunt importante pentru lămurirea acesteia, însă caracterul esențial al acestor împrejurări nu se determină în funcție de sentința pronunțată în cauza în care s-a dat mărturia mincinoasă, ci în funcție de obiectul probei.

Urmarea imediată a infracțiunii de mărturie mincinoasă constă într-o stare de pericol pentru înfăptuirea justiției, iar infracțiunea se consumă la momentul în care martorul a făcut afirmațiile mincinoase cu privire la împrejurările esențiale și a semnat declarația.

În speță, instanța de fond a constatat că afirmația mincinoasă a vizat un element esențial pentru acuzația penală formulată împotriva inculpatei B., în legătură cu infracțiunea de luare de mită/primire de foloase necuvenite, deoarece a avut în vedere lămurirea situației în ceea ce privește modalitatea și persoana care a efectuat plata biletelor de avion ce constituie obiectul material al infracțiunii de mită/primirea de foloase necuvenite.

Pe cale de consecință, s-au constatat întrunite toate elementele constitutive din perspectiva laturii obiective a infracțiunii de mărturie mincinoasă.

Cu privire la latura subiectivă, infracțiunea de mărturie mincinoasă se comite cu intenție, care poate fi directă sau indirectă.

În cauza de față, Înalta Curte a apreciat că inculpatul I. a acționat cu intenție indirectă, deoarece nu a urmărit producerea rezultatului, dar l-a acceptat. Din evaluarea întregului material probator a rezultat că inculpatul I. nu a urmărit, în principal, să creeze un avantaj inculpatei B., dar a acceptat producerea unei asemenea urmări.

Contrar apărărilor formulate de către inculpatul I., instanța a constatat că acesta a acționat în deplină cunoștință de cauză. Pe de o parte, inculpatul a invocat lipsa cunoștințelor juridice și relația specială în care se afla cu inculpata B., relație ce implica subordonarea, iar pe de altă parte, condițiile concrete în care a fost dată declarația din 18.10.2010, respectiv durata îndelungată a audierii, de câteva ore, precum și starea sa de boală.

În primul rând, inexistența cunoștințelor de natură juridică nu influențează în niciun fel modul în care inculpatul a declarat ca martor, deoarece ceea ce i s-a solicitat a fost să spună adevărul și să relateze anumite împrejurări de fapt. Așa cum reiese din declarația din 18.10.2010 (fila 181, vol.1 d.u.p.), I. a fost audiat ca martor după depunerea jurământului, martorului atrăgându-i-se atenția să spună adevărul, în caz contrar, fiind pasibil să fie acuzat de infracțiunea de mărturie mincinoasă.

În al doilea rând, caracterul mincinos al declarațiilor reiese chiar din conținutul probei testimoniale. Inculpatul a susținut în apărarea sa, inclusiv cu ocazia audierii de către instanța de fond, că a declarat ceea ce și-a amintit și că este posibil să se fi aflat într-o stare de confuzie, deoarece o perioadă îndelungată de timp a efectuat asemenea servicii pentru inculpata B., deplasându-se la agenția de turism A.... pentru ridicarea biletelor, plătiind contravaloarea acestora în mod obișnuit prin predarea către agenta de turism a unui plic închis pe care i-l înmâna inculpata, spunând că este vorba despre banii pentru plata biletelor. Instanța de fond a apreciat că această apărare este înlăturată prin declarația din 18.10.2010, în care inculpatul (la acel moment în calitate de martor) a oferit mai multe detalii cu privire la modul în care a procedat la Agenția M.... și, luând în considerare faptul că era prima dată când mergea la această agenție, eventuala confuzie cu modul în care proceda la A...., este înlăturată.

Cu ocazia confruntărilor cu martorele N., G. și L., inculpatul a insistat în lămurirea unor detalii referitoare la amenajarea birourilor de la Agenția M...., cu referire la poziționarea biroului la care lucra N. față de locul în care se afla casieria, ceea ce pune în evidență faptul că inculpatul I. știa foarte bine la ce anume împrejurare se referă și nu făcea confuzie cu deplasările sale anterioare la A.....

În al doilea rând, declarațiile inculpatului I. sunt contradictorii și au fost modificate pe parcursul procesului penal, în funcție de anumite elemente din materialul probator, de care a luat cunoștință cu ocazia prezentării acestuia de către procuror în cursul urmăririi penale sau după trimiterea în judecată.

La momentul audierii în calitate de martor, inculpatul I. nu s-a aflat într-o situație specială din punct de vedere al sănătății, o asemenea împrejurare nefiind invocată și consemnată cu ocazia audierii. În plus, nu se pune problema unor aspecte procedurale deosebite, pe care I. nu ar fi putut să le înțeleagă, noțiunea de martor fiind cunoscută de publicul larg, cu atât mai mult, de o persoană care lucra în cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție de o perioadă îndelungată de timp, chiar dacă nu avea atribuții de natură juridică. În plus, așa cum s-a arătat, I. nu a fost în situația de a evalua și de a înțelege chestiuni de natură juridică, ceea ce i s-a cerut, fiind să declare adevărul și să relateze ceea ce știe în legătură cu împrejurările despre care a fost întrebat.

Înainte de începerea urmăririi penale împotriva sa cu privire la săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă (în data de 20.11.2012 - fila 70, vol.16 d.u.p.), I. nu a revenit asupra declarației mincinoase, așa încât nu sunt incidente dispozițiile art.273 alin.3 Cod penal în vigoare, respectiv art.260 alin.2 Cod penal anterior, privind retragerea mărturiei, iar cererea inculpatului de achitare în temeiul art.16 alin.1 lit.d Cod procedură penală a fost considerată neîntemeiată.

În raport cu aceste considerații, instanța de fond a considerat că sunt întrunite toate elementele constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă și sub aspectul laturii subiective, însă a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a se dispune condamnarea inculpatului I. deoarece, luând în considerare împrejurările concrete în care a fost comisă infracțiunea și atingerea minimă adusă înfăptuirii actului de justiție prin declarația

necorespunzătoare adevărului dată de inculpat, fapta este lipsită în mod vădit de importanță și nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Cu privire la stabilirea legii penale mai favorabile, instanța de fond a constatat că legea mai blândă este Codul penal anterior, care potrivit art.17 prevedea printre trăsăturile esențiale ale infracțiunii și pericolul social, iar potrivit art.18¹, prevedea criteriile de evaluare a gradului de pericol social, precum și posibilitatea aplicării unei sancțiuni cu caracter administrativ, această soluție nemaifiind prevăzută în Codul penal sau în Codul de procedură penală în vigoare.

Conform dispozițiilor tranzitorii prevăzute de art.19 din Legea nr.255/2013: "Atunci când, în cursul procesului, se constată că în privința unei fapte comise anterior intrării în vigoare a Codului penal sunt aplicabile dispozițiile art.18¹ din Codul penal din 1969, ca lege penală mai favorabilă, procurorul dispune clasarea, iar instanța dispune achitarea, în condițiile Codului de procedură penală."

Prin urmare, în baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, cu aplicarea art.19 din Legea nr.255/2013 și cu referire la art.18¹ Cod penal din 1969, a dispus achitarea inculpatului I. pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art.260 alin.1 Cod penal din 1969.

În temeiul art.18¹ alin.3 raportat la art.91 lit.c Cod penal din 1969, a aplicat inculpatului sancțiunea amenzii administrative, în cuantum de .... lei.

La individualizarea sancțiunii, Înalta Curte – Completul de 3 judecători a avut în vedere modul și mijloacele de comitere a faptei și datele ce-l caracterizează pe inculpat, apreciind că aplicarea unei amenzi administrative situată la jumătatea dintre minimum și maximum este suficientă și adecvată scopului prevăzut de lege.

VIII. Acuzația de folosire, în orice mod, direct sau indirect, de informații care nu sunt destinate publicității și permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, reținută în sarcina inculpatei B. (pct.III.3 din rechizitoriu.)

Inculpata B. a fost trimisă în judecată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000.

În fapt, în actul de sesizare s-au reținut că în dosarul nr..../2/2008, având ca părți procesuale pe recurenta SC E. SA și intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani, aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, judecătorul B., la data de 14.04.2011, a folosit indirect informații și a permis accesul numitului C. la aceste informații care nu erau, la acel moment, destinate publicității, respectiv cunoașterea soluției/hotărârii/amânarea pronunțării de către completul de judecată, înaintea dispunerii în ședință publică ori mai înaintea notării soluției în condica de ședință, în vederea obținerii de beneficii materiale.

Instanța de fond a constatat că dispozițiile art.12 lit.b din Legea nr.78/2000 nu au suferit modificări prin Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal, așa încât nu s-a pus problema legii penale mai favorabile.

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte - Completul de 3 judecători a constatat că fapta nu există și se impune achitarea inculpatei B. în temeiul art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală.

În fapt, acuzația penală vizează, în realitate, comunicarea de către inculpata B., numitului C., atât a dispoziției de amânare a pronunțării, cât și a datei la care s-a amânat pronunțarea, respectiv 28.04.2011, acestea constituind informațiile nedestinate publicității pe care le-ar fi transmis unei persoane neautorizate.

Probele administrate nu au dovedit comiterea faptei de către inculpata B., în niciuna din variantele expuse în rechizitoriu, în sensul că inculpata a folosit indirect informații și a permis accesul numitului C. la aceste informații care nu erau la acel moment destinate publicității.

Dosarul nr..../2/2008 a fost înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 25.08.2010 și s-a stabilit primul termen de judecată la data de 14.04.2011 (fila 261-262 vol.11 d.u.p.) Acest dosar avea ca obiect soluționarea recursurilor declarate de reclamanta SC G... SA și de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani împotriva sentinței civile nr.3138 din 30.06.2010 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal (în mod eronat, în cuprinsul rechizitoriului se susține că numai SC G... SA avea calitate de recurent și că Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani aveau calitate de intimat).

Cu ocazia soluționării dosarului în primă instanță, SC G... SA, al cărei acționar majoritar era inculpatul C., a fost reprezentat de SCA G., mai precis de avocata B., această societate de avocatură fiind cea care, în baza mandatului de reprezentare în fața primei instanței, a exercitat și calea de atac a recursului în data de 17.08.2010 (data poștei - fila 284, vol.11 d.u.p.).

Fapta reținută în sarcina inculpatei B. este cantonată evenimentelor ce au avut loc în data de 14.04.2011, când a fost stabilit primul termen de judecată în respectiva cauză, iar conform rechizitoriului acuzația a fost întemeiată, în principal, pe procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate, purtate de inculpata B. cu inculpatul C., după caz, de inculpata B. cu angajați ai Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție sau de către aceste din urmă persoane între ele sau cu inculpatul C., ori de către inculpata B. cu soțul său, B., convorbiri ce au avut loc de la posturile telefonice mobile și fixe ale inculpatei B..

Prin încheierea de cameră preliminară din 20.10.2014, rămasă definitivă, au fost excluse din materialul probator probele obținute cu încălcarea imunității de jurisdicție.

Coroborând declarațiile martorilor D. și G. cu declarațiile inculpatei B., cu declarațiile inculpatului I., cu declarațiile inculpatei G., cu procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate care nu au fost excluse din materialul probator, precum și cu declarațiile martorilor E., B., I., I. și E., B., C. și P., instanța de fond a constatat că *inculpata B. nu a transmis inculpatului C., în data de 14.04.2011, vreo informație nepublică referitoare la soluționarea dosarului .../2/2008 înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal.*

Probele administrate demonstrează faptul că în data de 14.04.2011, cu câteva zile înainte de Sărbătoarea Paștelui, inculpatul C. a vizitat-o pe inculpata B. la sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție, aducându-i un cadou simbolic, specific sărbătorilor de Paște. Vizita a avut loc spre mijlocul zilei de 14.04.2011, dată la care era fixat primul termen de judecată în dosarul ..../2/2008. La această dată, avocații G. și G. se aflau în vacanță în M....

Potrivit împuternicirilor avocațiale din dosarul mai sus-menționat, contractul de asistență juridică încheiat între SCA G. și SC G... SA pentru susținerea recursului a fost întocmit abia în luna martie 2011, deci după circa 6 luni de la înregistrarea dosarului nr..../2/2008 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție (fila 294-295, vol.11 d.u.p.). La fel ca și împuternicirea avocațială depusă cu ocazia soluționării fondului cauzei la Curtea de Apel București (fila 330-331, vol.11 d.u.p.), și pe respectivele delegații erau trecuți mai mulți avocați din cadrul SCA G., fără să fie menționați vreunul dintre inculpații G. sau G.. Din declarația inculpatei G. (fila 11, vol.V d.i.), care se coroborează cu declarațiile martorelor C., B. și P. (fila 287 și 289, vol.V d.i.; fila 321, vol.VI d.i.), a rezultat că avocatul care se ocupase de acest dosar a fost numita B..

Înainte termenului de judecată din 14.04.2011, respectiv în datele de 5.04 și 12.04.2011, recurenta SC G... SA a formulat cereri de amânare a cauzei pentru lipsă de apărare (fila 286-287, vol.11 d.u.p.). În data de 14.04.2011, avocatul desemnat pentru acest dosar din cadrul SCA G., numita M., era în imposibilitate obiectivă de a se prezenta în fața Înaltei Curți deoarece participa la soluționarea unei cauze diferite la o altă instanță. Din acest motiv, au fost contactate alte avocate din cadrul SCA G., respectiv C. și P., în final stabilindu-se ca aceasta din urmă să reprezinte societatea de avocatură la termenul din 14 aprilie pentru recurenta SC G... SA. Din declarațiile acestor două martore reiese că C. a reușit să ia legătura telefonic cu G. (care se afla în Malezia), comunicându-i situația creată, după care, tot C. a luat legătura cu P..

P. s-a prezentat în fața Înaltei Curți, iar cauza ..../2/2008 a fost luată la ordine. Avocata P. a solicitat amânarea cauzei pentru a răspunde întâmpinării depusă de către cealaltă parte, însă cererea a fost respinsă, avocata P. solicitând amânarea pronunțării pentru a depune note scrise.

Instanța a încuviințat această cerere și a dispus amânarea pronunțării pentru 2 săptămâni, respectiv la 28.04.2011. Atât deliberarea cât și pronunțarea asupra cererii de amânare a pronunțării s-au făcut în ședința publică din 14.04.2011.

În continuare, instanța a acordat cuvântul pentru dezbaterile recursurilor, iar avocata P. a pus scurte concluzii.

Toate aceste împrejurări ce vizează desfășurarea ședinței de judecată la termenul din 14.04.2011, ca și faptul că amânarea pronunțării s-a dispus de către instanță chiar în cursul ședinței de judecată, rezultă cu evidență din cuprinsul încheierii de ședință de la acea dată, depusă în copie la dosarul de urmărire penală. Astfel, în partea introductivă a încheierii, se menționează că, înainte de a se acorda cuvântul în dezbateri, "Înalta Curte a respins cererea recurte-reclamante de amânare a judecării cauzei, arătând că va amâna pronunțarea pentru a-i permite depunerea de concluzii scrise" (fila 296, vol.11 d.u.p.).

Este adevărat că, astfel cum reiese din conținutul acestei încheieri, mențiunea termenului la care s-a dispus amânarea pronunțării apare doar în dispozitiv, pe când în preambulul încheierii și în considerentele acesteia nu este precizat termenul expres de amânare, respectiv 28.04.2011.

Cu toate acestea, faptul amânării pronunțării pentru 2 săptămâni, respectiv la data de 28.04.2011, este dovedit la adăpost de orice îndoială, rezultând, astfel cum s-a arătat, în primul rând din declarația martorei P., care se coroborează cu încheierea de ședință din 14.04.2011, dar și cu declarațiile martorilor C., I. și E., membrii completului de judecată.

Cei trei membri ai completului de judecată care au participat la ședința din 14.04.2011, respectiv martorii C. (fila 396, vol.2 d.u.p.; fila 99, vol.VI d.i.), R. (fila 408, vol.2 d.u.p.; fila 171, vol.VI d.i.) și E. (fila 363, vol.2 d.u.p.; fila 174, vol.VI d.i.), au precizat că deși termenul procedural de amânare a pronunțării era de 7 zile, practica acestui complet de judecată, la fel ca și alte complete ale Secției de contencios administrativ și fiscal, este ca amânarea să se dispună pentru 2 săptămâni, deoarece judecătorii nu se pot întâlni săptămânal, fiind implicați și în alte activități, iar cauzele sunt complexe.

În plus, președintele completului de judecată, E., a precizat că termenul la care s-a amânat pronunțarea a fost anunțat în ședință publică.

Totodată, potrivit art.156 alin.2 C. pr. civ. de la 1865, când instanța refuză amânarea judecării pentru lipsă de apărare, este obligată, la cererea părții, să amâne pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise, iar pe de altă parte, faptul notoriu că, potrivit cutumei, în situația în care amânarea pronunțării și data la care se amână pronunțarea sunt anunțate în ședința publică, această mențiune nu se regăsește și în preambulul încheierii de amânare a pronunțării, ci doar în dispozitivul acesteia.

De asemenea, fiecare dintre cei trei martori au declarat că nici înainte și nici după soluționarea dosarului nr..../2/2008, nicio persoană nu a discutat cu ei în legătură cu situația acestui dosar ori referitor la soluția care ar fi urmat să fie pronunțată. Din aceste declarații reiese că nici înaintea ședinței de judecată, nici în timpul ședinței, nu s-a interesat vreo persoană despre dosarul nr..../2/2008 sau cu privire la măsurile dispuse ori termenul acordat.

Prin urmare, instanța de fond a apreciat că nu s-a dovedit că informația privind amânarea pronunțării ar fi fost cunoscută de vreo persoană sau că ar fi fost adusă la cunoștința inculpatei B. înainte de a fi comunicată în ședința publică de judecată.

Rezultă, astfel, că informația referitoare la amânarea pronunțării, inclusiv la data la care pronunțarea a fost amânată, nu constituie o informație nepublică, în sensul dispozițiilor art.12 lit.d din Legea nr.78/2000.

Din perspectiva naturii informației, situația era aceeași și în cazul în care prin probele administrate s-ar fi dovedit că în ședința publică din 14.04.2011 nu s-ar fi anunțat data exactă la care se amâna pronunțarea. Acest element este nesemnificativ din perspectiva soluției dispusă de către instanță (importantă era soluția de amânare a pronunțării), cu atât mai mult cu cât data la care urma să se amâne pronunțarea era extrem de previzibilă, luând în considerare faptul că urmau sărbătorile pascale, dar și cutuma completului de judecată în sensul de a dispune amânarea pronunțării pentru 2 săptămâni.

Revenind la cronologia evenimentelor, a constatat că informația referitoare la amânarea pronunțării a fost aflată în mod direct de către recurenta SC G.... SA prin intermediul avocatei P. din cadrul SCA G., care reprezenta societatea comercială mai sus-menționată. P. a comunicat această informație colegelor avocate C. și B., iar cele două au luat legătura cu G. și i-au comunicat dispoziția instanței.

Nu s-a putut stabili cine anume a comunicat informația clientului SC G... SA și inculpatului C.. Aceste aspecte nu au putut fi lămurite, deoarece inculpatul C. nu a dat declarații în cauză, invocând dreptul la tăcere, însă, în mod cert, informația nu a fost transmisă lui C. de către B..

Pe lângă faptul că nu era necesară informarea inculpatului C. de către inculpata B., din moment ce amânarea pronunțării se dispusese în ședința publică, din probele administrate a rezultat că inculpata B. nu a avut posibilitatea de a-l informa pe inculpatul C. despre amânarea pronunțării cu ocazia vizitei făcute de acesta la Înalta Curte. Vizita a avut loc în jurul prânzului, inculpata B. a aflat despre amânarea pronunțării abia spre sfârșitul zilei de lucru, pe când anunțarea în ședință publică a amânării pronunțării a avut loc mult mai devreme, în jurul orelor 11⁰⁰ și, la scurt timp, a fost informată și G..

Inculpata B. nu a negat întâlnirea cu inculpatul C. și a plasat vizita acestuia în jurul orelor 11⁰⁰-11³⁰: *”În cursul dimineții de 14 aprilie, în urma unui telefon pe care mi l-a dat C., acesta și-a manifestat dorința de a veni să mă vadă cu ocazia sărbătorilor de Paști, care în acel an cădeau pe data de 19 aprilie, respectiv Paștele Evreiesc. În urma telefonului primit, în condițiile în care C. nu venise niciodată la mine la birou, i-am spus acestuia cum să ajungă și fără nicio reținere, l-am primit în birou. Am discutat cu acesta la fel de deschis și fără nicio reținere, mi-a spus că urma să plece din țară chiar a doua zi și că știa din corespondența cu soțul meu că și eu urma să plec la soțul meu, motiv pentru care îmi adusese o pască tradițională evreiască. Nu am discutat cu C. despre absolut niciun dosar, iar în contextul discuțiilor purtate cu acesta deseori a fost invocat soțul meu, fiul meu. Această întâlnire a avut loc în jurul orei 11⁰⁰-11³⁰. Când a plecat din biroul meu, s-a întâlnit cu colega mea, P., știu că s-au salutat”* (fila 297, vol.IV d.i.).

În condițiile în care inculpata P. a invocat dreptul la tăcere în cursul judecății, pentru stabilirea orei la care C. a fost la biroul inculpatei B. este relevant și procesul-verbal de redare a convorbirilor telefonice interceptate purtate de inculpata P. (care nu a fost exclus prin încheierea de cameră preliminară din 14.04.2011), respectiv convorbirea din 14.04.2011, ora 12:07:05, când P. o apelează de acasă pe B. și face referire la faptul că în acea zi, C. a vizitat-o la birou pe inculpata B. (fila 290 verso, vol.4 d.u.p.). Rezultă, astfel, că vizita a avut loc înainte de ora 12⁰⁰.

Abia după vizita inculpatului C., spre sfârșitul zilei de lucru, prin intermediul personalului auxiliar al instanței, inculpatei B. i s-a transmis că s-a dispus amânarea pronunțării pentru data de 28.04.2011.

Nu este adevărat, astfel cum susține parchetul, că din declarațiile martorilor G. și D. rezultă că la data de 14.04.2011, inculpatul C. a sunat-o pe inculpata B. și a aflat despre amânarea pronunțării soluției în dosarul nr...../2/2008.

În mod evident, din aceste declarații reiese doar că inculpata B. a solicitat relații despre dosarul nr..../2/2008 iar D. i-a comunicat, prin intermediul lui G., că s-a amânat pronunțarea la 28.04.2011. Deși nu s-a menționat expres că este vorba despre dosarul nr..../2/2008, instanța de fond a apreciat că această împrejurare rezultă cu certitudine din coroborarea tuturor probelor administrate.

Nu se poate susține că demersurile din ziua judecării dosarului nr..../2/2008 relevă conivența infracțională a inculpatei B. cu inculpatul C. pentru transmiterea unor informații nedestinate publicității. Și în acest caz, inculparea numitei B. este bazată pe speculații cu privire la împrejurări certe, cum este vizita din 14.04.2011, dar fără un fundament probatoriu.

Nu s-a dovedit nici măcar faptul că cei doi au purtat discuții confidențiale, dimpotrivă, martorii D. și G. au declarat că B. obișnuia să lucreze întotdeauna cu ușa deschisă și nu își amintesc să fi văzut vreodată ușa închisă, chiar dacă intrau anumite persoane în biroul acesteia.

Materialul probator relevă că interesul inculpatei B. s-a limitat la verificarea unor informații administrative, care puteau fi accesate chiar de către inculpatul C.. În plus, așa cum reiese din înscrisurile atașate la dosarul de față (fila 261, vol.11 d.u.p.), rezoluția aplicată pe recursul înregistrat la data de 25.08.2011 la Înalta Curte de Casație și Justiție nu aparține inculpatei și nu există nicio probă în sensul că, anterior vizitei inculpatului C., inculpata B. avea cunoștința de existența respectivei cauze.

Nu s-a dovedit că se urmărea obținerea unor informații nepublice. Niciuna din persoanele audiate: judecătorii implicați în soluționarea cauzei, magistrații asistenți sau grefierii, nu au afirmat că inculpata B. ar fi încercat măcar să obțină asemenea informații sau să exercite vreo influență direct sau indirect asupra completului de judecată care soluționa dosarul nr..../2/2008. Dimpotrivă, ceea ce s-a demonstrat este că informația solicitată și transmisă inculpatei a fost o informație publică, respectiv dispoziția de amânare a pronunțării anunțată de complet în sala de judecată.

Din moment ce deliberarea și pronunțarea asupra cererii de amânare a pronunțării s-au făcut în ședința publică din 14.04.2011, a fost infirmată și susținerea acuzării în sensul că termenul de amânare a pronunțării a fost transmis *înaintea deliberării de către completul de judecată sau înaintea dispunerii în ședință publică* (fila 102 din rechizitoriu).

Informația fiind publică, rămâne fără relevanță dacă inculpata B. a luat cunoștința de amânarea pronunțării *mai înaintea notării soluției în condica de ședință (fila 17 din rechizitoriu)*, respectiv ora la care a fost introdusă în Ecris. De altfel, parchetul s-a limitat la a afirma acest lucru, fără însă a-l cerceta sau dovedi.

Sintetizând, instanța de fond a constatat că prin probele administrate s-a demonstrat că inculpata B. a intrat în posesia informației *după plecarea lui C. de la sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție*. Mai mult, materialul probator evidențiază faptul că *inculpata B. a aflat despre amânarea pronunțării ulterior momentului la care informația a fost deja cunoscută din sala de ședință de către avocatul reprezentant al recurente SC G... SA, fiind posibil să fi fost adusă la cunoștința inculpatei chiar ulterior momentului la care C. aflase cu exactitate data la care se amânase pronunțarea.*

Față de cele reținute, instanța de fond a apreciat că fapta imputată inculpatei B. (*verbum regens*) nu a fost dovedită în materialitatea ei, aspect care a condus la soluția de achitare în temeiul art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, pe motiv că fapta nu există.

Totodată, instanța de fond a considerat că nu sunt întrunite nici celelalte elemente constitutive ale infracțiunii, deoarece informația privind amânarea pronunțării nu face parte din cele ce nu sunt destinate publicității ci, dimpotrivă, era o informație anunțată de completul de judecată în ședință publică.

Pe cale de consecință, *nu s-a produs nici urmarea imediată specifică infracțiunii prevăzute de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000*, care constă într-o stare de pericol generată de divulgarea unor informații nedestinate publicității ori prin asigurarea accesului unor persoane neautorizate, la asemenea informații.

Acuzația referitoare la comiterea infracțiunii prevăzute de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000 are legătură cu acuzația de trafic de influență reținută în sarcina inculpatei B., respectiv cu acuzațiile de cumpărare de influență reținute în sarcina inculpaților G. și C.. Astfel, în legătură cu soluționarea dosarului nr..../2/2008 aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, *au fost formulate două acuzații, susținându-se că, la aceeași dată de 14.04.2011, inculpata B. a promis inculpatului C. exercitarea influenței pe lângă completul investit cu judecarea acestei cauze, pe de altă parte, că i-a transmis inculpatului C. informații nedestinate publicității, respectiv amânarea pronunțării la data de 28.04.2011.*

Cu privire la obținerea unor foloase necuvenite, instanța de fond a constatat că în actul de sesizare s-a făcut referire doar în ce privește infracțiunile de trafic de influență și cumpărare de influență.

De asemenea, a apreciat că furnizarea informației referitoare la amânarea pronunțării nu poate constitui obținerea unui folos necuvenit în sensul normei de incriminare prevăzute de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000, motiv pentru care a constatat că nu este îndeplinită nici cerința ca fapta să fi fost comisă în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite.

Totodată, instanța de fond a apreciat că nu se poate constata vreo legătură între pretinsa comitere a infracțiunii prevăzute de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000 și presupusele foloase necuvenite despre care parchetul susține, tot în cadrul acuzației de trafic de influență și cumpărare de influență, că ar fi fost primite de inculpata B. de la inculpații C. și G..

Prin urmare, în baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, instanța de fond a dispus achitarea inculpatei B. pentru săvârșirea infracțiunii de folosire, în orice mod, direct sau indirect, de informații care nu sunt destinate publicității și permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, prevăzută de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000.

IX. Acuzația de trafic de influență reținută în sarcina inculpatei B. (pct.III.4 din rechizitoriu) și, corelativ, acuzațiile de cumpărare de influență reținute în sarcina inculpaților G. (pct.IV.1 din rechizitoriu) și C. (pct.VI.1 din rechizitoriu)

Inculpata B. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

În fapt, s-a reținut că în cursul lunii aprilie 2011, în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, inculpata B. a acționat lăsând să se creadă că are influență asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr...../2/2008 al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție (*având ca părți procesuale recurenta SC E. SA – societate având ca acționar majoritar pe C. și care beneficia de asistența juridică a avocatei G. și intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani*), pentru a-i determina să pronunțe o soluție în folosul cumpărătorilor de influență C. și G..

S-a mai reținut că în perioada mai 2010 – mai 2011, inculpata B., în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a primit de la inculpata G. și de la omul de afaceri C. mai multe foloase necuvenite în schimbul influenței pe care aceasta a lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr...../2/2008, pentru a-i determina să pronunțe o soluție favorabilă. Parchetul a reținut că foloasele necuvenite pe care inculpata B. le-a primit în schimbul influenței au constat în achitarea de către inculpatul C. a petrecerii de la restaurantul M.... și asigurarea folosinței gratuite a unui apartament în Paris format din două camere pentru o perioadă de 2 luni în cursul anului 2010, fiului său, iar de la G. a primit o poșetă și pantofi (pct.III.4, fila 17-18 din rechizitoriu).

Inculpata G. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, în fapt reținându-se că în perioada mai 2010 - mai 2011, a oferit în mod repetat, în baza unei rezoluții infracționale unice, diferite foloase judecătorilor B. și P. de la Înalta Curte de Casație și Justiție, sub forma achitării costului biletelor de avion, excursii în străinătate, cumpărării unor obiecte vestimentare, în schimbul facilitării de către cele două magistrate judecător a unor soluții favorabile în dosare aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal.

Societățile comerciale asistate și reprezentate de Societatea de avocatură G. și cele controlate de omul de afaceri C. au avut pe rolul instanțelor de contencios administrativ și fiscal diverse litigii. Societatea de avocatură G. prin G. și G. a asigurat asistență, reprezentare și consultanță juridică pentru societăți aparținând omului de afaceri C. de peste 11 ani.

În perioada mai 2010 – mai 2011, inculpata G. împreună cu omul de afaceri C. au oferit judecătoarei B., în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, mai multe foloase necuvenite în schimbul influenței pe care aceasta a lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr...../2/2008 al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a-i determina să pronunțe o soluție favorabilă.

În final, se arată că fapta prin care G. a oferit judecătoarei B. foloase materiale necuvenite (mai sus descrise), în schimbul influenței pe care aceasta, în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei

Curți de Casație și Justiție a lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor investiți în compunerea completului ce avea ca obiect soluționarea dosarului nr...../2/2008, pentru a-i determina să pronunțe o soluție favorabilă întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, prev. de art.292 alin.1 C. pen. rap. la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 C. pen.” (pct.IV.1, fila 20-21 din rechizitoriu).

Inculpatul C. a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, în fapt reținându-se că a oferit, prin acte repetate, diferite foloase judecătorelor B. și P., sub forma achitării cheltuielilor ocazionate de organizarea unei petreceri la restaurantul M.... din Paris, asigurării folosinței gratuite a unui apartament timp de două luni situat în Paris, achitării excursiei în M.... în schimbul facilitării de către cele două magistrate a unor soluții favorabile în dosare aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal.

Soluționarea favorabilă a recursului declarat de către SC G.... SA Botoșani, în dosarul nr...../2/2008, societate aparținând lui C., prin intermediul traficului de influență al judecătorei B., procura acestuia un avantaj patrimonial, constând în suma de .... lei imputată de autoritățile fiscale, pe care, astfel, nu ar mai fi achitat-o. (fila 18, 20-21 și 28-29 din rechizitoriu).

Referitor la legea penală aplicabilă în cauză, instanța de fond a constatat că atât reprezentantul Ministerului Public cât și apărarea au solicitat aplicarea Codului penal anterior, ca lege penală mai favorabilă, criteriul avut în vedere fiind regimul sancționator mai blând al concursului de infracțiuni, deoarece sporul de pedeapsă nu este obligatoriu.

Conform legii noi, infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina inculpatei B. corespunde dispozițiilor art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și art.7 lit.b din Legea nr.78/2000, iar *conform legii vechi*, corespunde dispozițiilor art.257 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000.

Potrivit legii noi, infracțiunile de cumpărare de influență reținute în sarcina inculpaților G. și C. se încadrează în dispozițiile art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, iar *potrivit legii vechi*, în dispozițiile art.6¹ alin.1 din Legea nr.78/2000.

Relativ la sancțiunea prevăzută de lege, având în vedere dispozițiile din Codul penal și dispozițiile din Legea nr.78/2000, instanța de fond a constatat că pentru infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina inculpatei B., minimul special al pedepsei prevăzut de legea nouă este mai mare (2 ani și 8 luni), iar maximul special este mai redus (9 ani și 4 luni) decât cel prevăzut de legea veche (pedeapsă de la 2 la 12 ani). Pentru infracțiunile de cumpărare de influență reținute în sarcina inculpaților G. și C., minimul special este de 2 ani în ambele legi, iar maximul special al pedepsei prevăzut de legea nouă (7 ani) este mai redus decât cel din legea veche (10 ani).

Luând în considerare aplicarea globală a *mitior lex*, multitudinea acuzațiilor formulate, data comiterii faptelor, tratamentul sancționator aplicabil concursului de infracțiuni, dar și soluția de achitare, instanța de fond a apreciat că, în temeiul dispozițiilor art.3 Cod penal, legea penală mai favorabilă sunt Codul penal

anterior și dispozițiile Legii nr.78/2000 în vigoare la data menționată ca fiind cea a comiterii infracțiunilor.

Prin urmare, pentru infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina inculpatei B. au fost avute în vedere dispozițiile art.257 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, iar pentru infracțiunile de cumpărare de influență reținute în sarcina inculpaților G. și C., dispozițiile art.6¹ alin.1 din Legea nr.78/2000.

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a constatat că faptele reținute în sarcina inculpaților nu sunt prevăzute de legea penală și în consecință a dispus achitarea inculpaților în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală.

Referitor la faptele reținute în sarcina celor trei inculpați, instanța de fond a apreciat că acestea nu corespund tipicității obiective a infracțiunilor de trafic de influență, respectiv de cumpărare de influență.

Din punct de vedere al laturii obiective, s-a constatat că, potrivit art.257 alin.1 Cod penal din 1969, traficul de influență se comite prin „Primirea, pretinderea de bani sau alte foloase, ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu”.

Corespunzător, potrivit art.6¹ alin.1 din Legea nr.78/2000, cumpărarea de influență constă în „Promisiunea, oferirea sau darea de bani, de daruri ori alte foloase direct sau indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu”.

Prin urmare, elementul material este prevăzut în mod alternativ în cazul ambelor infracțiuni (primire/pretindere/acceptarea promisiunii, respectiv promisiune/oferire/dare) însă, pentru existența infracțiunilor de trafic de influență, respectiv, de cumpărare de influență și pentru întrunirea condițiilor de tipicitate, este necesar ca fiecare din aceste acțiuni să îndeplinească anumite condiții esențiale.

Ambele infracțiuni sunt comise și instantanee, deci se consumă în momentul comiterii oricărui dintre acțiunile prevăzute în mod alternativ: în cazul traficului de influență, când persoana care *are influență lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar sau salariat*, primește ori pretinde bani sau alte foloase, ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, sau acceptă daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, *pentru a determina pe un funcționar să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu*; în cazul cumpărării de influență, când autorul promite, oferă sau dă bani, daruri ori alte foloase direct sau indirect, *unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu*.

Indiferent de modalitatea alternativă a elementului material, trebuie îndeplinită în același timp și cerința esențială ca autorul să aibă influență sau să lase să se creadă că are influență asupra unui funcționar sau salariat, pentru a-l determina să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Instanța de fond a apreciat că, din acuzația penală nu reiese existența unei legături între presupusele foloase necuvenite și eventuala traficare a influenței, deoarece comiterea elementului material este plasată mult anterior momentului la care parchetul susține că inculpata B. a lăsat să se creadă că are influență asupra judecătorilor desemnați în componerea completului investit cu soluționarea dosarului nr..../2/2008.

Cerința ca autorul să invoce influența pentru a-l determina pe funcționar să facă sau să nu facă un act echivalează cu o promisiune de exercitare a influenței, care, dintotdeauna, a fost de esența acestei infracțiuni. Acțiunea de primire/pretindere/acceptare a promisiunii foloaselor trebuie să fie însoțită de promisiunea de exercitare a influenței în scopul mai sus-menționat.

Traficarea influenței implică nu doar invocarea, ci și afirmarea/garantarea folosirii influenței, fiind vorba despre o prestație din partea ambelor părți: cumpărătorul de influență promite/ofere/dă foloasele, iar vânzătorul primește/pretinde/acceptă promisiunea foloaselor oferind în schimb, ca și contraprestație, promisiunea că își va folosi influența potrivit solicitării cumpărătorului de influență.

Pe cale de consecință, promisiunea exercitării influenței era o condiție de tipicitate specifică traficului și cumpărării de influență, nefiind introdusă decât formal, prin noua reglementare, prin prevederea expresă a acesteia.

În raport cu aceste considerente, instanța de fond a considerat că se impune achitarea inculpaților în baza aceluiași text de lege, respectiv art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, pentru lipsa de tipicitate obiectivă a acesteia.

Totodată, instanța de fond a apreciat că acuzația penală este lipsită de temeinicie, sub mai multe aspecte:

- nu s-a dovedit că inculpata B. a promis inculpaților G. sau C., exercitarea vreunei influențe sau că a lăsat să se creadă că are o atare influență pentru a determina membrii completului de judecată să pronunțe o soluție favorabilă recurenței SC G.... SA.

Simplul fapt că cei trei inculpați se cunoșteau, respectiv că inculpatele B. și G. aveau o relație de prietenie, nu este de ajuns pentru a deduce, cu atât mai puțin, pentru a demonstra, existența unei situații care trebuie să fie suficient de bine caracterizată pentru a putea fi reținută ca element constitutiv al unei infracțiuni.

Prin probele administrate nu s-a dovedit că în data de 14.04.2011 inculpata B. și inculpatul C. au discutat despre exercitarea influenței sau au stabilit că inculpata B. își va exercita influența asupra completului de judecată investit cu soluționarea dosarului nr. ..../2/2008.

Mijloacele de probă nu demonstrează un alt interes al inculpatei B., decât acela de a verifica informații publice, respectiv existența pe rol a acelei cauze, termenul de judecată fixat și dispozițiile instanței.

Este adevărat că, pentru existența infracțiunii de trafic de influență nu este necesar ca intervenția asupra funcționarului să se și producă, dar, extrem de relevant din perspectiva stabilirii situației de fapt și a intenției inculpatei B. este chiar modul în care aceasta a acționat, ceea ce relevă că nu a urmărit scopul specific infracțiunii de trafic de influență.

Niciuna din persoanele implicate în soluționarea cauzei nu au afirmat că inculpata B. ar fi încercat măcar să exercite vreo influență direct sau indirect asupra completului de judecată. În mod unanim, cei trei judecători investiți cu soluționarea dosarului nr...../2/2008 au declarat că nicio persoană nu a solicitat informații despre acel dosar în timpul sau după terminarea ședinței de judecată, afirmând, de asemenea, că nici inculpata B. nu i-a contactat și nu a încercat în vreo manieră să influențeze soluția.

Totodată, instanța de fond a apreciat că este relevantă și hotărârea pronunțată în dosarul nr...../2/2008, soluția fiind nefavorabilă pentru SC G... SA. Astfel, prin decizia civilă nr.2905 din 19.05.2011, s-a respins recursul declarat de SC G... SA, a fost admis recursul declarat de ANAF și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani și a fost modificată în parte sentința recurată, în defavoarea SC G... SA (fila 308-323 vol.11 d.u.p.).

-prin probele administrate nu s-a demonstrat existența vreunei legături între primirea de către inculpata B. a pretinselor foloase necuvenite și o presupusă traficare a influenței. În egală măsură, nu s-a dovedit că inculpații G. și C. au dat foloase necuvenite în schimbul influenței pe care inculpata B. ar fi lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor care soluționau dosarul nr...../2/2008.

Primirea presupuselor foloase necuvenite este plasată într-un interval mare de timp, anume mai 2010 – mai 2011, contrar probelor administrate în cursul urmăririi penale, din care reiese că parchetul avea posibilitatea de a indica cu precizie respectiva perioadă de timp. Astfel, petrecerea de la M..., a avut loc în data de 22 mai 2010, șederea la Paris a fiului inculpatei într-un apartament ce aparținea numitei E., partenera de viață a inculpatului C., a avut loc în perioada 14 iulie – 26 august 2010, iar poșeta a fost oferită de G. în data de 22 mai 2010, cu ocazia zilei de naștere a inculpatei B..

Prin urmare, presupusa primire a foloaselor necuvenite a avut loc în perioada 22 mai 2010 – 26 august 2010.

Altfel spus, potrivit acuzației penale, acțiunea de primire a foloaselor a avut loc în anul 2010, iar promisiunea exercitării influenței în anul 2011.

Față de această constatare, rezultă cu claritate că primirea presupuselor foloase este anterioară înregistrării dosarului nr...../2/2008 la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, în legătură cu care parchetul susține că a fost promisă influența.

În plus, nu există niciun mijloc de probă care să dovedească faptul că, anterior vizitei lui C. din data de 14.04.2011, inculpata B. ar fi avut cunoștință de existența respectivei cauze pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție. Dimpotrivă, așa cum reiese din înscrisurile atașate la dosarul cauzei (fila 261, vol.11 d.u.p.), nici măcar rezoluția aplicată cu ocazia înregistrării dosarului de recurs la data de 25.08.2011 la Înalta Curte de Casație și Justiție, nu aparține inculpatei.

În raport cu aceste considerente, instanța de fond a apreciat că inculpații G. și C. nu puteau da și, corespunzător, inculpata B. nu putea primi foloase în perioada mai-august 2010, în schimbul exercitării unei influențe promisă în aprilie 2011, cu privire la soluționarea unui dosar de care inculpata B. a aflat abia în data de 14.04.2011.

- nu s-a dovedit că inculpata B. a primit toate bunurile/foloasele la care parchetul face referire, iar bunurile care au fost primite nu au natura unor foloase necuvenite.

În ce privește masa de la M..., la Paris, din declarațiile inculpaților B. (fila 297, vol.IV d.i.), G. (fila 97, vol.1 d.u.p.; fila 11, vol.V d.i.) și G. (fila 77, vol.V d.i.), ale martorilor B. (fila 218, vol.VI d.i.) și E. (fila 127, vol.2 d.u.p.; fila 95, vol.VII d.i.), coroborate cu înscrisurile depuse la dosar (fila 220, vol.9 d.u.p.; fila 4-16, vol.15 d.u.p.; fila 58-59 și fila 357-363, vol.VI d.i.), reiese că nu a fost organizată din inițiativa inculpatei B., ci a soțului acesteia, dl. B., și au participat 9 persoane: soții B. și fiul acestora, C. împreună cu partenera sa de viață E. și fiica acestora, precum și soții G. împreună cu fiica lor.

Cina a fost una obișnuită, deoarece potrivit uzanței, consumația este fixă și, alături de tariful pentru spectacol, intră în costul rezervării. Ceea ce s-a solicitat, în plus, a fost un tort aniversar. De asemenea, potrivit obiceiului, în localul respectiv, angajații fac poze care trebuie plătite separat.

A doua zi, când au fost ridicate fotografiile făcute de personalul localului în seara de 22.05.2010, dl. B. a achitat inculpatului C., costul corespunzător pentru familia sa, în jur de .... de euro, circa .... euro de persoană, plus costul fotografiilor.

Inculpata B. nu a avut inițiativa de a merge la acel restaurant, a aflat de la soțul său abia în ziua de 22 mai 2010 unde vor merge pentru a sărbători ziua sa de naștere, nu s-a ocupat de organizare, nu a pretins ca plata să fie făcută de către C. sau altă persoană și nici nu s-a preocupat de plăți, știind că de toate acestea se ocupa, în mod obișnuit, soțul său.

Din documentele depuse în copie la dosarul cauzei (fila 220, vol.9 d.u.p.), reiese că suma totală cu care a fost debitat cardul .... aparținând lui C., a fost de .... euro pentru cele 9 persoane care au participat la masa de la M.... (... euro *contravaloarea consumației*, ... euro *contravaloarea fotografiilor*). Prin urmare, partea corespunzătoare pentru cei trei membri ai familiei B. a fost de circa .... euro (sumă neprecizată în rechizitoriu), extrasul de cont confirmând susținerile martorului B. cu privire la partea din consumație (de circa ....-.... euro de persoană) la care s-a adăugat costul fotografiilor, sume pe care, a doua zi, le-a plătit inculpatului C..

În consecință, deși plata pentru masa de la M.... a fost efectuată inițial din sursele bănești ale inculpatului C., nu s-a demonstrat primirea unor foloase necuvenite, deoarece, în realitate, inculpata B. nu a beneficiat de nicio sumă de bani, costurile corespunzătoare familiei sale fiind achitate de B., soțul inculpatei.

În ce privește pretinsa folosință gratuită a unui apartament din Paris pentru o perioadă de 2 luni de către fiul inculpatei B., s-a constatat că declarațiile inculpaților B., G., G. coroborate cu declarațiile martorilor E. și B., în special cu corespondența electronică dintre C. și dl.B., dovedesc că inculpata B. nu a primit foloase necuvenite, deoarece fiul său (B.) a plătit inculpatului C. suma de .... euro pentru folosința apartamentului.

Era vorba despre un apartament proprietatea numitei E. dobândit și cu fonduri furnizate de C., situat în Paris, în apropierea Universității Paris 2 Sorbona unde fiul inculpatei B. trebuia să urmeze cursurile speciale pentru admiterea în avocatură și, având în vedere că B. împreună cu tatăl său, dl. B.,

locuiau la Strasbourg, s-a dorit închirierea aceluia apartament pe perioada respectivelor cursuri.

Dl. B., și inculpata B., s-a ocupat de acest aranjament, purtând o corespondență electronică cu inculpatul C.. *Prin copiile acestor e-mailuri depuse la dosar, s-a dovedit fără putință de tăgadă că nu a fost vorba niciun moment despre folosința gratuită a aceluia apartament, chiar de la început, înainte de instalarea fiului său în apartament, dl. B. precizând că dorește reglementarea problemei în mod direct, cu C. sau cu E., referindu-se la plata chiriei. Inițial, perioada de folosire a apartamentului a fost stabilită la circa două luni, însă, ulterior, urmare a modificării programului fiului inculpatei B., șederea acestuia la Paris s-a limitat la perioada 14.07 – 26.08.2010. Plata chiriei a fost efectuată în data de 13 septembrie 2010 la București, când B. a înmănat inculpatului C. suma de ... euro pe care o primise de la tatăl său, iar C. a confirmat primirea sumei de bani printr-un mail adresat dl. B. (fila 21-22, vol.15 d.u.p.).*

Așa cum rezultă din declarațiile martorei E., suma de bani plătită era apropiată de cea care corespundea cu nivelul chiriei ce putea fi perceput pentru respectivul apartament. Acest aspect este confirmat chiar prin verificările efectuate de către organul de urmărire penală, care, în urma consultării unor site-uri de specialitate, a constatat că nivelul chiriei lunare pentru un apartament de 40 m.p. din ... al Parisului era de maximum ... euro și în luna iunie 2014 (fila 315-322, vol.17 d.u.p.).

Corespondența electronică purtată de dl. B. cu inculpatul C. a confirmat discuțiile purtate de cei doi referitor la închirierea apartamentului, și nu la folosința gratuită a acestuia, precum și plata chiriei, aceste dovezi fiind depuse la dosar în apărare, chiar din cursul urmăririi penale (filele 18-23, vol.15 d.u.p.), dar și cu ocazia judecății (fila 59, vol.VI d.i.).

Încă din data de 12.07.2010, dl. B. a făcut referire la reglarea situației, apoi, în data de 7.09.2010 este preocupat de pregătirea întâlnirii de desocotire între C. și B., iar în data de 13.09.2010, printr-un mail denumit *”rezolvarea serviciilor de închiriere”*, C. a confirmat plata chiriei făcută de către B.: *”Profitând de venirea în țară a lui M., (...), am reglat conturile în legătură cu șederea lui în 20 (apartamentul din ..., s.n.). Pentru perioada cât a locuit acolo, am primit banii conveniți”* (fila 22, vol.15 d.u.p.).

Unele din aceste mail-uri sunt retransmise de către Dl. B. la adresa de mail a martorului G., pentru a fi comunicate inculpatei B. (fila 58-59, vol.VI d.i.), martorul confirmând acest mod de a comunica, declarând că au existat mesaje trimise pe mail adresate doamnei B. pentru că aceasta: *”nu utiliza calculatorul și dl. profesor B. trimitea mesajele pe adresa mea de email, fiind vorba despre mesaje private, pe care eu le printam și le dădeam doamnei B.. Nu pot spune cu certitudine dacă era vorba și despre mesaje retransmise, pe care dl. profesor B. le primea de la alte persoane. După ce mi se prezintă mai multe mesaje transmise pe email de către dl. profesor B., arăt că eu, cum primeam mesajele, imprimam textul și le dădeam doamnei președinte, fără a le citi (...). Cred că am primit mesajele, dar nu pot să îmi aduc aminte conținutul pentru că nu le-am citit niciodată”* (fila 73, vol.VI d.i.).

În conținutul a două mail-uri, dl. B. s-a referit la corespondența transmisă de inculpatul C., în care a făcut vorbire despre dorința exprimată de inculpata G. de a achita ea contravaloarea acestei chirii (fila 19 și 20, vol.15 d.u.p.).

Pe lângă faptul că din cuprinsul mail-urilor reiese cu claritate refuzul elegant al dl. B. de a accepta o asemenea ofertă, situația a fost explicată prin declarațiile martorilor B. și E., rezultând că a fost doar o susținere a inculpatului C., fără niciun fundament.

În ce privește durata șederii la Paris a fiului inculpatei B., pe lângă corespondența electronică din perioada iulie-octombrie 2010, instanța de fond a apreciat ca fiind relevante și celelalte înscrisuri depuse în apărare încă din timpul urmăririi penale, respectiv: cec-ul din 8 iunie 2010 privind plata efectuată de B. pentru cursurile de la Paris ale fiului său și corespondența privind rezervarea și plata biletului de tren din 14 iulie 2010, când B. a plecat la Paris (fila 24-25, vol.15 d.u.p.; fila 176, vol.IV d.i.).

Cât privește cadoul făcut inculpatei B. de către inculpata G., prin probele administrate s-a dovedit că a fost vorba despre o poșetă, nu despre poșetă și pantofi, astfel cum se reține în acuzare.

Așa cum rezultă din probele administrate, gestul a fost spontan, nu premeditat. Cunoscând data de naștere a inculpatei B. și întâlnind-o întâmplător la Paris, G. împreună cu fiica sa au luat hotărârea de a-i face acel cadou. De altfel, a fost singurul cadou pe care inculpata B. l-a primit în data de ....., cu ocazia zilei sale de naștere, fără ca inculpații C. sau C. să-i ofere altceva, deși, între timp, aflaseră că era ziua de naștere a acesteia. G. împreună cu fiica sa au luat cadoul pe care l-au considerat potrivit pentru inculpată, ținând cont de vârsta și poziția socială a acesteia, dar și de posibilitățile materiale ale familiei G., nu în ultimul rând, de reciprocitatea unor asemenea gesturi, firești între persoane aflate într-o relație de amicitie, cu atât mai mult cu cât și fiica inculpatei G. o cunoștea pe inculpata B., care o sfătuiase în legătură cu studiile universitare (referitor la relațiile dintre G. și B., a se vedea *pct.VI.4. de mai sus* – acuzația de luare de mită/primire de foloase necuvenite).

În concluzie, instanța de fond a apreciat că poșeta nu a fost primită cu titlu de foloase necuvenite, în schimbul unei influențe pe care aceasta ar fi lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului învestit cu soluționarea dosarului nr...../2/2008, pentru a-i determina să pronunțe o soluție favorabilă.

La acel moment, inculpata B. nu avea cunoștință de existența dosarului menționat, care nu era nici măcar soluționat. Nu se cunoștea hotărârea pe care urma să o dea în primă instanță Curtea de Apel, exercitarea căii de atac era incertă, dosarul nu era înregistrat la Înalta Curte, cu atât mai mult, nu se cunoștea componența completului care urma să soluționeze eventualul recurs, repartizarea fiind aleatorie.

În ce privește foloasele constând în "achitarea biletelor de avion" pentru deplasările din lunile septembrie și noiembrie 2010, s-a făcut vorbire doar în cadrul acuzației de cumpărare de influență reținută în sarcina inculpatei G., nu și la formularea acuzației corelative de trafic de influență reținută în sarcina inculpatei B.. Aceste foloase sunt, însă, prezentate la acuzația de luare de mită/primire de foloase necuvenite reținută în sarcina inculpatei B..

Instanța de fond a apreciat ca fiind relevant faptul că nu se poate stabili nicio legătură între plata acestor bilete în luna septembrie și noiembrie 2010 și o eventuală traficare a influenței de către B. în luna aprilie 2011.

Susținerea nu este nici măcar verosimilă, luând în considerare durata de timp destul de lungă, dar și faptul că, în varianta unei conivențe infraționale, au existat cel puțin alte două ocazii de recompensare a inculpatei, având în vedere că, anterior deplasărilor din septembrie și noiembrie 2010, inculpata B. a mai plecat la Strasbourg și în luna iulie 2010, biletele de avion pe ruta București-Stuttgart și retur fiind cumpărate și plătite de familia B. (fila 60-65, vol.VI d.u.p.).

În ceea ce privește relațiile existente între inculpați, instanța de fond a constatat că soții G. și inculpatul C. erau prieteni apropiați, relația a debutat în 2002 cu o colaborare profesională, C. fiind directorul general al grupului de societăți SC R. SRL, pentru care SCA G. a acordat asistență juridică și reprezentare o perioadă îndelungată. Această relație s-a extins asupra celor două familii, incluzându-le pe fiica și pe partenera de viață a lui C. (martora E.), dar și pe fiica inculpatei G..

Relația dintre B. și G. era de amicitie.

Relația dintre B. și C. este mai greu de caracterizat. B. l-a întâlnit de 5 ori pe C., de 3 ori cu ocazia unor evenimente organizate de alte persoane, unde erau numeroși alți invitați, inclusiv persoane din mediul juridic, o singură dată într-o întâlnire cu caracter privat (perioada în care familia B. a fost la Paris în luna mai 2010) și o dată la lansarea unei cărți a profesorului B. (în luna octombrie 2010). B. a fost vizitată o singură dată la biroul său de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de către inculpatul C. (în data de 14.04.2011).

Natura relației existente între C. și B. nu a fost una de conivență infrațională ci, cel mult, o relație de curtoazie, generată de legătura dintre soțul acesteia și inculpatul C.. Nici relația cu profesorul B. nu implica, însă, oferirea unor cadouri de tipul celor menționate în acuzare.

Mai mult, prin probele administrate nu s-a demonstrat existența vreunei legături între primirea de către inculpata B. a pretinselor foloase necuvenite și o presupusă traficare a influenței. În egală măsură, nu s-a dovedit că inculpații G. și C. au dat foloase necuvenite în schimbul influenței pe care inculpata B. ar fi lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor care soluționau dosarul nr..../2/2008.

Toate acestea conduc la concluzia că faptele celor trei inculpați, astfel cum au fost dovedite, nu corespund tipicității infrațiunilor pentru care au fost trimiși în judecată, lipsind elemente obiective esențiale, ceea ce face ca acțiunile inculpaților să nu fie prevăzute de legea penală.

Prin urmare, instanța de fond, în baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, a dispus achitarea:

- inculpatei B., pentru săvârșirea infrațiunii de trafic de influență prevăzută de art.257 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000 (pct.III.4 din rechizitoriu);

- inculpatei G., pentru săvârșirea infrațiunii de cumpărare de influență prevăzută de art.6¹ alin.1 din Legea nr.78/2000 (pct.IV.1 din rechizitoriu);

- inculpatului C., pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență prevăzută de art.6¹ alin.1 din Legea nr.78/2000 (pct.VI.1 din rechizitoriu).

X. *Acuzațiile de spălare de bani reținute în sarcina inculpaților G. (pct.IV.3, IV.4 și IV.6 din rechizitoriu), G. (pct.V.3 și V.5 din rechizitoriu) și C. (pct.VI.2 și VI.3 din rechizitoriu).*

Inculpata G. a fost trimisă în judecată (fila 21-23 din rechizitoriu) pentru următoarele fapte:

1). În perioada 2010-2011, SC R. SRL a transmis avocaților G. și G., prin intermediul cabinetului de avocatură SCA G. unde sunt asociați, sume de bani respectiv .... lei (echivalentul a .... euro la cursul din anul 2010), cunoscând că încheierea și justificarea sumelor prin folosirea unor contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică reprezintă doar o disimulare a destinației banilor, în realitate, fiind transmise/respectiv primite acele sume pentru a fi însușite în nume propriu de către soții avocați sau folosite pentru dare de mită, cumpărare de influență și trafic de influență în legătură cu soluționarea dosarelor de contencios administrativ (pct.IV.3 din rechizitoriu).

2). În data de 4.03.2010, judecătorul P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr...../1/2010, în care SC T.... SRL a solicitat strămutarea judecării dosarului nr...../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal, în care avea calitatea de reclamant, iar Consiliul Concurenței avea calitatea de pârât. Astfel, în această cauză, SC T.... SRL a fost asistată, reprezentată de către avocatul G. care s-a prezentat în fața instanței de judecată din care a făcut parte judecătoarea P.. Același avocat G., după soluționarea dosarului nr...../1/2010 (...), a plătit excursia pe care judecătoarea P. a efectuat-o în M.... în perioada 20 aprilie 2011-27 aprilie 2011 (atât costurile de transport cât și cazarea). Banii folosiți pentru achitarea excursiei judecătoarei P. în M.... au provenit de la SC R. SRL controlată de omul de afaceri C. care, la solicitarea avocatei G., a transferat în contul SCA G. suma de .... lei. La solicitarea avocatei G., suma de bani necesară plății excursiei a fost ridicată de G. din contul SCA G., acesta achitând costul excursiei judecătoarei P. firmei de turism M..... Operațiunea juridică efectuată de C., prin intermediul SC R. SRL și SCA G., la solicitarea și cu sprijinul soților G., în scopul împiedicării identificării destinației sumei oferită ca mită, a constituit-o încheierea fictivă a unui contract de asistență juridică. Așadar, prin tranzacții succesive, cunoscând că acestea nu se bazează pe existența unui real contract de asistență juridică, C. a oferit banii pentru darea de mită, sub forma achitării excursiei în M.... pentru judecătoarea P., de către G., în scopul unei soluții favorabile pentru firma sa, reprezentată de SCA G.” (pct.IV.4 din rechizitoriu).

S-a considerat că faptele inculpatei, avocat G., care a dobândit sumele de bani menționate, pe baza unor contracte de asistență juridică care atestau în mod formal prestarea unor servicii de consultanță juridică, pentru a fi folosite la darea de mită, cu scopul obținerii de soluții judecătorești favorabile, astfel cum au fost descrise la pct.IV.3-4, *întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de spălarea banilor* prevăzută de art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002.

3). În perioada 2010-2011, inculpata G., în calitate de avocat, a primit de la SC R. SRL și S.C. Y.... SRL, prin intermediul cabinetului de avocatură SCA G., unde este asociată împreună cu soțul său, avocatul G., sume de bani, respectiv .... lei (echivalentul a .... euro la cursul din anul 2010) și .... lei (echivalentul a .... euro), cunoscând că folosirea unor contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică reprezintă doar o disimulare a destinației acestora, în realitate, fiind primite pentru a fi însușite în nume propriu sau folosite pentru dare de mită, cumpărare de influență și trafic de influență, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la spălarea banilor* prevăzută de art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002 (pct.IV.6 din rechizitoriu).

Inculpatul G. a fost trimis în judecată (fila 25-27 din rechizitoriu) pentru următoarele fapte:

1). Banii folosiți pentru a plăti excursia judecătorei P. în M.... au provenit de la firma R., controlată de omul de afaceri C. care, la solicitarea avocatei G., a dispus transferarea în contul Societății de Avocatură G. a sumei de .... lei. Din acest cont, a fost folosită de G. suma necesară plății excursiei pentru judecătoreia P..

Operațiunea juridică efectuată în scopul împiedicării identificării folosinței sumei pentru darea de mită a constituit-o încheierea formală a unui contract de asistență juridică cu Societatea de Avocatură G.. Așadar, prin tranzacții succesive, s-a ascuns destinația sumei provenite de la firma omului de afaceri C., respectiv folosirea pentru darea de mită sub forma achitării excursiei în M.....

Sub acest aspect, fapta numitului G. care a dobândit suma de bani în cauză, folosită la darea de mită, în scopul obținerii de soluții judecătorești favorabile, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălarea banilor prevăzută de art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002 (pct.V.3 din rechizitoriu).

2). În perioada 2010-2011, avocații G. și G. au primit de la SC R. SRL și S.C. Y.... SRL, prin intermediul cabinetului de avocatură SCA G., unde sunt asociați, sume de bani, respectiv .... lei (echivalentul a .... euro la cursul din anul 2010) și .... lei (echivalentul a .... euro), cunoscând că folosirea unor contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică reprezintă doar o disimulare a destinației acestei sume de bani, în realitate fiind primite pentru a fi însușite în nume propriu sau pentru a fi folosite pentru dare de mită, trafic de influență.

Sub acest aspect, fapta numitului G., care a dobândit sumele de bani menționate pe baza unor contracte de asistență juridică care atestau în mod formal prestarea unor servicii de consultanță juridică, pentru a fi folosite la darea de mită, în scopul obținerii de soluții judecătorești favorabile, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor prevăzute de art.23 alin.1 lit. b, actual art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002” (pct.V.5 din rechizitoriu).

Inculpatul C. a fost trimis în judecată (fila 29-31 din rechizitoriu) pentru următoarele fapte:

1). Prin intermediul SC R. SRL pe care o controla și SCA G., la solicitarea avocatei G., inculpatul C. a transferat în contul Societății de Avocatură G. suma de .... lei care apoi a fost ridicată din cont și cu care G. a achitat firmei de turism M.... excursia pe care judecătoarea P. a efectuat-o în M.... în perioada 20 aprilie 2011-27 aprilie 2011 (*atât costurile de transport cât și cazarea*).

În scopul împiedicării identificării destinației sumei oferită ca mită, s-a recurs de către cei menționați la încheierea fictivă a unui contract de asistență juridică între SC R. SRL și SCA G., la solicitarea avocatei G. și pe acest temei nereal, s-a transferat în contul Societății de Avocatură G. suma de .... lei.

Probele administrate în cauză, sub acest aspect, au relevat că la data de 4.03.2010, judecătoarea P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr...../1/2010. Obiectul acestui dosar l-a constituit cererea prin care SC T.... SRL a solicitat strămutarea judecării dosarului nr...../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal în care Consiliul Concurenței avea calitatea de pârât.

Astfel, în această cauză, SC T.... SRL a fost asistată, reprezentată de către avocatul G., care s-a prezentat în fața instanței de judecată din care a făcut parte judecătoarea P.. Același avocat G., după soluționarea favorabilă a dosarului menționat, i-a plătit excursia pe care aceasta a efectuat-o în M.... în perioada 20 aprilie 2011-27 aprilie 2011 (*atât costurile de transport cât și cazarea*). Banii folosiți pentru achitarea excursiei judecătoarei P. în M.... au provenit de la SC R. SRL.

Așadar, prin tranzacții succesive, cunoscând că acestea nu se bazează pe existența unui real contract de asistență juridică, inculpatul C. a oferit banii SCA G., pentru ca soții avocați să aibă la dispoziție sume de bani pentru darea de mită, sub forma achitării excursiei în M.... pentru judecătoarea P. de către G., în scopul unei soluții favorabile pentru firma sa, reprezentată de SCA G..

Sub acest aspect, fapta numitului C. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălarea banilor prevăzută de art.23 alin.1 lit.b, actual 29 alin.1 lit b. din Legea nr.656/2002 (pct.VI.2 din rechizitoriu).

2). În perioada 2010-2011, SC R. SRL a transmis avocaților G. și G. prin cabinetul de avocatură SCA G., unde sunt asociați, suma de .... lei (echivalentul a .... euro la cursul din anul 2010), cunoscând că încheierea și justificarea sumelor prin folosirea unor contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică, reprezintă doar o disimulare a destinației banilor, în realitate fiind transmise/respectiv primite cu scopul de a fi însușite în nume propriu de către soții avocați sau folosite pentru dare de mită, cumpărare de influență și trafic de influență, în legătură cu soluționarea unor dosare de contencios administrativ.

Sub acest aspect, fapta numitului C. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălarea banilor prevăzută de art.23 alin.1 lit. b, actual 29 alin.1 lit b. din Legea nr.656/2002” (pct.VI.3 din rechizitoriu).

Descrierea detaliată a faptelor și analiza probelor se regăsește în rechizitoriu la filele 70-79.

Prin încheierea de cameră preliminară din 20.10.2014, au fost apreciate ca fondate criticile referitoare la descrierea faptelor în ceea ce privește infracțiunile

de spălarea banilor reținute în sarcina inculpaților G. (pct.IV.3, IV.4 și IV.6), G. (la pct.V.3 și V.5) și C. (la pct.VI.2 și VI.3 din rechizitoriu).

Conform "Răspunsului" înaintat de parchet în data de 3.11.2014, parte integrantă a actului de sesizare, cu privire la modalitatea de comitere a infracțiunilor de spălare de bani (filele 2-5 și 6-11), s-a precizat că perioada comiterii infracțiunilor de spălare a banilor a fost mai 2010-mai 2011.

În legătură cu SC R. SRL, s-a arătat că "în succesiunea evenimentelor, actele de transfer a sumelor de bani, în cuantum de .... lei (echivalentul a .... euro la cursul din anul 2010) au avut loc în perioada mai 2010-mai 2011 și s-au realizat prin folosirea a patru contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică, care în realitate reprezentau o disimulare a destinației banilor. Aceste transferuri nu s-au manifestat ca acte izolate, ci ca acte cu caracter periodic, pentru a ascunde destinația sumelor, fiind transferate în tranșe, sub forma a patru contracte pentru a fi însușite în nume propriu de către soții avocați, care aveau nevoie de un capital din care să achite diversele excursii, petreceri, cadouri ale inculpatelor P. și B.. Deci, sumele au fost transferate de la firma menționată a inculpatului C., prin intermediul Cabinetului de avocat G., pentru a fi folosite pentru dare de mită, cumpărare de influență și trafic de influență, în legătură cu soluționarea dosarelor de contencios administrativ de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Tranzacții succesive:

1. Contract de asistență juridică nr.33.732/20.05.2010, încheiat cu R. SRL, având ca obiect „Consultanță de specialitate”, cu onorariu stabilit de .... lei;
2. Contract de asistență juridică nr.33.749/16.06.2010, încheiat cu R. SRL, având ca obiect „Consultanță de specialitate”, cu onorariu stabilit de .... lei;
3. Contract de asistență juridică nr.112542/27.09.2010, încheiat cu R. SRL, având ca obiect „Consultanță de specialitate”, cu onorariu stabilit de .... lei.
4. Contract de asistență juridică nr.33854/09.03.2011, încheiat cu R. SRL, având ca obiect „Consultanță de specialitate”, cu onorariu stabilit de .... lei.”.

Cu privire la acest ultim contract, s-a arătat: "în scopul împiedicării identificării destinației sumei oferite ca mită s-a recurs de către cei menționați la încheierea fictivă a unui contract de asistență juridică, nr.33854/09.03.2011 (contractul 4 din enumerarea efectuată supra) între SC R. SRL și SCA G., la solicitarea avocatei G., și pe acest temei nereal, s-a transferat în contul Societății de Avocatură G. suma de .... lei la data de 10.03.2011.

În aceeași zi, 9.03.2011, în care s-a încheiat contractul de asistență juridică nr.33854/09.03.2011 între SC R. SRL și SCA G., SCA G. a emis factura cu nr.864, cu mențiunea „onorariu avocat conform contract de asistență juridică nr.33854” având valoarea de .... lei.

Operațiunile generate de contractul de asistență juridică nr.33854/09.03.2011 (nr.4) și modalitatea de utilizare a sumelor din contul SCA G., extrasele de cont au relevat următoarele operațiuni:

- 10.03.2011 a fost retrasă în numerar suma de .... lei;
- 14.03.2011 transfer către M.... „plată factură” .... lei;
- 15.03.2011 schimb valutar, cumpărare .... USD, valoare .... lei;
- 15.03.2011 a fost retrasă în numerar suma de .... lei;
- 17.03.2011 transfer către M.... „plată factură” .... lei;

- 21.03.2011 a fost retrasă în numerar suma de .... lei;
- 24.03.2011 a fost retrasă în numerar suma de .... lei;
- 30.03.2011 a fost retrasă în numerar suma de .... lei;
- 12.04.2011 plată M.... suma de .... lei.

Referitor la celelalte contracte, s-a arătat că ”inculpatul C., prin intermediul SC R. SRL (pe care o controla) și SCA G., a transferat în contul Societății de Avocatură G. suma de .... lei, sub forma a trei contracte de asistență juridică:

- nr.33.732/20.05.2010, încheiat cu R. SRL, având ca obiect „Consultanță de specialitate”, cu onorariu stabilit de .... lei;
- nr.33.749/16.06.2010, încheiat cu R. SRL, având ca obiect „Consultanță de specialitate”, cu onorariu stabilit de .... lei;
- nr.112.542/27.09.2010, încheiat cu R. SRL, având ca obiect „Consultanță de specialitate”, cu onorariu stabilit de .... lei.”

S-a mai arătat că ”în realitate, aceste sume au fost folosite în perioada mai 2010-mai 2011 pentru achitarea petrecerii la Paris, la M.... pentru judecătoria B., pentru asigurarea folosinței gratuite a unui apartament în Paris format din două camere pentru o perioadă de 2 luni în cursul anului 2010 fiului său, achitarea a două deplasări cu avionul în data de 24.09.2010, ora 14.50 pe ruta București-Stuttgart și retur (întoarcerea în data de 3.10.2010, ora 14.50), iar la data de 26.11.2010, deplasarea însoțită de menajeră cu avionul la Stuttgart și retur (întoarcerea în data de 4.12.2010), biletele de avion pentru ambele deplasări fiind achitate de către G. și G., iar G. i-a oferit, în plus, judecătorei ante-menționate o poșetă și pantofi.

De asemenea, din aceste sume, ca urmare a soluționării favorabile a dosarului nr...../42/2009 de către P., avocatul G. a dat curs solicitării judecătorei P., transmise prin intermediul soției sale G. și drept plată pentru că îi soluționase favorabil dosarul nr...../42/2009, i-a achitat acesteia la data de 13.02.2011, costul petrecerii de la restaurantul E.... din incinta Hotelului M. din București, în cuantum de .... lei”.

În legătură cu SC Y.... SRL, în Răspunsul parchetului din 3.11.2014 s-a făcut referire la contractul nr.33777 din 06.10.2010 încheiat cu SCA G. și au fost reluate mențiunile din rechizitoriu de la acuzația de luare de mită reținută în sarcina inculpatei B. (fila 95-98).

Cu ocazia dezbaterilor, reprezentantul Ministerului Public a solicitat ca, pe baza rechizitoriului și Răspunsului înaintat de parchet la 3.11.2014, să se constate că instanța de fond a fost investită cu trei fapte: una care vizează încheierea contractului de asistență juridică nr.33854 din 9 martie 2011, în valoare de .... lei între SCA G. și SC R. SRL; a doua faptă, care vizează încheierea celorlalte trei contracte de asistență juridică între SCA G. și SC R. SRL; a treia faptă, care vizează încheierea contractului de asistență juridică nr.33777/6 octombrie 2010, între SCA G. și SC Y.... SRL.

Totodată, în ce o privește pe inculpata G., a solicitat să se constate că, din eroare, la descrierea faptei de la pct.IV.6 din rechizitoriu s-a făcut referire și la suma de .... lei care vizează contractele cu SC R. SRL, fapta privind exclusiv contractul încheiat cu SC Y.... SRL. Tot referitor la această inculpată, a solicitat schimbarea încadrării juridice, în sensul de a se reține două infracțiuni de spălare

de bani în forma autoratului pentru faptele descrise la pct.IV.4 și IV.6 și complicitate la infracțiunea de spălare a banilor pentru fapta descrisă la pct.IV.3 din rechizitoriu.

În ce îl privește pe inculpatul G., reprezentantul Ministerului Public a solicitat să se constate că acesta a fost trimis în judecată pentru două infracțiuni de spălare de bani în forma autoratului: cea descrisă la pct.V.3 - care vizează contractul încheiat între SCA G. și SC R. SRL cu privire la suma de .... lei și cea de-a doua descrisă la pct.V.5 - care vizează doar suma de .... lei, menționată în contractul de asistență juridică încheiat între SCA G. și SC Y.... SRL, precizând că în cazul inculpatului G. nu se reține infracțiunea de spălare de bani prin raportare la celelalte 3 contracte de asistență juridică încheiate între SCA G. și SC R. SRL. Altfel spus, la fel ca și în cazul inculpatei G., și în cazul inculpatului G., din eroare, la pct.V.5 din rechizitoriu s-a făcut mențiune cu privire la suma de .... lei, care viza relația SCA G. cu SC R. SRL.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală a apreciat justificată solicitarea procurorului de ședință de a fi reținute numai cele trei contracte (nr.33732/20.05.2010, nr.33749/16.06.2010 și nr.112542/27.09.2010), nu și contractul nr.33.854/9.03.2011 în care se menționează suma de .... lei - contract care face obiectul unei acuzații distincte. S-a apreciat că, din eroare, fiind vorba despre relația SCA G. și SC R. SRL, s-a făcut referire la suma totală de .... lei, ce rezultă din cele patru contracte de asistență juridică, deși trebuia indicată numai suma ce reieșea din cumularea onorariilor menționate în celelalte trei contracte (diferența între suma totală de .... lei și suma de .... lei).

Pe de altă parte, a apreciat năntemeiată solicitarea reprezentantului Ministerului Public de a se constata că inculpatul G. nu a fost trimis în judecată pentru fapta de spălare de bani care vizează aceste 3 contracte încheiate între SCA G. și SC R. SRL (nr.33732/20.05.2010, nr.33749/16.06.2010 și nr.112542/27.09.2010 în condițiile în care din rechizitoriu și din Răspunsul Parchetului rezultă că acesta a fost trimis în judecată pentru infracțiunea de spălare de bani și în ce privește încheierea și derularea contractelor de asistență juridică nr.33732/20.05.2010, nr.33749/16.06.2010 și nr.112542/27.09.2010.

Fapta reținută în relația SCA G. cu SC Y.... SRL:

Doar în sarcina inculpaților G. și G., s-a reținut efectuarea unui transfer în sumă de .... lei, de la SC Y.... SRL către SCA G., în baza contractului nr.33777/6.10.2010, cunoscând că folosirea contractului de asistență juridică reprezintă o disimulare a destinației sumei de bani, în realitate această sumă fiind folosită pentru a fi însușită în nume propriu sau pentru dare de mită, cumpărare de influență și trafic de influență, existând o referire specială la soluționarea cererii de suspendare a judecării de către inculpata B. în dosarul de strămutare nr...../1/2010, înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal (acuzația de luare de mită/primire de foloase necuvenite reținută în sarcina inculpatei B. - fila 91-97 din rechizitoriu).

Și referitor la această infracțiune, s-a reținut că a fost comisă în participație penală, inculpatul G. fiind autor (pct.V.5 din rechizitoriu), iar inculpata G. acționând în calitate de complice (pct.IV.6 din rechizitoriu).

Cu ocazia dezbaterilor, reprezentantul Ministerului Public a solicitat schimbarea încadrării juridice în ceea ce o privește pe inculpata G. prin reținerea formei de participație a autoratului la infracțiunea de spălare de bani.

Instanța de fond a apreciat că analiza acuzației penale prin raportare la tiparul de incriminare al infracțiunii de spălare a banilor conduce la concluzia că faptele reținute în sarcina inculpaților nu corespund tipicității acestei infracțiuni.

În cazul în care se consideră că spălarea de bani a fost comisă prin încheierea contractelor de asistență juridică, lipsește situația premisă și nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii.

Conform art.23 alin.1 lit.b (actual art.29 alin.1 lit.b) din Legea nr.656/2002: Constituie infracțiunea de spălare a banilor (...) ascunderea ori disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni.

Deși are caracter autonom, spălarea banilor este o infracțiune care intervine ulterior comiterii unei alte infracțiuni, din care provin banii sau bunurile ce constituie obiectul material al infracțiunii de spălare a banilor.

Specific conținutului juridic al acestei infracțiuni este, deci, situația premisă, în sensul că spălarea banilor trebuie să fie precedată de comiterea unei alte infracțiuni, generatoare a bunurilor care vor fi supuse procesului de "albire".

Datorită strânsei legături între cele două infracțiuni, în absența infracțiunii predicat, ca faptă principală, nu poate exista nici spălarea banilor, ca faptă secundară, deoarece lipsește obiectul material specific spălării banilor, care trebuie să fie produsul unei alte infracțiuni.

În speță, nici în cuprinsul actului de sesizare (rechizitoriul și Răspunsul din 3.11.2014) nici ulterior, nu a fost indicată în mod expres infracțiunea predicat, ce constituie premisa obligatorie a infracțiunii de spălare a banilor, indiferent de modalitatea alternativă a elementului material (art.23 alin.1 lit.a, b, c din Legea nr.656/2002, actual art.29 alin.1 lit.a, b, c).

Este adevărat că, prin Decizia nr.16 din 8 iunie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală (publicată în M.Of., Partea I, nr.654/25.08.2016) s-a stabilit că „infracțiunea de spălare a banilor este o infracțiune autonomă, nefiind condiționată de existența unei soluții de condamnare pentru infracțiunea din care provin bunurile”. În considerentele deciziei mai sus-menționate s-a precizat că, deși potrivit art.29 alin.4 din Legea nr.656/2002: „Cunoașterea provenienței bunurilor sau scopul urmărit poate fi dedusă/dedus din circumstanțele faptice obiective” (...) *este evident însă că în situația în care nu există o condamnare pentru infracțiunea din care provin bunurile, instanța investită cu soluționarea cauzei privind infracțiunea de spălare de bani nu trebuie doar să suspecteze că bunurile provin din activitate infracțională, ci și să aibă certitudini în acest sens*”.

Pentru a se considera îndeplinită condiția existenței situației premisă a infracțiunii de spălare a banilor, nu este necesară o hotărâre de condamnare anterioară sau simultană pentru infracțiunea predicat, fiind suficient să se poată constata întrunite elementele constitutive ale infracțiunii premisă, decizia mai

sus-menționată fiind în acord cu art.9 parag.5 din Convenția Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului, adoptată la Varșovia la 16 mai 2005. Nu este însă suficient să se constate proveniența ilicită a bunurilor ce fac obiectul spălării banilor, ci este necesar să se facă dovada caracterului penal al faptei din care provin bunurile respective.

În speță, modul în care au fost formulate acuzațiile penale este atipic infracțiunii de spălare a banilor, iar faptele reținute în sarcina inculpaților nu corespund tiparului de incriminare a acestei infracțiuni.

În mod repetat, în cuprinsul actului de sesizare se face referire la caracterul fictiv sau nereal al contractelor de asistență juridică sau la faptul că aceste contracte atestau în mod formal prestarea unor servicii de consultanță/asistență juridică, menționându-se, de asemenea, că respectivele contracte au fost încheiate pentru a asigura fondurile necesare comiterii unor alte infracțiuni (dare de mită, cumpărare sau trafic de influență).

În esență, în sarcina inculpaților s-a reținut disimularea adevăratei destinații a sumelor de bani, ce urmau a fi folosite pentru comiterea altor infracțiuni, prin încheierea unor contracte fictive de asistență juridică între SCA G. și SC R. SRL, respectiv între SCA G. și SC Y.... SRL.

Potrivit acuzației penale, ascunderea/disimularea adevăratei destinații a sumelor de bani s-a realizat chiar prin încheierea contractelor de asistență juridică, aceasta fiind acțiunea corespunzătoare elementului material al infracțiunii de spălare a banilor.

Or, această infracțiune se caracterizează prin autonomia față de infracțiunea predicat, ceea ce înseamnă că aceeași unică acțiune nu poate constitui atât infracțiunea premisă (cea prin care au fost produși banii în mod ilicit) cât și infracțiunea de spălare a banilor (prin care se dă aparența de legalitate).

Se impunea, astfel, să se arate în mod concret și cu claritate, care este originea banilor și natura ilicită a acesteia. Pentru ca sumele de bani ce au fost achitate cu titlu de onorarii, conform celor cinci contracte de asistență juridică, să facă obiectul infracțiunii de spălare a banilor, este necesar să aibă o proveniență ilicită, să fi fost produse prin săvârșirea unei alte infracțiuni (predicat), fără de care nu poate exista nici infracțiunea de spălare a banilor.

În speță, nu există nicio referire la existența "banilor murdari", la modalitatea în care S.C. R. S.R.L. și SC Y.... SRL au obținut sumele pe care le-au transferat din conturile lor în contul SCA G.. Acuzația penală nici nu are în vedere asemenea fapte, anterioare acțiunilor de întocmire fictivă a celor cinci contracte încheiate între cele două societăți comerciale și societatea de avocatură. În plus, în lipsa oricărei probe, nu se poate reține că respectivele sume de bani provin din activități ilegale, care se circumscriu ilicitului penal, sursa banilor nefiind indicată sau cunoscută.

Din acest motiv, instanța de fond a apreciat că nu mai este necesară cercetarea caracterului fictiv al contractelor de asistență juridică. Chiar și în situația în care s-ar constata că aceste contracte nu corespund realității (respectiv că s-au plătit onorarii avocațiale în lipsa unei contraprestații specifice din partea societății de avocatură), faptele inculpaților nu ar putea constitui spălare de bani, în absența situației premisă. Nu s-a invocat și nu s-a stabilit că banii au o

proveniență ilicită anterioară, deci că s-ar fi comis o altă infracțiune, din care să provină aceste sume de bani, care să fi fost apoi "albite" prin încheierea contractelor nereale de asistență juridică.

Prin urmare, descrierea faptei de încheiere fictivă a contractelor de asistență juridică și de transferare a sumelor de bani cu titlu de onorarii avocațiale nu poate avea semnificația penală a spălării de bani, ci, cel mult, a comiterii infracțiunii de fals material în înscrisuri sub semnătură privată, infracțiune aflată în concurs cu conexitate etiologică cu celelalte infracțiuni reținute în sarcina inculpaților (dare-luare de mită, cumărare-trafic de influență), concurs de infracțiuni în care încheierea fictivă a contractelor de asistență juridică ar avea rolul de a mijloci comiterea celorlalte fapte penale (prin asigurarea fondurilor necesare).

În acest sens, s-a constată că, în pofida faptului că în actul de sesizare se conturează ideea ilicitului penal raportat la încheierea acestor contracte și, cu toate că nu sunt evidențiate dificultăți pentru urmărirea și trimiterea în judecată, parchetul nu a formulat acuzații penale împotriva vreunui dintre inculpați sau a altei persoane referitor la falsificarea acestor contracte și nu a procedat la descrierea completă a modalității contrare realității, de întocmire a respectivelor înscrisuri (nu a fost descrisă în detaliu operațiunea de falsificare, în ce modalitate și cine a întocmit aceste contracte).

În orice caz, în lipsa formulării unor asemenea acuzații cu respectarea tuturor drepturilor procesuale ale inculpaților și în lipsa descrierii corespunzătoare a faptelor, instanța nu s-a considerat investită cu acuzația de fals material în înscrisuri sub semnătură privată, motiv pentru care nu a pus în discuție schimbarea de încadrare juridică, asemenea solicitări nefiind formulate nici de către parchet.

Singura explicație plauzibilă este aceea că parchetul nici nu a considerat că încheierea acestor contracte reprezintă infracțiunea predicat, distinctă de cea de spălare de bani. Dimpotrivă, a apreciat că spălarea banilor s-a realizat tocmai prin încheierea fictivă a celor 5 contracte, acesta fiind încă un argument pentru concluzia expusă mai sus, în sensul că nu există o situație premisă.

Drept urmare, nu este îndeplinită condiția descrierii și existenței celor două infracțiuni autonome, corelative, iar în lipsa situației premisă, a obiectului material, dar și a elementului material al laturii obiective, specifice infracțiunii de spălare de bani, se constată nu doar că nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate a acestei infracțiuni și că fapta nu este prevăzută de legea penală, ci și că lipsesc toate elementele constitutive, ceea ce conduce la concluzia că fapta nu există.

De asemenea, instanța de fond a apreciat că faptele nu corespund tiparului de incriminare a infracțiunii de spălare a banilor și nu sunt întrunite elementele constitutive nici în situația în care s-ar considera că o situație premisă a fost descrisă.

În acest caz, încheierea contractelor de asistență juridică ar constitui infracțiunea predicat (producătoare a banilor "murdari") iar spălarea banilor s-ar fi comis prin operațiunile de transfer, ulterioare contractelor și pe baza acestora, în vederea utilizării sumelor de bani pentru comiterea altor infracțiuni.

Au fost avute în vedere, în acest sens, mențiunile din actul de sesizare potrivit căroră SC R. SRL a "transmis avocaților G. și G., prin intermediul cabinetului de avocatură SCA G. unde sunt asociați, sume de bani (...), cunoscând că încheierea și justificarea sumelor prin folosirea unor contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică reprezintă doar o disimulare a destinației banilor, în realitate, fiind transmise/respectiv primite acele sume pentru a fi însușite în nume propriu de către soții avocați sau folosite pentru dare de mită, cumpărare de influență și trafic de influență în legătură cu soluționarea dosarelor de contencios administrativ".

De asemenea, au fost avute în vedere susținerile în sensul că "În perioada 2010-2011, avocații G. și G. au primit de la SC R. SRL și S.C. Y... SRL, prin intermediul cabinetului de avocatură SCA G., unde sunt asociați, sume de bani, respectiv ... lei (...) și ... lei (...), cunoscând că folosirea unor contracte care atestau prestare de asistență ori consultanță juridică reprezintă doar o disimulare a destinației acestei sume de bani, în realitate fiind primite pentru a fi însușite în nume propriu sau pentru a fi folosite pentru dare de mită, trafic de influență."

În această abordare, încheierea fictivă a contractelor de asistență juridică reprezintă activitățile ilicite primare ce constituie infracțiunea predicat, din care provin sumele de bani ce fac obiectul infracțiunii de spălare a banilor, aceasta din urmă fiind comisă prin transferul sumelor de bani obținute prin încheierea celor cinci contracte, bani care, mai apoi, au fost utilizați pentru comiterea altor infracțiuni.

În acest caz, deși se descrie o situație premisă, instanța de fond a apreciat că există motive suficiente ce fac inutilă analiza originii ilicite a banilor, deoarece s-a constatat lipsa tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, lipsind elementul material specific, cerințele atașate elementului material, urmarea imediată și legătura de cauzalitate.

Specific infracțiunii de spălare a banilor este faptul că prin ascundere/disimulare, autorul conferă o aparență de legalitate banilor/bunurilor provenite din comiterea unei alte infracțiuni (premisă), deci denaturează proveniența reală ilicită, așa încât banii/bunurile să nu mai poată fi recunoscute în adevărata lor origine.

Urmarea imediată constă în obținerea acestui rezultat, astfel încât banii/bunurile dobândesc o altă semnificație, fără legătură cu natura/proveniența lor ilicită, iar legătura de cauzalitate între elementul material și urmarea imediată rezultă *ex re*.

În cauza de față, nu s-a dovedit comiterea elementului material și a cerințelor esențiale atașate acestuia, corespunzător dispozițiilor art.23 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002 (actual art.29 alin.1 lit.b) care constă în „ascunderea ori disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni”.

De altfel, inculpaților nu li se impută săvârșirea unei acțiuni care să corespundă *verbum regens* specific infracțiunii de spălare a banilor prev. de art.23 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002 (actual art.29 alin.1 lit.b).

Așa cum s-a reținut în cazul fiecăreia din cele trei componente factive, parchetul face vorbire despre disimularea destinației sumelor de bani transferate

de la SC R. SRL, după caz, de la SC Y... SRL, către SCA G., respectiv că banii urmau să fie folosiți ca mită sau pentru comiterea infracțiunilor de cumpărare sau trafic de influență. Nu numai în varianta reținută în sarcina inculpaților (art.23 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002), dar în oricare din modalitățile alternative de comitere a elementului material, este necesar ca banii/bunurile să aibă o origine ilicită, să provină din săvârșirea unei alte infracțiuni și inculpații să știe că provin din comiterea de infracțiuni, iar săvârșirea infracțiunii de spălare de bani să se facă în scopul ascunderii ori disimulării adevăratei naturi a provenienței banilor/bunurilor.

În speță, potrivit actului de sesizare, logica incriminării faptelor de spălare a banilor a fost inversată. Tipicitatea acestei infracțiuni cere ca acțiunile de spălare de bani să fie precedate de acte ilegale pe când, în speță, accentul cade pe ilegalitățile ulterioare, căci ceea ce se impută este ascunderea/disimularea faptului că banii urmau a fi folosiți pentru comiterea unor infracțiuni. Prin spălarea banilor se dă o aparență de legalitate unor profituri obținute ilegal, însă, acuzația penală nu vizează disimularea unei sume de bani provenind dintr-o infracțiune. Chiar presupunând că s-ar fi dovedit existența infracțiunii predicat, în condițiile în care banii au fost dați pentru săvârșirea unor infracțiuni (dareluare de mită, cumpărare sau trafic de influență), aceștia păstrează proveniența ilicită, nefiind supuși unui proces de albire. În acest caz, originea frauduloasă se consolidează, realizându-se, astfel, opusul a ceea ce se urmărește prin spălarea banilor.

Cât privește infracțiunea premisă, respectiv încheierea fictivă a contractelor de asistență juridică, s-a constatat că faptul principal (generator al banilor "murdari"), a fost transformat într-un fapt secundar, cu rol de mijlocire a comiterii altor fapte penale. S-a constatat că, și în situația în care s-ar fi stabilit că susținerile parchetului sunt întemeiate, iar contractele de asistență juridică ar fi avut un caracter fictiv, încheierea acestor contracte ar fi constituit doar infracțiunea mijloc, prin care s-a asigurat procurarea sumelor necesare comiterii altor infracțiuni, și nu o infracțiune prin care să se fi produs în mod ilegal sume de bani cărora să li se fi dat ulterior aparență de legalitate prin acțiuni specifice spălării de bani. Așa cum s-a arătat în cele ce preced, în lipsa formulării unor acuzații referitoare la fals material în înscrisuri sub semnătură privată, cu respectarea tuturor drepturilor procesuale ale inculpaților și în absența unei descrieri corespunzătoare a faptelor, instanța nu s-a considerat investită cu infracțiunea de fals material în înscrisuri sub semnătură privată, o atare solicitare nefiind formulată nici de către parchet.

Cât privește infracțiunea de spălare de bani, considerând că a fost indicată situația premisă și că banii provin din încheierea ilicită a contractelor de asistență juridică, instanța de fond a constatat că transferul sumelor de bani nu constituie o ascundere sau o disimulare, căci banii au fost transferați tocmai cu titlu de onorarii, în baza contractelor și în concordanță cu conținutul acestora, fără ca prin transfer să se schimbe natura provenienței acestor sume, ceea ce echivalează cu lipsa elementului material specific infracțiunii de spălare de bani, deci cu inexistența faptei.

Faptele imputate celor trei inculpați nu se referă la operațiuni financiare ce au avut drept scop „albirea” banilor obținuți de SCA G. prin contractele de

asistență juridică, ci la acțiuni prin care s-a urmărit ascunderea sau disimularea destinației, deci nu a originii ilicite, ci a modului în care banii urmau a fi folosiți. Potrivit acuzației, scopul urmărit nu era aducerea în legalitate a provenienței banilor sau ascunderea unei origini ilicite, ci furnizarea de fonduri pentru comiterea anumitor fapte penale.

Pe cale de consecință, instanța de fond a apreciat că nu s-a produs nici urmarea imediată specifică infracțiunii de spălare a banilor, iar lipsa legăturii de cauzalitate este implicită în condițiile în care nu există un element material și o urmare specifice spălării de bani.

Chiar dacă se face abstracție de modalitatea de formulare a acuzației penale prin referire la ascunderea/disimularea destinației banilor și faptele sunt analizate, strict, din perspectiva conținutului constitutiv al infracțiunii de spălare a banilor, instanța de fond a constatat că prin încheierea contractelor de asistență juridică, transferul banilor și, după caz, operațiunile ulterioare, nu a avut loc o ascundere/disimulare a provenienței sumelor de bani menționate în cele 5 contracte de asistență juridică.

Inculpații au fost trimiși în judecată pentru încheierea unor contracte de asistență juridică fictive, transferarea unor sume de bani în baza acestor contracte și apoi utilizarea sumelor de bani pentru comiterea unor infracțiuni.

Nu au fost imputate și nu au fost dovedite acțiuni de ascundere sau de disimulare, prin care să se schimbe natura juridică a sumelor de bani, în scopul ca acestea să poată fi puse în circulație, fără posibilitatea de a mai fi identificată originea lor ilicită.

Dimpotrivă, proveniența banilor rezultă chiar din conținutul contractelor și al documentelor de transfer: în cazul contractelor nr.33732/20.05.2010, nr.33749/16.06.2010, nr.112542/27.09.2010 și nr.33854/6.10.2010 (în sumă totală de ... lei), banii au fost transferați din contul SC R. SRL, iar în cazul contractului nr.33777/6.10.2010 în sumă de ... lei, banii provin de la SC Y... SRL. Nici parchetul nu susține că sursa banilor nu ar fi cunoscută sau că s-ar fi încercat ascunderea acesteia, întrucât susținerea caracterului fictiv al contractelor de asistență juridică vizează numai realitatea serviciilor de asistență și consultanță juridică și nu faptul că banii provin de la cele două societăți comerciale.

Instanța de fond a constatat că toate transferurile și operațiunile financiare au fost transparente, au fost efectuate prin bancă și nu au fost raportate operațiuni suspecte. În plus, au fost înregistrate și evidențiate în actele contabile, s-au plătit taxele și impozitele datorate, iar controalele fiscale nu au evidențiat nereguli sub acest aspect.

Toate actele întocmite de organele fiscale în perioada decembrie 2010 – ianuarie 2012, când au fost efectuate verificări, controale încrucișate, controale operative și prin sondaj, respectiv o inspecție generală fiscală atât la SCA G. cât și la SC R. SRL, inclusiv din dispoziția procurorului dată în cauza penală de față, cu privire la operațiunile comerciale evidențiate în actele contabile ale societății de avocatură și ale societății comerciale, inclusiv cu privire la cele patru contracte vizate de acuzația penală (filele 3, 29, 39, 134, vol.9 d.u.p.).

Aceste documente au reliefat corectitudinea operațiunilor efectuate în baza acestor contracte de asistență juridică, în actele de control fiind evidențiate

încălcări minore ale dispozițiilor legale referitoare la înregistrarea unei facturi sau la modul de calcul al impozitului, care nu vizează contractele ce fac obiectul cauzei penale (fila 21, 50 verso și 71, vol.9 d.u.p.).

Nici transferul sumelor de bani în baza contractelor de asistență juridică și nici operațiunile subsecvente nu au schimbat natura provenienței sumelor de bani, toate tranzacțiile s-au făcut la vedere, originea banilor fiind ușor verificabilă, așa încât nu au fost comise acte care să ascundă sau să denatureze proveniența reală a sumelor de bani.

Prin urmare, instanța de fond a apreciat că nu se poate reține că finalitatea tuturor acestor operațiuni ar fi fost "albirea" unor sume de bani cu proveniență frauduloasă.

Instanța de fond a apreciat că toate aceste argumente conduc nu doar la constatarea lipsei de tipicitate a faptei (fapta nu corespunde tiparului de incriminare și nu este prevăzută de legea penală), ceea ce ar corespunde temeiului de achitare prev. de art.16 alin.1 lit.b teza a II-a C. pr. pen., ci și la constatarea inexistenței faptei (lipsește elementul material al infracțiunii – ascunderea/disimularea provenienței banilor), ceea ce a determinat achitarea în temeiul art.16 alin.1 lit.a C. pr. pen.

Referitor la legea penală aplicabilă în speță, luând în considerare aplicarea globală a legii penale mai favorabile și interdicția creării *lex tertia*, deci a imposibilității aplicării unor dispoziții combinate din legile succesive (nu s-ar putea aplica Codul penal anterior și Legea nr. 656/2002 astfel cum a fost modificată prin art.111 pct.1 din Titlul II al Legii nr.187/2012 – în vigoare de la 1.02.2014, astfel cum au solicitat inculpații G.), instanța de fond a apreciat că legea penală mai favorabilă este legea veche, respectiv Codul penal din 1969, precum și Legea nr.656/2002, în forma în vigoare începând cu data de 1.04.2010.

Cât privește solicitarea reprezentantului Ministerului Public de schimbare a încadrării juridice pentru faptele reținute în sarcina inculpatei G., s-a constatat că nu poate fi admisă.

Inculpata a fost trimisă în judecată pentru complicitate la infracțiunea de spălare de bani numai pentru transferul sumei de .... lei, ce provenea din contractul de asistență juridică nr.33777/6.10.2010 încheiat între SCA G. și SC Y.... SRL (fapta descrisă la pct.IV.6 din rechizitoriu), iar din probele administrate a rezultat că inculpata G. nu a fost implicată în niciun mod în încheierea sau executarea acestui contract, ceea ce înlătură susținerea parchetului că fapta sa ar corespunde autoratului la infracțiunea de spălare de bani.

În plus, fapta descrisă la pct.IV.3 din rechizitoriu corespunde autoratului, și nu complicității la infracțiunea de spălare a banilor.

Referitor la fapta de la pct.IV.4 din rechizitoriu, modul de descriere ar putea corespunde complicității la infracțiunea de spălare a banilor, și nu autoratului, însă considerentele mai sus-menționate privind lipsa de tipicitate a faptei și împrejurarea că nu s-a dovedit comiterea elementului material al infracțiunii de spălare a banilor, au condus la concluzia că soluția nu este influențată de forma de participare penală reținută în sarcina inculpatei, temeiul de achitare fiind același.

În concluzie, Înalta Curte - Completul de 3 judecători a constatat că nu s-a impus schimbarea încadrării juridice, acuzațiile fiind analizate corespunzător încadrării stabilite prin actul de sesizare.

Prin urmare, instanța de fond, în baza art.396 alin.5 rap. la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, a dispus:

- achitarea inculpatei G. pentru săvârșirea a două infracțiuni de spălare a banilor, prev. de art.23 alin.1 lit.b (actual art.29 alin.1 lit.b) din Legea 656/2002 (*pct.IV.3 și pct.IV.4 din rechizitoriu*) și pentru complicitate la infracțiunea de spălare a banilor, prev. de art.26 C. pen. din 1969 rap. la art.23 alin.1 lit.b (actual art.29 alin.1 lit.b) din Legea 656/2002 (*pct.IV.6 din rechizitoriu*);

- achitarea inculpatului G. pentru săvârșirea a două infracțiuni de spălare a banilor, prev. de art.23 alin.1 lit.b (actual 29 alin.1 lit b) din Legea 656/2002 (*pct.V.3 și pct.V.5 din rechizitoriu*);

- achitarea inculpatului C. pentru săvârșirea a două infracțiuni de spălare a banilor prev. de art.23 alin.1 lit.b (actual 29 alin.1 lit b) din Legea 656/2002 (*pct.VI.2 și pct.VI.3 din rechizitoriu*).

În ce privește măsurile asigurătorii, urmare a soluțiilor de achitare dispuse în cauză și în conformitate cu art.404 alin.4 lit.c Cod procedură penală, instanța de fond a dispus ridicarea măsurilor asigurătorii luate prin:

- ordonanța din 3.06.2014 dată în dosar nr...../P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției, asupra bunurilor mobile sau imobile aflate în proprietatea inculpatei B. (fila 323, vol.17 d.u.p.);

- ordonanța din 3.06.2014 dată în dosar nr...../P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției, asupra bunurilor mobile sau imobile aflate în proprietatea inculpatei P. (fila 333, vol.17 d.u.p.);

- ordonanța din 3.06.2014 dată în dosar nr...../P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției, asupra bunurilor mobile sau imobile aflate în proprietatea inculpaților G. și G. (fila 339, vol.17 d.u.p.), măsură pusă în executare conform procesului-verbal din 10.06.2014, prin instituirea sechestrului asupra imobilului situat în ....., imobil evaluat la .... lei (fila 343 vol.17 d.u.p.).

De asemenea, în conformitate cu art.404 alin.4 lit.f Cod procedură penală, instanța de fond a dispus:

- restituirea către inculpata B. a sumei de .... euro consemnată la C.... – Sucursala Municipiului București, conform recipisei de consemnare nr..... din 13.06.2014 (fila 357 vol.17 d.u.p.);

- restituirea către inculpata P. a sumei de .... euro, consemnată la C.... – Sucursala Municipiului București, conform recipisei de consemnare nr..... din 10.06.2014 (fila 361 vol.17 d.u.p.).

B. JUDECATA ÎN APEL

I. Împotriva sentinței penale nr.1055 din data de 29 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr...../1/2014, au formulat apeluri Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și inculpații B., I. și C..

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători la data de 19 iulie 2017, sub nr..../1/2017, primul termen fiind stabilit aleatoriu la data de 11 septembrie 2017, termen la care instanța a admis cererea formulată de către inculpatul I., precum și cererile formulate de către apărătorii aleși ai inculpaților B., C., P., G., G. și P. pentru lipsă de apărare, respectiv pentru pregătirea apărării.

La termenul din 9 octombrie 2017, în raport cu lipsa de procedură cu intimatul inculpat C., în vederea repetării procedurii de citare cu acesta, potrivit dispozițiilor art.259 Cod procedură penală, Înalta Curte – Completul de 5 judecători a dispus amânarea cauzei.

La termenul din 13 noiembrie 2017, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători s-a pronunțat asupra probelor solicitate de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, potrivit încheierii de la acea dată.(filele 83-96, vol. 2, d.f.).

La termenul din 4 decembrie 2017 a debutat cercetarea judecătorească cu audierea martorilor A., T., M., N., L. și T..

La termenul din data de 15 ianuarie 2018, cercetarea judecătorească a continuat cu audierea martorilor L., G., I., M. și V.. La același termen de judecată, Înalta Curte - Completul de 5 judecători s-a pronunțat asupra cererii de probe formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție în ședința publică din data de 4 decembrie 2017, potrivit încheierii de ședință din 15 ianuarie 2018.

La termenul din data de 12 februarie 2018, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători a continuat cercetarea judecătorească cu audierea martorilor G., D. și P..

La termenul din data de 2 aprilie 2018, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători a continuat cercetarea judecătorească cu audierea martorei E. Carmen. La același termen de judecată au avut loc dezbaterele, susținerile părților și ale reprezentantului Ministerului Public, precum și ultimul cuvânt al inculpaților, fiind consemnate, detaliat, în încheierea de ședință de la data respectivă.

II. Motivele de apel formulate au vizat, în esență, următoarele aspecte:

1.Apelul Ministerului Public-Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, a vizat atât nelegalitatea, cât și netemeinicia sentinței atacate.

Sub aspectul nelegalității, Parchetul a criticat hotărârea instanței de fond pentru nepronunțarea asupra tuturor faptelor reținute în sarcina inculpaților prin actul de trimitere în judecată.

Sub aspectul netemeinicii, critica Parchetului a vizat greșita achitare a inculpaților B., C., P., G., G., C. și P., precum și pentru greșita achitare a inculpatului I. și aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ. S-a solicitat desființarea hotărârii instanței de fond și condamnarea inculpaților pentru următoarele infracțiuni:

-inculpații P. și C., pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului, respectiv, complicitate la această infracțiune;

-inculpata P. pentru săvârșirea infracțiunilor de primire de foloase necuvenite (2 fapte) și pentru infracțiunea de uz de fals;

-inculpatul G. pentru participație improprie la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată;

-inculpata B. pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor publice având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul (2 fapte), a infracțiunii de folosire în mod direct sau indirecte informații care nu sunt destinate publicității și permiterea accesului unei persoane neautorizate la aceste informații, a infracțiunii de trafic de influență și a infracțiunii de primire de foloase necuvenite;

-inculpata G.pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu serviciu contra intereselor publice având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul și a infracțiunii de cumpărare de influență;

-inculpatul I. pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență;

-inculpatul I. pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă.

2.Apelul inculpatei B. a vizat temeiul achitării pentru faptele de luare de mită/primire de foloase necuvenite și trafic de influență pentru care a fost trimisă în judecată. Întrucât din probele administrate în cauză rezultă că faptele nu există, a solicitat schimbarea temeiului achitării din art. 16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală în art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală.

3.Apelul inculpatei C. a vizat temeiul achitării pentru fapta pentru care a fost trimisă în judecată. Întrucât din probele administrate în cauză rezultă că fapta nu există, a solicitat schimbarea temeiului achitării din art. 16 alin.1 lit. c din Codul de procedură penală în art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală.

4.Apelul inculpatului I. a vizat temeiul achitării pentru fapta de mărturie mincinoasă și aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ.Întrucât din probele administrate în cauză rezultă că fapta reținută în sarcina sa nu este prevăzută de legea penală, a solicitat aplicarea art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală.

III. Sintetizând motivele de apel formulate în cauză și procedând la analizarea acestora, în conformitate cu dispozițiile art.417 alin.2 din Codul de procedură penală, instanța de apel reține următoarele:

IV.1. Referitor la critica formulată de Parchet, care vizează nelegalitatea sentinței sub aspectul nepronunțării de către instanța de fond asupra faptelor reținute în sarcina inculpaților, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține următoarele:

Prin motivele de apel formulate în scris și susținute oral, parchetul a susținut că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților și că a dispus achitarea acestora fără să mai analizeze, pentru unele dintre infracțiuni, necesitatea schimbării încadrării juridice, reținînd generic că „luând în considerare neconcordanțele și lipsa de logică juridică la stabilirea încadrărilor juridice, dar mai ales soluțiile de achitare ce se impun a fi pronunțate în speță, Înalta Curte - Completul de 3 judecători constată că în unele situații nu se mai impune schimbarea încadrării juridice fără a indica expres care sunt cazurile respective, acuzațiile urmînd a fi analizate corespunzător încadrării stabilite prin actul de sesizare".În consecință, s-a solicitat desființarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare conform art.421 pct.2 lit.b din Codul de procedură penală.

În concret, s-a arătat că, în fața instanței de fond, reprezentantul Ministerului Public a solicitat schimbarea încadrării juridice reținută prin actul de sesizare, după cum urmează:

1. În cazul inculpatei P., **din** infracțiunile de luare de mită și uz de fals prevăzute de:

- art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal;

- art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal;

- art.323 alin.1 Cod penal, toate cu aplicarea art.38 Cod penal, **în** infracțiunile de primire de foloase necuvenite și uz de fals prevăzute de:

- art.256 alin.1 din Vechiul Cod penal cu aplicarea art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal;

- art.256 alin.1 din Vechiul Cod penal cu aplicarea art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal;

- art.291 Vechiul Cod penal cu aplicarea art.5 Cod penal cu aplicarea art.33 lit.a Vechiul Cod penal.

2. În cazul inculpatei B., **din** infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, în formă continuată, luare de mită, folosirea în orice mod direct sau indirect de informații care nu sunt destinate publicității și permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații și trafic de influență prevăzute de:

- art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal și art.5 alin.1 Cod penal;

- art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal și art.5 alin.1 Cod penal;

- art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal;

- art.12 lit.b din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal;

- art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și art.7 lit.b din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, **în** infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor publice având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, primirea de foloase necuvenite, folosirea în orice mod direct sau indirect de informații care nu sunt destinate publicității și permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații și trafic de influență prevăzute de:

- art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.246 Vechiul Cod penal cu aplicarea art.248 din Vechiul Cod penal și art.5 alin.1 Cod penal;

- art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.246 Vechiul Cod penal cu aplicarea art.248 din Vechiul Cod penal și art.41 alin.2 din Vechiul Cod penal și art.5 alin.1 Cod penal;

- art.256 alin.1 din Vechiul Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 și art.5 alin.1 Cod penal;

- art.12 lit.b din Legea nr.78/2000 și art.5 alin.1 Cod penal;

- art.257 alin.1 din Vechiul Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 și art.5 alin.1 Cod penal.

3. În cazul inculpatei G., **din** infracțiunile de complicitate la dare de mită, spălarea banilor, complicitate la spălarea banilor, complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul și cumpărare de influență prevăzute de:

- art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.290 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal;

- art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002;

- art.23 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002;

- art.23 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002;

- art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 alin.1 Cod penal;

-art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, **în** infracțiunile de complicitate la dare de mită, spălarea banilor, complicitate la spălarea banilor, complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul și cumpărare de influență prevăzute de:

- art.26 din Vechiul Cod penal raportat la art.255 alin.1 din Vechiul Cod penal cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal;

- art.26 din Vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.246 din Vechiul Cod penal și art.248 din Vechiul Cod penal cu aplicarea

art.5 alin.1 Cod penal;

- art.6¹ din Legea nr.78/2000 cu aplicare art.5 alin.1 Cod penal; toate cu aplicarea art.33 lit. a Vechiul Cod penal.

4. În cazul inculpatului G. **din** infracțiunile de dare de mită, spălarea banilor și instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzute de:

- art. 290 alin.1 Cod penal cu aplicarea la art.5 alin.1 Cod penal;

- art. 290 alin.1 Cod penal cu aplicarea la art.5 alin.1 Cod penal;

- art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin. 1 lit.b din Legea nr.656/2002;

- art.23 alin.1 litb, actual art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002;

- art.47 Cod penal raportat la art.322 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, **în** infracțiunile de dare de mită și instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzute de:

-art.255 alin.1 din Vechiul Cod penal cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal;

- art.255 alin.1 din Vechiul Cod penal cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal;

- art.31 alin.2 din Vechiul Cod penal raportat la art.291 alin.1 din Vechiul Cod penal cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.33 lit.a din Vechiul Cod penal.

5. În legătură cu inculpatul C. **din** infracțiunile de cumpărare de influență și spălarea banilor prevăzute de:

- art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal;

- art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002;

- art.23 alin.1 lit.b, actual art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002, în infracțiunea de cumpărare de influență prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

Analizând critica formulată de parchet, Înalta Curte - Completul de 5 judecători, reține următoarele:

Întrucât de la data săvârșirii faptelor deduse judecății, până la soluționarea cauzei, a intrat în vigoare noul Cod penal, în aplicarea prevederilor art.5 din Codul penal, instanța de fond, prin încheierea de ședință din data de 11 noiembrie 2016, cu ocazia dezbaterilor, a solicitat reprezentantului parchetului precizări cu privire la legea penală mai favorabilă.

În concluziile orale, consemnate în încheierea de ședință anterior menționată, procurorul a arătat, în privința faptelor reținute în sarcina inculpaților P. și C., că menține încadrarea juridică din rechizitoriu, și anume, dispozițiile art.269 alin.1 din Codul penal cu aplic. art. 5 din Codul penal (pentru inculpatul P.), respectiv, dispozițiile art.48 alin.1 rap. la art.269 alin.1 din Codul penal cu aplic. art. 5 din Codul penal (pentru inculpata C.).

În ceea ce privește acuzația de mărturie mincinoasă reținută în sarcina inculpatului I., procurorul a arătat că menține încadrarea juridică din rechizitoriu, respectiv, dispozițiile art.273 alin.1 din Codul penal cu aplic. art.5 din Codul penal.

Cu privire la faptele reținute în sarcina inculpaților P., G. și G., procurorul a cerut ca faptele inculpatei P. să fie încadrate în dispozițiile art. 256 alin.1 din Codul penal anterior cu aplic. art.6 din Legea nr.78/2000 și art. 5 din Codul penal (două infracțiuni), apreciind că legea penală mai favorabilă este Codul penal anterior. Referitor la inculpatul G. a solicitat ca faptele reținute în sarcina acestuia să fie încadrate în dispozițiile art. 290 alin.1 din Codul penal anterior cu aplic. art.5 din Codul penal; art. 290 alin.1 din Codul penal anterior cu aplic. art. din Codul penal și art. 31 alin.2 din Codul penal anterior rap. la art.291 din Codul penal anterior cu aplic. art.5 din Codul penal. Pentru inculpata G. a solicitat reținerea la încadrarea juridică a faptelor, a dispozițiilor art. 26 rap. la art.255 din Codul penal anterior cu aplic. art.5 din Codul penal. La solicitarea instanței de fond, procurorul a precizat că în sarcina inculpatei G. a solicitat să se rețină o singură infracțiune de complicitate la luare de mită (constând în plata consumației de la restaurantul E.... de către soțul ei), iar în sarcina inculpatului G., două infracțiuni de luare de mită și o infracțiune de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

În ce o privește pe inculpata B., referitor la prima acuzație de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, procurorul a precizat că, deși în rechizitoriu se reține că inculpata ar fi dispus suspendarea mai multor cauze, susține acuzațiile doar cu privire la dosarele în care apare semnătura sa (dosarele nr. ..../110/2009 și nr...../102/2009). Astfel, în legătură cu soluția dispusă în dosarul nr...../110/2009 a solicitat reținerea unei singure infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul(și nu a două infracțiuni, cum s-a menționat în actul de sesizare a instanței). În ce privește soluția dispusă în dosarul nr...../102/2009, a arătat că, într-adevăr, din probele administrate nu

rezultă că inculpata a dispus de 10 ori suspendarea în această cauză, constatare în raport de care a solicitat reținerea în sarcina acesteia a unei singure infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, ambele fapte urmând a fi încadrate în dispozițiile art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.246 din Codul penal anterior cu aplic. art.248 din Codul penal anterior și art.5 alin.1 Cod penal (două fapte). Pentru inculpata G., trimisă în judecată pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, comisă de inculpata B., procurorul a precizat că încadrarea juridică a faptei este în dispozițiile art. 26 din Codul penal anterior rap. la 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.246 din Codul penal anterior cu aplic. art.248 din Codul penal anterior și art.5 alin.1 Cod penal.

Cu privire la acuzațiile de trafic de influență, reținută în sarcina inculpatei B., respectiv, de cumpărare de influență, reținute în sarcina inculpaților C. și G., procurorul a solicitat încadrarea juridică a acestora în dispozițiile art.256 alin.1 din Codul penal anterior rap. la art. 6 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.5 din Codul penal (pentru inculpata B.), respectiv, în dispozițiile art.6 ind.1 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.5 din Codul penal (pentru inculpații C. și G.).

Referitor la acuzația de complicitate la infracțiunea de dare de mită reținută în sarcina inculpatei G., la solicitarea instanței de a preciza încadrarea juridică a acestei fapte, în raport de împrejurarea că pentru inculpata B. s-a susținut că sunt aplicabile prevederile art.256 din Codul penal anterior cu aplic. art.6 din Legea nr.78/2000, procurorul a precizat că fapta comisă de inculpata G. se încadrează în dispozițiile art. 26 din Codul penal anterior rap. la art.255 din Codul penal anterior cu aplic. art.5 din Codul penal.

În ce privește infracțiunea de spălare de bani reținută în sarcina inculpaților G. și G., procurorul a arătat că pentru fapta descrisă la pct.IV.4 din rechizitoriu, încadrarea juridică corectă este cea de complicitate la infracțiunea de spălare de bani(cu privire la suma de .... lei); pentru fapta descrisă la pct. IV.3 din rechizitoriu, încadrarea juridică corectă este cea de spălare de bani în forma autoratului și nu a complicității, iar fapta descrisă la pct.IV.6 din rechizitoriu vizează doar acuzația privind suma de .... lei, în legătură cu SC Y.... SRL, deoarece referitor la suma de .... lei, aceasta se regăsește la pct.IV.3 din actul de sesizare a instanței. Raportat la acuzația de la pct.IV.6, procurorul a precizat că menține acuzația doar în ce privește situația de fapt relativ la SC Y.... SRL, și pentru suma de .... lei, considerând că este vorba de infracțiunea de spălare de bani, tot în forma autoratului.

Potrivit dispozițiilor art. 386 alin.1 din Codul procedură penală „*Dacă în cursul judecății se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecății, pentru a-și pregăti apărarea.*”

Din interpretarea textului de lege anterior menționat rezultă că schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute prin actul de sesizare a instanței intervine în situația în care faptele deduse judecății întrunesc elementele constitutive ale altor infracțiuni decât cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, nu și în

situația în care, o faptă este încadrată într-o dispoziție legală din vechiul Cod penal sau din noul Cod penal, în funcție de legea penală mai favorabilă, stabilită în conformitate cu prevederile art. 5 din Codul penal.

Așa cum s-a reținut în considerentele sentinței, instanța are obligația de a decide asupra fiecărui act material reținut în sarcina inculpaților, cu precizarea însă, că o atare soluție se impune a se pronunța numai dacă actul material este suficient de bine conturat, potrivit actului de sesizare a instanței și acuzației penale ce a fost formulată, pentru a investi în mod legal instanța.

Aplicând în cauza dedusă judecării dispozițiile legale anterior menționate, instanța de fond a procedat la schimbarea încadrării juridice a faptelor, după cum urmează:

În ceea ce o privește pe inculpata **P.** a schimbat încadrarea juridică **din** două infracțiuni de luare de mită prevăzute de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, **în** două infracțiuni de primire de foloase necuvenite prevăzute de art.256 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000 (*pct.II.1 și pct.II.2 din rechizitoriu*).

Cu privire la inculpata **B.** a schimbat încadrarea juridică **din** infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit, pentru sine sau pentru altul, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal, **în** patru infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial, pentru sine sau pentru altul, prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 alin.1 Cod penal din 1969 (*pct.III.1 din rechizitoriu – referitor la dosar nr...../110/2009*).

Tot cu privire la inculpata **B.** a schimbat încadrarea juridică **din** infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui folos necuvenit, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal, **în** infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, având drept consecință obținerea unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial, pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 alin.1 Cod penal din 1969 (*pct.III.1 din rechizitoriu – referitor la dosar nr...../102/2009*).

Referitor la infracțiunile de luare de mită reținute în sarcina inculpatei **B.** a schimbat încadrarea juridică **din** infracțiunea de luare de mită prev. de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, **în** infracțiunea de primire de foloase necuvenite prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000 (*pct.III.2 din rechizitoriu*).

În ce-l privește pe inculpatul **G.** a schimbat încadrarea juridică **din** infracțiunea de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.47 Cod penal raportat la art.322 alin.1 Cod penal, **în** participație improprie la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.31 alin.2 raportat la art.290 alin.1 Cod penal din 1969 (*pct.V.4 din rechizitoriu*).

Pentru a dispune astfel, instanța de fond a constatat că, indiferent care este legea penală aplicabilă, o atare faptă nu corespunde participației penale proprii,

ci unei participații penale improprie (caracterizată prin diferența de atitudine psihică a făptuitorilor), care este reglementată de Codul penal în vigoare în dispozițiile art.52 alin.3, iar potrivit Codului penal anterior era reglementată de dispozițiile art.31 alin.2.

Înalta Curte- Completul de 5 judecători constată că, nici în motivele de apel scrise, nici în susținerile orale ale procurorului nu s-au arătat faptele reținute în sarcina inculpaților prin rechizitoriu, pentru care instanța de fond nu s-a pronunțat și nici persoanele cu privire la care instanța de fond ar fi omis să se pronunțe în legătură cu infracțiunile pentru care au fost trimise în judecată.

În realitate, în cadrul acestui motiv de apel, parchetul critică argumentele reținute în considerentele sentinței, în baza cărora instanța de fond a pronunțat achitarea inculpaților.

Față de considerentele anterior menționate, nefiind îndeplinită cerința prevăzută în art. 421 pct.2 lit. b din Codul de procedură penală referitoare la nepronunțarea asupra faptelor reținute în sarcina inculpaților, va respinge critica formulată de parchet.

IV.2. Referitor la criticile privind netemeinicia hotărârii instanței de fond, formulate de parchet și care vizează greșita achitare a tuturor a inculpaților, cât și de inculpații B., C. și I., care vizează temeiul în baza căruia s-au dispus soluțiile de achitare a acestora, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, le apreciază ca fiind nefondate.

IV.2.1 Sintetizând motivele de apel privind netemeinicia hotărârii și procedând la analiza acestora, instanța de apel reține următoarele:

Cu privire la inculpații P. și C., în motivele formulate în scris și susținute oral, Parchetul a arătat că este eronată concluzia instanței de fond în sensul că acuzațiile de favorizarea făptuitorului, respectiv, de complicitate la favorizarea făptuitorului aduse acestora nu sunt temeinice deoarece, pe de o parte, o soluție de disjungere dispusă la un anumit moment procesual, urmată de conexare, administrare de probe și trimitere în judecată, nu poate atrage prin ea însăși netemeinicia unei acuzații, iar pe de altă parte, pentru că există probe din care rezultă că inculpații P. și C. au comis infracțiunile pentru care au fost trimiși în judecată.

Inculpata C. a susținut că hotărârea instanței de fond este netemeinică sub aspectul temeiului în baza căruia s-a dispus achitarea sa (art. 16 alin.1 lit. c Cod procedură penală). Apreciind că din probele administrate în cauză rezultă că fapta de complicitate la infracțiunea de favorizarea infractorului nu există, a solicitat achitarea în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin.1 lit.a din Codul de procedură penală.

Examinând criticile formulate de parchet și de inculpata C., Înalta Curte – Completul de 5 judecători, reține următoarele

Inculpatul P. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal, cu aplic. art.5 alin.1 Cod penal, iar inculpata C. a fost trimisă în judecată pentru complicitate la infracțiunea de favorizarea făptuitorului, faptă prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.269 alin.1 Cod penal, cu aplic. art.5 alin.1 Cod penal.

În sarcina inculpatului P., prin actul de sesizare a instanței, s-a reținut, în esență, că în data de 5.04.2011, în calitate de judecător în cadrul Înaltei Curți de

Casație și Justiție, investit cu cererea Direcției Naționale Anticorupție de autorizare a interceptării convorbirilor telefonice, a admis cererea procurorului și a autorizat interceptarea convorbirilor telefonice ale judecătorilor B., P. și a avocatei G., după care i-a spus inculpatei C. că G., prietena sa, este interceptată.

Prin actul de trimitere în judecată, în sarcina inculpatei C. s-a reținut, în esență, că le-a ajutat pe inculpatele B., P. G., care erau cercetate în dosarul nr...../P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție-Secția de combatere a corupției, pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență și cumpărare de influență, deoarece le-a atenționat cu privire la ancheta penală aflată în curs. În concret, atenționarea a avut ca obiect faptul că sunt dispuse măsuri de autorizare prevăzute de art.91 și urm. din Codul de procedură penală, respectiv, interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice ale acestora.

Prin hotărârea pronunțată în cauză, instanța de fond, în temeiul art.396 alin.5 rap. la art.16 lit.c din Codul de procedură penală, a dispus achitarea inculpaților, apreciind că prin probele administrate în cauză nu s-a dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă că inculpatul P. a transmis inculpatelor B., P. și G., prin intermediul inculpatei C. informația potrivit căreia telefoanele acestora sunt interceptate.

În opinia parchetului, mijloacele de probă care duc la concluzia că inculpații P. și C., au comis faptele pentru care au fost trimiși în judecată sunt, printre altele: convorbirile telefonice din data de 15.04.2011, purtate de inculpata P. cu P., cu inculpata G. și cu martora A.; convorbirea din data de 12.04.2011 dintre inculpata P. și inculpata G.; discuția telefonică din data de 2.05.2011 dintre inculpatele P. și G.; discuția telefonică din data de 3.05.2011 dintre inculpatele P. și G.; discuția telefonică din 23.05.2011 dintre inculpatele P. și G.; discuțiile purtate de inculpata P., după data de 15.04.2011, respectiv: discuția telefonică din data de 17.04.2011 dintre inculpata P. și numita I.; discuțiile telefonice din data de 27.04.2011 dintre inculpata P., P. și martora A.; discuția din data de 20.05.2011 dintre inculpatele P. și G., convorbiri care, în opinia parchetului se coroborează cu procesul verbal de percheziție domiciliară de la locuința inculpatei P. și cu declarațiile martorilor A., M., T. și E..

Prealabil analizării criticilor formulate de parchet se impune precizarea că potrivit dispozițiilor art.103 alin.1 din Codul de procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită, ci sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză, iar conform art.103 alin. 2 din același Cod, condamnarea se dispune atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă, convingere ce trebuie să se bazeze pe probe complete, certe, care să nu lase loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, în caz contrar, impunându-se aplicarea regulii că orice îndoială este în favoarea inculpatului (*in dubio pro reo*).

Pornind de la aceste considerații teoretice, Înalta Curte – Completul de 5 judecători reține, contrar celor susținute de parchet și în acord cu concluzia la care a ajuns instanța de fond, că în speță nu există probe care să poată fundamenta o soluție de condamnare a inculpaților și că singurele probe directe pe care se întemeiază acuzația penală constau în susținerile inculpatei P. din

declarația din 7.10.2011 și din unele din convorbirile telefonice ale acestei inculpate, redată în procesele verbale depuse la dosarul cauzei.

Din convorbirile telefonice invocate de parchet în motivele de apel, rezultă următoarele:

-în data de 15.04.2011, inculpata P. aprimit un SMS de la inculpata G., care se afla în vacanță în M..., cu următorul conținut: „*Aici este plin de orhidee. Să îmi vină în față. M-am săturat de mizerabili, aștept să vină în față*”;

-în data de 15.04.2011, orele 15:19:33, după ce a primit de la inculpata G. SMS-ul în care îi scrie „*Aici este plin de orhidee. Să îmi vină în față. M-am săturat de mizerabili, aștept să vină în față*”, inculpata P. vorbește cu P., căreia îi spune că G., i-a trimis un SMS trist, presupune că este posibil ca aceasta să fi primit un mesaj în care să fie atenționată că îi sunt interceptate convorbirile telefonice („*I-o fi scris, i-o fi trimis cineva mesaj și a indispus-o total, îți dai seama!*”). În continuare, inculpata P. presupune că starea de supărare a inculpatei G. ar putea avea legătură cu o problemă mai veche pe care aceasta a avut-o cu avocatul S. și despre care s-a discutat în anul 2010;

-în data de 15.04.2011, orele 15:27:55, inculpata P. o apelează pe inculpata G. și îi vorbește despre mesajul trist pe care i l-a trimis, despre faptul că în ziua de 14.04.2011, la Înalta Curte de Casație și Justiție a venit inculpatul C. care a vizitat-o pe inculpata B. și că tot în ziua de 14.04.2011 s-a întâlnit cu inculpata C., fără a da detalii despre discuțiile pe care le-a avut cu aceasta;

-la data de 15.04.2011, orele 19:11:43, în discuția telefonică pe care o are cu P., inculpata P. afirmă că în ziua de 14.04.2011, C. i-a relatat că a avut o discuție cu P., ocazie cu care acesta i-a zis să aibă grijă cu C., că are telefoanele ascultate. În continuarea discuției, inculpata P. îi spune interlocutoarei că presupune că, G. a aflat și ea despre faptul că are telefoanele interceptate („*I-o fi scris, i-o fi trimis cineva mesaj și a indispus-o total, îți dai seama!*”) și că este posibil ca din acest motiv să fie supărată. Mai afirmă inculpata că C. era îngrijorată pentru că în ziua de 12.04.2011 s-a întâlnit la coafor cu G. și că este posibil să fie întrebată despre aceasta, întrucât se știa faptul că se cunosc de 20 de ani. Despre B., P. spune că aceasta a negat faptul că ar fi discutat cu C. despre interceptări și că i-a spus că nu sunt motive să nu vorbească în continuare cu G.;

-în data de 15.04.2011, orele 19:39:39, inculpata P. discută cu martora A. căreia îi relatează că C. i-a spus cu o zi înainte că a chemat-o P. și i-a zis să aibă grijă mai departe de C. și că a primit un mesaj de la G. și că aceasta îi pare tristă. Inculpa P. presupune că G. a aflat despre interceptarea telefoanelor de la C., care probabil că i-a trimis mesaj. Mai precizează inculpata că C. i-a spus că a vorbit cu B. despre discuția referitoare la interceptarea convorbirilor pe care a avut-o cu P.. În continuarea discuției, inculpata afirmă că C. că i-a spus că este posibil să fie urmărite și că i-a reproșat faptul că a discutat cu B. despre interceptarea convorbirilor lui G.;

-la data de 17.04.2011, orele 19:08:39, inculpata P. vorbește cu „I.” despre plecarea în vacanță în M.... Cu această ocazie, inculpata afirmă că este o excursie făcută prin cineva care a primit o facilitate, altfel, era extrem de scump și nu-și permitea, că pusese bani de o parte pentru casă, pentru zugrăvit, dar apoi și-a spus că merită să plece în vacanță;

-în data de 12.05.2011, orele 14:30:21, are loc o discuție între inculpatele P. și G., cele două par îngrijorate, dar nu rezultă motivul îngrijorării;

-la data de 3.05.2011, orele 13:56:57, inculpata P. discută cu G., ocazie cu care P. spune despre C. că este îngrijorată și presupune că motivul îngrijorării este unul de natură personală, altul decât cel care le preocupa pe ele(interceptarea convorbirilor);

-la data de 23.05.2011, orele 19:55:39, inculpata P. discută cu G. de această dată, despre gaptul că inculpata B. și-a sărbătorit ziua de naștere la birou;

-la data de 27.04.2011, orele 13:08:50, inculpata P. discută cu martora A. căreia îi povestește despre vacanța petrecută în M.....

Din convorbirile telefonice anterior menționate rezultă că inițial, se vehiculează informația cu privire la interceptarea convorbirilor telefonice ale inculpatei G., fără să rezulte cu certitudine cine anume a lansat această informație și de unde a provenit.

Ulterior întoarcerii din vacanța din M.... a inculpatelor P. și G., convorbirile purtate de acestea, între ele sau cu alte persoane, conțin referiri la interceptarea sau cercetarea inculpatei P.. Nici din aceste convorbiri nu rezultă cine a informat-o pe P., respectiv, de unde a primit informația potrivit căreia ar face obiectul unui dosar penal în care sau dispus măsuri de supraveghere tehnică împotriva sa.

În plus, potrivit convorbirilor telefonice invocate de parchet în susținerea acuzațiilor aduse inculpaților, discuțiile referitoare la interceptări au început abia în data de 15.04.2011, dar numai în ceea ce o privește pe G., fără a se face vorbire despre P. și B.. Mai mult, inculpata P., relatând ceea ce i-ar fi spus C. că a aflat de la P., vorbește exclusiv despre interceptarea convorbirilor inculpatei G..

Referitor la inculpata B. există o singură mențiune care apare în convorbirea din data de 15.04.2011, purtată de P. cu P., dar aceasta se referă la faptul că P. a întrebat-o pe B. dacă C. i-ar fi spus acesteia despre interceptarea telefoanelor avocatei G.. Celelalte afirmații ale inculpatei P. despre atitudinea inculpatei B. sunt în același sens căci P. redă o replică pe care o atribuie inculpatei B. și din discuțiile purtate cu aceasta pe tema interceptărilor, dar care vădesc preocuparea pentru situația G. și nu pentru situația lui B.. Prin urmare, și în situația în care relatarea inculpatei P. ar fi adevărată, ar evidenția că discuția s-a referit exclusiv la interceptarea telefoanelor inculpatei G.

De asemenea, în convorbirea cu martora A. din data de 15.04.2011, P. afirmă că inculpata C. i-ar fi spus că a vorbit și cu B. despre interceptarea convorbirilor inculpatei G., dar că atunci când P. a întrebat-o pe B. despre interceptări, aceasta a negat o atare discuție. În continuare, P. spune că a discutat cu B. pe același subiect al interceptărilor, manifestând preocupare tot pentru G..

În ceea ce o privește pe inculpata P., până la întoarcerea sa din excursia din M....., relatările acesteia din convorbirile din data de 15.04.2011, vizează doar interceptarea convorbirilor inculpatei G., nu și a altor persoane.

Situația se menține și după data de 27.04.2011, când inculpatele G. și P. s-au întors în M..... P. relatează discuții purtate cu colegii (neconfirmate însă de persoanele la care se referea, respectiv, B., C., M., T.) care vizează doar interceptarea convorbirilor inculpatei G., nu și a altor persoane. Cu ocazia

acestor convorbiri telefonice, P., face vorbire despre discuții în care interlocutorii își manifestau îngrijorarea față de G. și pentru eventuala comunicare cu aceasta în viitor, fără să aducă în discuție propria interceptare/supraveghere tehnică/cercetarea penală a inculpatei B. sau interceptarea altor persoane.

Prin urmare, din convorbirile telefonice anterior menționate nu rezultă date referitoare la comunicarea informației privind interceptarea convorbirilor de către inculpata C., inculpatelor G., P. sau B.. Există doar afirmația inculpatei P., din convorbirile din data de 15.04.2011, referitoare la interceptarea inculpatei G., afirmație care însă nu se coroborează cu nicio probă administrată în cauză.

În ce privește declarația dată în fața organelor de urmărire penală la data de 7.10.2011 (singura declarație a inculpatei P. dată în cauză, întrucât ulterior aceasta a uzat de dreptul la tăcere, atât în faza de urmărire penală, cât și în cursul cercetării judecătorești la instanța de fond și în apel) se reține că inculpata P. a precizat următoarele:

„...Cu câteva săptămâni înainte să plec în M...., G. mi-a spus că a aflat că are ascultate telefoanele, autorizația în acest sens fiind dată de instanța supremă.

Am aflat și de la C. și de la M. că este posibil ca telefoanele doamnei G. să fie ascultate...”

Se mai invocă de către parchet că inculpata P. vorbește despre faptul că G. i-a transmis din M...., unde se afla în vacanță, un SMS din care rezultă că este tristă (*„Aici este plin de orhidee. Să îmi vină în față. M-am săturat de mizerabili, aștept să vină în față”*) și că, bazându-se pe discuțiile din data de 15.04.2011, pe care le-a avut cu P. (căreia îi spune că SMS-ul pe care l-a primit de la inculpata G. este trist), presupune că inculpata C. i-a transmis mesaj lui G. pentru a o informa despre interceptarea convorbirilor (*„I-o fi scris, i-o fi trimis cineva mesaj și a îndispus-o total, îți dai seama!”*).

Transmiterea de către C., inculpatei G., a informației că îi sunt ascultate telefoanele, nu doar că nu rezultă din probe administrate în cauză, ci este chiar contrazisă de ansamblul probator, deoarece din procesele verbale de redare a tuturor convorbirilor interceptate, analizate pe larg și în considerentele sentinței, nu rezultă că inculpata C. a transmis o asemenea informație inculpatei G., nici înainte și nici în timpul în care aceasta din urmă se afla în M...., respectiv, în perioada 13-27.04.2011.

Nici martorii M. și T., invocați de parchet în susținerea soluției de condamnare a inculpaților P. și C. nu confirmă afirmațiile inculpatei P. referitoare la interceptarea convorbirilor telefonice ale inculpatei G.. Aceștia au negat în mod constant faptul că ar fi asistat sau că ar fi participat la discuțiile la care face referire inculpata P. în convorbirile telefonice redată în procesele verbale atașate la dosar. Martorii au declarat că nu au auzit-o pe inculpata C. în data de 14.04.2011 și nici la o altă dată, afirmând că inculpatul P. i-ar fi relatat despre interceptarea convorbirilor telefonice ale inculpatei G. sau ale altei persoane și că au rămas surprinși când au aflat că numele inculpatelor B., P. și G. apar în dosarul penal aflat pe rolul Direcției Naționale Anticorupție.

Astfel, cu ocazia reaudierii în fața instanței de apel, martora T., arată că *„...Inculpata C. nu mi-a relatat niciodată aspecte legate de interceptarea*

convorbirilor telefonice ale unor judecători și nici în cadrul instanței nu am auzit astfel de discuții...”

Fiind audiat în fața instanței de apel, martorul M. a precizat următoarele:

„Imi amintesc că în luna martie 2011 inculpata C. mi-a spus că a avut o discuție cu inculpatul P. în cadrul căreia acesta a rugat-o să ajute Secția penală, în sensul de a intra într-o ședință de judecată pe perioada verii. Știu că C. a intrat într-o ședință la Secția penală în luna august 2011. Și după discuția din luna martie 2011 C. a avut un comportament normal. În opinia mea, între inculpata C. și inculpatul P. exista o relație profesională mai apropiată decât relația pe care eu o aveam cu domnul P. și pe care am catalogat-o ca fiind mai oficială. Relația dintre C. și P. catalogată de mine ca fiind mai apropiată era determinată de faptul că cea dintâi a îndeplinit funcția de Secretar general al CSM, perioadă în care inculpatul P. a exercitat funcția de președinte și membru al acestei instituții. Eu nu știu ca între inculpații C. și P. să fi fost relații personale cu excepția celor profesionale la care m-am referit anterior. Nu știu dacă inculpata C. discuta frecvent probleme profesionale cu inculpatul P. în cadrul instanței, cei doi funcționând în secții diferite.”

În plus, unele dintre afirmațiile inculpatei P. din declarația din date de 7.10.2011 și din convorbirile telefonice nu numai că sunt contrazise de persoanele la care aceasta face referire, dar sunt și contradictorii.

Afirmația inculpatei, în sensul că în data de 14.04.2011, a aflat de la C. că G. ar avea telefoane interceptate, informație pe care C. ar fi obținut-o de la P., este contrazisă chiar de declarația inculpatei care indică o altă perioadă de timp și un alt context în care ar fi aflat despre interceptări, diferite de cele în care s-ar fi discutat despre transmiterea informației privind interceptarea convorbirilor. Astfel, inculpata a declarat următoarele: *cu aproximativ câteva săptămâni înainte să plec în M..., G. mi-a spus că a aflat că i-ar fi ascultate telefoanele, autorizația în acest sens fiind dată de instanța supremă. Am aflat și de la Corina C. și de la M. că este posibil ca telefoanele doamnei G. să fie ascultate (data la care face referire inculpata este cea a plecării în excursie în M..., 20.04.2011, iar presupusa activitate infracțională reținută în sarcina inculpaților s-a desfășurat potrivit susținerii parchetului în perioada 5-14.04.2011).*

În ce o privește pe martora A., care a fost reaudiată de către instanța de apel, la solicitarea reprezentantului Ministerului Public, aceasta a confirmat că tot ceea ce știe în legătură cu transmiterea de către inculpata C., către inculpata G., a informației privind interceptarea convorbirilor telefonice ale celei din urmă, a aflat de la inculpata P. în urma discuțiilor purtate cu aceasta, dar și în calitate sa de avocat al acestei inculpate. Martora A. a precizat că nu a discutat cu alte persoane aspecte referitoare la transmiterea acestei informații.

Astfel, în declarația dată în fața instanței de apel, martora A. a precizat următoarele:

„Înainte de plecarea inculpatei P. în M..., aceasta într-o discuție telefonică în care am abordat alte subiecte, printre altele, mi-a spus cea ce am afirmat la instanța de fond, respectiv că a auzit de la C. că telefonul ei, al lui B. și al lui G. ar fi ascultate. Prin această afirmație arăt că recunosc conținutul convorbirii telefonice pe care am ascultat-o la parchet în calitate de martor.

Inițial, în cursul urmăririi penale, eu am fost unul dintre apărătorii inculpatei P., numai cu ocazia primei audieri a acesteia în urma efectuării percheziției domiciliare. Alte discuții referitoare la interceptarea convorbirilor telefonice nu am mai avut nici cu P. și nici cu alte persoane. Toate aspectele referitoare la cele relatate de P. cu privire la interceptările telefonice sunt consemnate în convorbirea telefonică pe care am avut-o cu aceasta și probabil și în prima declarație pe care ea a dat-o la parchet. Nu am observat schimbări în comportamentul inculpatei P. după ce s-a întors din excursia din M.....”

În contextul în care martora nu a relatat fapte, împrejurări sau situații de care să fi luat cunoștință în mod direct, ci tot ceea ce știe și a declarat provine de la sursa unică pe care parchetul își întemeiază acuzația, respectiv de la inculpata P., instanța de apel consideră că declarațiile acesteia nu pot fi avute în vedere la soluționarea cauzei, decât în măsura în care s-ar corobora cu alte probe administrate în cauză.

Referitor la întâlnirile care au avut loc între inculpații P. și C., în cadrul cărora reprezentantul Ministerului Public susține că a avut loc scurgerea de informații privind interceptarea convorbirilor telefonice ale inculpatei G., Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători constată că aceste întâlniri au avut loc în luna martie sau aprilie 2011 și nu în perioada 5 - 14.04.2011, în care se reține că a avut loc pretinsa activitate infracțională. Apelanții inculpați P. și C. nu au negat existența unei întâlniri în cursul lunilor martie-aprilie 2011, justificată însă de considerente profesionale, fiind vorba despre discuțiile purtate de inculpatul P., în calitate de președinte al Secției penale cu judecători din cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal, secție din care făcea parte inculpata C., în scopul de a-i determina să accepte să intre în ședințele de judecată constituite la nivelul Secției penale în perioada vacanței judecătorești.

Prin urmare, întrucât nu s-a dovedit când anume și dacă cei doi inculpați s-au întâlnit în perioada 5-14.04.2011, menționată de parchet ca perioadă de desfășurare a activității infracționale, și sub acest aspect există un puternic dubiu ce profită inculpaților.

Referitor la împrejurarea că după data de 5.04.2011 a intervenit o schimbare în comportamentul inculpatelor P., G., B. și C., invocată de parchet în susținerea acuzațiilor formulate împotriva inculpaților, se reține că din mijloacele de probă administrate în cauză rezultă că în data de 15.04.2011, P. vorbește pentru prima dată despre faptul că a aflat informația referitoare la interceptarea convorbirilor inculpatei G., iar după data de 27.04.2011, când cele două s-au întors din vacanță, a intervenit o modificare în atitudinea lor. Această constatare reprezintă numai un indiciu că inculpatele P. și G. au intrat în posesia unor informații despre interceptarea convorbirilor, nu și pentru faptul că informațiile respective au fost furnizate de inculpata C. sau că aceasta le-a primit de la P., cu atât mai puțin, nu dovedește că inculpații C. și P. au comis faptele pentru care au fost trimiși în judecată.

În susținerea acuzațiilor formulate împotriva inculpaților P. și C., parchetul a mai invocat existența unei relații de prietenie între aceștia, însă din probele administrate nu s-a dovedit existența unei relații care să fi justificat transmiterea unei informații nepublice de către P., ci doar faptul că cei doi s-au cunoscut în

anul 2005, în perioada în care lucrau în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, cei doi inculpați afirmând o relație de colegialitate, dovedită de altfel, de materialul probator administrat în cauză.

Astfel, în declarațiile date în cursul cercetării judecătorești, inculpații P. și C. au arătat că au avut o relație strict profesională și că s-au cunoscut în perioada în care și-au desfășurat activitatea în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii. Susținerile inculpaților au fost confirmate de martorii M., C., T., V., I. și A., prin declarațiile date în cursul cercetării judecătorești date.

Concluzionând, singurul aspect cert, dovedit prin înscrisurile depuse la dosar, este faptul că inculpatul P., prin Încheierea nr.26 din 5 aprilie 2011, în temeiul art.91¹ Cod procedură penală, a autorizat, pentru o perioadă de 30 de zile, interceptarea și înregistrarea audio video a convorbirilor telefonice dintre G., B. și P., ori a convorbirilor dintre ele și alte persoane și a emis autorizațiile nr.146, 147, 148, 149 și 150 din aceeași dată.

Însă, această împrejurare, prin ea însăși, în absența altor mijloace de probă, nu poate conduce la concluzia că inculpatul P. a transmis inculpatei C. informația privind interceptarea convorbirilor telefonice ale inculpatelor G., B. și P., pentru ca inculpata C., la rândul ei, să transmită mai departe această informație.

Așadar, reținând și faptul că situația de fapt reținută de instanța de fond nu s-a schimbat în urma readministrării materialului probator în faza apelului, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, apreciază soluția de achitare a inculpaților, dispusă de instanța de fond în temeiul art.16 alin.1 lit.c Cod procedură penală, ca fiind legală și temeinică. Probatoriul administrat în cauză nu conduce, dincolo de orice îndoială rezonabilă la concluzia că informațiile referitoare la interceptarea convorbirilor telefonice ale inculpatelor G., P. și B. au fost transmise de către inculpatul P. prin intermediul inculpatei C.. Ceea ce rezultă din coroborarea materialului probator administrat în cauză este doar existența unei suspiciuni rezonabile în sensul că inculpatele G. și P. au intrat în posesia unor informații referitoare la interceptarea convorbirilor telefonice sau la efectuarea unei anchete penale, concluzie reținută în mod corect de instanța de fond.

În raport de această concluzie, *apelul declarat de inculpata C.*, prin care solicită schimbarea temeiului achitării din art.16 alin.1 lit.c Cod procedură penală (nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea) în art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală (fapta nu există), nu este fondat.

Cele două temeuri de achitare vizează cazuri diferite: în cazul prevăzut de art. 16 alin.1 lit.a Cod procedură penală este vorba despre situația în care, în urma analizării materialului probator administrat în cauză se stabilește cu certitudine că fapta nu există, pe când achitarea în temeiul art.16 alin.1 lit.c Cod procedură penală se dispune când fapta în materialitatea ei a fost comisă, dar nu de persoana trimisă în judecată sau atunci când probele sunt insuficiente pentru a concluziona, dincolo de orice îndoială rezonabilă că fapta a fost săvârșită de această persoană.

Așa cum s-a arătat cu ocazia analizării criticilor formulate de parchet, din probele administrate în cauză nu rezultă că informația privind interceptarea telefoanelor inculpatelor G., B. sau P. a fost transmisă acestora de inculpata C..

Există doar afirmația inculpatei P., din declarația dată în cursul urmăririi penale și din convorbirile telefonice pe care le-a purtat cu P. și cu martora A., în sensul că inculpata C. ar fi transmis informația referitoare la interceptarea convorbirilor telefonice ale inculpatei G., afirmație care însă, nu se coroborează cu nici un alt mijloc de probă.

Cu toate acestea, din convorbirile din data de 15.04.2011 purtate de inculpata P. cu P. și cu A., din mesajul tip SMS, transmis de G. inculpatei P. în ziua de 15.04.2011 și din convorbirea telefonică dintre cele două, de la aceeași dată, din care rezultă că P. avea cunoștința despre interceptarea/cercetarea penală a inculpatei G. coroborat cu faptul că în perioada 21-27.04.2011, inculpatele P. și G. au fost împreună în vacanță, iar la întoarcerea în țară au avut mai multe discuții telefonice, tema interceptărilor fiind abordată doar între ele, rezultă presupunerea rezonabilă că cele două inculpate au avut cunoștința despre măsura interceptării dispuse față de ele și că au discutat în timpul șederii în M... despre informația privind interceptarea telefoanelor, pe care, cel mai probabil, au aflat-o separat, posibil din surse diferite, fără să se fi dovedit că au aflat-o de la inculpatul P., prin intermediul inculpatei C..

Prin urmare, nu se poate contesta existența indiciilor privind vehicularea, înainte de a deveni publică, a informației referitoare la cercetarea penală/înregistrarea convorbirilor telefonice ale inculpatelor G. și P..

Așadar, întrucât dubiul nu poartă asupra faptei de comunicare a informației privind interceptarea telefoanelor, ci asupra persoanei/persoanelor care au transmis-o, Înalta Curte - Completul de 5 judecători, constată că soluția de achitare dispusă de instanța de fond, întemeiată pe dispozițiile art.16 alin.1 lit. c din Codul de procedură penală este corectă. În raport de această constatare, cererea inculpatei C. de a se dispune achitarea sa în conformitate cu dispozițiile art.16 alin.1 lit. a din Codul de procedură penală, cu motivarea că fapta nu există, nu este întemeiată și, în consecință, urmează a fi respinsă.

IV.2.2. Referitor la critica Parchetului privind greșita achitare a inculpatei P. pentru infracțiunile de primire de foloase necuvenite și uz de fals și a inculpatului G. pentru participație improprie la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată următoarele:

Inculpata P. a fost trimisă în judecată, printre altele, pentru săvârșirea a două infracțiuni de luare de mită prevăzute de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

În fapt, prin actul de sesizare a instanței, s-a reținut că la data de 18.02.2010, inculpata P., în calitate de judecător, a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat dosarul nr..../42/2009, în care intimata SC E. SA a fost reprezentată și asistată la termenul din 18.02.2010, de către inculpatul G., în calitate de avocat, iar la data de 4.03.2010, judecătorul P. a făcut parte din completul de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal care a judecat cauza nr. ..../1/2010, în care reclamanta SC „T...” SRL, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Concurenței, a solicitat strămutarea dosarului nr..../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal. În această cauză, SC „T...” SRL a fost

asistată/reprezentată de către avocatul G., care s-a prezentat în fața completului de judecată din care a făcut parte judecătorul P.. Cererea de strămutare a fost admisă prin încheierea nr.1257 din 4.03.2010 a Secției de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în cauza nr. ..../1/2010, dispunându-se strămutarea dosarului nr. ..../102/2009 al Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal, la Tribunalul Buzău.

Ulterior soluționării celor două dosare (nr...../1/2010, nr...../42/2009), avocatul G., la solicitarea inculpatei P., a organizat o petrecere la restaurantul E.... în data de 13 februarie 2011 și a achitat costul acesteia.

De asemenea, același avocat G., a suportat costul excursiei (transport și cazare) pe care judecătorul P. a efectuat-o în M...., în perioada 20 aprilie 2011 - 27 aprilie 2011.

Prin actul de sesizare a instanței s-a mai reținut că în data de 6 octombrie 2011, cu ocazia percheziției domiciliare efectuate la locuința inculpatei P., aceasta s-a folosit de factura fiscală seria MRU nr.8005388 din 30 aprilie 2011 și de chitanța fiscală seria MTC4 nr.00459926 în care era atestat în mod nereal că inculpata a plătit excursia din M...., înscrisuri ce i-au fost încredințate de inculpatul G. în scopul folosirii lor în fața autorităților judiciare.

Instanța de fond, în baza art.386 alin.1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatei P., din două infracțiuni de luare de mită prevăzute de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, în două infracțiuni de primire de foloase necuvenite prevăzute de art.256 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, iar în baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală a dispus achitarea acesteia.

Inculpatul G. a fost trimis în judecată, printre altele, pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la fals în scrisuri sub semnătură privată. În fapt, în actul de sesizare a instanței s-a reținut că în data de 30 aprilie 2011, inculpatul G. a determinat-o pe numita N. să storneze factura fiscală seria MSH nr.1110305 din 31 martie 2011 în cuantum de .... euro și să întocmească factura fiscală seria MRU nr.8005388 din 30 aprilie 2011 în care a atestat în mod nereal, în calitate de cumpărător, pe inculpata P. pentru a disimula primirea folosului necuvenit de către aceasta, N., acționând fără vinovăție.

Instanța de fond, în baza art.386 alin.1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatului G., din instigare la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.47 Cod penal raportat la art.322 alin.1 Cod penal, în participație improprie la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.31 alin.2 raportat la art.290 alin.1 Cod penal din 1969, iar în baza art.396 alin.5 rap. la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală a dispus achitarea acestuia.

Prin motivele de apel, Parchetul a învederat că probele administrate în cauză dovedesc situația de fapt, astfel cum a fost reținută prin actul de sesizare a instanței și vinovăția inculpaților pentru infracțiunile de primire de foloase necuvenite și uz de fals (în ce o privește pe inculpata P.) și participație improprie la fals în înscrisuri sub semnătură privată (în ce-l privește pe inculpatul G. și, în consecință, a solicitat condamnarea inculpatei P. pentru săvârșirea a două infracțiuni de primire de foloase necuvenite, prevăzute de art.256 alin.1 Cod

penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, și pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal din 1969 și a inculpatului G. pentru participatie improprie la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, faptă prevăzută de art. art.31 alin.2 raportat la art.290 alin.1 Cod penal din 1969.

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte – Completul de 5 judecători, constată următoarele:

-o primă faptă de primire de foloase necuvenite reținută în sarcina inculpatei P. constă în aceea că, ulterior soluționării dosarelor nr...../42/2009 și nr...../1/2010, aceasta a acceptat cu titlu de foloase necuvenite, plata de către inculpatul G. a consumației din data de 13.02.2011, de la restaurantul E....;

-a doua faptă de primire de foloase necuvenite reținută în sarcina inculpatei P. constă în aceea că, ulterior soluționării dosarelor nr. ..../42/2009 și nr...../1/2010, aceasta a primit de la inculpatul G., cu titlu de foloase necuvenite, plata excursiei pe care a efectuat-o în M.... în luna aprilie 2011.

În acord cu concluzia la care a ajuns instanța de fond și contrar celor susținute de parchet, Înalta Curte –Completul de 5 judecători constată că nu este dovedită legătura între soluționarea celor două cauze civile de către inculpata P. și primirea presupuselor foloase necuvenite. Plata consumației de la restaurantul E...., respectiv, suma de bani necesară pentru efectuarea excursiei în M.... nu au nicio legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu ale inculpatei P., în calitate de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Prin urmare, în lipsa probelor care să dovedească faptul că ar fi vorba de o contraprestație sau despre o recompensă pentru îndeplinirea în mod legal a atribuțiilor de serviciu, de către inculpata P., lipsește un element constitutiv al infracțiunii de primire de foloase necuvenite, și, în consecință, fapta nu este prevăzută de legea penală.

În concret, *dosarul nr...../42/2009* al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, a avut ca obiect recursul declarat de pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale în contradictoriu cu reclamanta SC E. SA împotriva sentinței civile nr.143 din 19.08.2009 pronunțată de Curtea de Apel Pitești. Reclamanta a fost reprezentată în fața instanței supreme de către avocatul G., cauza fiind soluționată prin decizia civilă nr.904/18.02.2010, prin care recursul s-a anulat ca netimbrat.

În sarcina inculpatei P. s-a reținut că, la primul termen acordat în cauză, a anulat recursul ca netimbrat, deși instituțiile publice sunt scutite de plata taxei de timbru, conform legii.

În apărare, inculpata P. a precizat că taxa de timbru nu a fost stabilită de către completul de judecată, ci aceasta era o sumă fixă prevăzută de lege.

Sușinerea inculpatei este confirmată de declarația martorului M., judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal, care a precizat următoarele:

„...De regulă, taxele de timbru sunt trecute în legea privind taxele de timbru, în cazul acțiunilor neevaluabile în bani, este o sumă fixă și în aceste situații, partea este citată cu mențiunea să achite taxa de timbru prevăzută de lege până la o anumită dată. În acest caz, rezoluția nu se mai pune de către completul de judecată, ci de către arhivă. Când dosarul se înregistrează, grefierul

responsabil cu această procedură verifica care este taxa de timbru corespunzătoare și punea o rezoluție: Se citează X cu mențiunea de a depune taxa de timbru până la termenul fixat, cu precizarea că în caz contrar, calea de atac se va anula...”

În plus, în considerentele deciziei civile nr.904/18.02.2010 se arată că anularea ca netimbrat a recursului formulat de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale s-a dispus după ce recurentul a fost citat cu mențiunea timbrării, iar acesta nu a uzat de posibilitatea legală ca, în termen de 3 zile de la primirea înștiințării, să conteste această obligație și să formuleze cerere de reexaminare în conformitate cu dispozițiile art.18 alin.2 din Legea nr.146/1997, procedură în cadrul căreia se putea constata dacă erau sau nu aplicabile dispozițiile privind scutirea de la plata taxei de timbru.

În ce privește *dosarul nr...../1/2010*, această cauză a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal în data de 25.01.2010 și a avut ca obiect cererea de strămutare formulată de SC T.... SRL Piatra Neamț cu privire la dosarul nr...../102/2009 aflat pe rolul Tribunalului Mureș, în care SC T.... SRL avea calitatea de revizuent, iar Consiliul Concurenței era intimat.

Cererea de strămutare a fost formulată și semnată de reprezentanții SC T.... SRL Piatra Neamț și trimisă prin poștă la Înalta Curte de Casație și Justiție. Petenta a fost reprezentată de către avocatul G., în baza unui contract de asistență juridică încheiat după înregistrarea cererii.

Prin încheierea nr.1257 din 4.03.2010 pronunțată de completul din care a făcut parte și inculpata P., s-a admis cererea și s-a dispus strămutarea dosarului nr...../102/2009 al Tribunalului Mureș, la Tribunalul Buzău, fiind păstrate actele îndeplinite de instanța de la care s-a strămutat cauza.

Atât dosarul nr...../42/2009, cât și dosarul nr. ..../1/2010 au fost soluționate însă, în complete colegiale, compuse din 3 judecători, fiind repartizate, aleatoriu, unui complet din care inculpata P. a făcut parte.

În declarațiile date în prezenta cauză, ceilalți membri ai completului de judecată, respectiv judecătorii N. și C., au declarat că au făcut parte din același complet cu P. o perioadă de circa 6 ani, dar nu s-a întâmplat niciodată ca aceasta să sugereze sau să solicite expres vreo facilitate legată de soluționarea vreunui dosar, ori să încerce să influențeze colegii de complet, direct sau indirect, pentru soluționarea vreunei cauze.

În ceea ce privește relația personală existentă între inculpata P. și inculpații G., invocată de parchet în susținerea acuzațiilor formulate împotriva inculpaților, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că aceștia aveau o relație de strânsă prietenie, de o perioadă foarte mare de timp, au petrecut mai multe vacanțe împreună, au participat la evenimente familiale, iar inculpatele P. și G. obișnuiau să vorbească frecvent la telefon.

Relațiile de prietenie nu pot însă fundamenta acuzație penală adusă inculpaților, atâta timp cât, din actele și lucrările dosarului, nu rezultă că a existat o înțelegere anterioară între inculpați cu privire la oferirea de foloase inculpatei P. la o dată ulterioară soluționării celor două cauze (între data soluționării celor două dosare, 18.02.2010 – data soluționării dosarului nr...../42/2009, respectiv, 4.03.2010, data soluționării dosarului nr...../1/2010 și

datele la care se pretinde de către parchet că inculpata a beneficiat de plata consumației la restaurantul E.... -13.02.2011, respectiv, de excursia în M.... - 31.03.2011, a trecut o perioadă de circa un an).

Pe de altă parte, așa cum reiese din actele și lucrările dosarului, situațiile în care inculpatul G. a pledat în fața completului din care făcea parte inculpata P. (întotdeauna complet colegial) au fost extrem de rare și nu în toate cauzele, părțile reprezentate de acesta, au avut soluții favorabile.

În ce privește acuzația penală reținută în sarcina inculpatei P., parchetul a arătat că aceasta a constat în primirea de către inculpată, de la inculpatul C., prin intermediul inculpatului G., ulterior soluționării dosarelor nr..../1/2010 și nr..../42/2009, a foloaselor necuvenite constând în plata consumației din data de 13.02.2011 de la restaurantul E...., respectiv, în plata excursiei efectuate în M.... în aprilie 2011.

Referitor la primirea foloaselor necuvenite constând în contravaloarea consumației de la restaurantul E...., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține din probele de la dosar, că în data de 13.02.2011, cu ocazia zilei sale de naștere, inculpata P. a discutat cu inculpata G. și a rugat-o să-i spună soțului său, inculpatul G. să facă rezervare la restaurantul E.... La evenimentul organizat de ziua de naștere a inculpatei P. au participat soții G. și C. și martora A., persoane cu care inculpata P. avea o relație de prietenie veche, iar valoarea consumației a fost una modică, respectiv .... lei. La final, când a fost adusă nota de plată, inculpata P. s-a pregătit să o achite, însă soții G. au intervenit și au afirmat că doresc să plătească ei consumația, înțelegând în acest fel să ofere un cadou inculpatei de ziua ei de naștere deoarece, din cauza timpului scurt dintre momentul lansării invitației și întâlnirea de la restaurant, nu avuseseră timpul necesar pentru a cumpăra un cadou. Inculpata P. a acceptat ca inculpatul G. să achitate nota de plată, după care i-a invitat pe prietenii săi la un alt restaurant, unde au consumat prăjituri și cafea, iar inculpata P. a plătit consumația în sumă de .... lei.

Această situație de fapt rezultă din declarațiile inculpaților P., G. și G., precum și din declarațiile martorei A..

Astfel, audiată în fața instanței de apel, la cererea reprezentantului parchetului, martora A. a confirmat cele susținute de inculpați, precizând următoarele:

„Este adevărat că am fost invitată de inculpata P. la Restaurantul Libanez din Hotelul M.... unde aceasta și-a serbat ziua de naștere. Au fost prezenți și soții G.. Împreună am servit masa de prânz, iar consumația știu că a fost plătită de G., care a spus că este cadoul său și al soției sale pentru P.. Aceasta a vrut să plătească consumația, dar inculpatul G. a insistat să plătească el. Tot cu acea ocazie am servit și desert, consumația fiind plătită de P.. Inculpatul G. i-a adus lui P. un buchet de flori.”

Probele administrate în cauză nu evidențiază o legătură între întâlnirea din data de 13.02.2011 de la restaurantul E.... și activitatea profesională a inculpaților P. și G., plata consumației de către inculpatul G. fiind un gest de prietenie și a constituit un cadou de ziua inculpatei P., neavând natura oferirii unor foloase necuvenite. Totodată, luând în considerare și faptul că inculpata a

plătit .... lei pentru desertul consumat la un alt restaurant, este relevantă valoarea extrem de redusă a sumei achitate de către inculpatul G. (circa .... lei).

În consecință, cu privire la această primă faptă de primire de foloase necuvenite, deși elementul material este dovedit, lipsește un element esențial în raport cu acuzația formulată, respectiv, legătura între soluționarea celor două cauze civile de către inculpata P. și primirea sumei de .... lei. În consecință, întrucât fapta nu întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunii de primire de foloase necuvenite, soluția de achitare dispusă de instanța de fond în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin.1 lit.b teza I din Codul de procedură penală (fapta nu este prevăzută de legea penală) este legală și temeinică.

b) *Referitor la fapta privind primirea de către inculpata P., ulterior soluționării dosarelor nr...../42/2009 și nr...../1/2010*, a foloaselor necuvenite constând în plata de către inculpatul G. a excursiei efectuată de inculpată în M.... în luna aprilie 2011, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, cu majoritate, constată că din probele administrate în cauză rezultă, contrar celor susținute de acuzare, că inculpata P. a suportat toate cheltuielile ocazionate de deplasarea sa în vacanța din M.... și că nu a primit niciun folos de la inculpatul G.. Prin urmare, întrucât nu s-a dovedit comiterea elementului material al infracțiunii de primire de foloase necuvenite, sunt incidente dispozițiile art.16 alin.1 lit. a din Codul de procedură penală (fapta nu există).

În rechizitoriu se menționează că inculpatul C. a oferit bani inculpatei P., pentru achitarea de către inculpatul G. a excursiei în M...., în scopul obținerii unei soluții favorabile *pentru firma sa*, reprezentată de SCA G.. De asemenea, se arată că suma de bani achitată de inculpatul G. pentru plata excursiei în M.... provenea din cei .... lei, transferați de inculpatul C., prin intermediul SC R. SRL, în contul Societății de Avocatură G., sub forma contractului de asistență juridică nr.33854 din 9.03.2011. Ulterior, prin Răspunsul din 3 noiembrie 2014, comunicat la cererea instanței, parchetul precizează că banii cu care s-a achitat contravaloarea consumației de la restaurantul E.... în data de 13.02.2011, proveneau din suma de .... lei, transferată de inculpatul C., prin intermediul SC R. SRL (pe care o controla) în contul Societății de Avocatură G., sub forma contractelor de asistență juridică: nr. 33.732 din 20.05.2010, nr. 33.749 din 16.06.2010 și nr. 112.542 din 27.09.2010.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că între dosarele nr...../1/2010 și nr...../42/2009 și inculpatul C. sau grupul de firme R., controlat de acesta, nu există nicio legătură.

Astfel, în dosarul nr...../42/2009, partea reprezentată de SCA G. a fost SC E. SA, care avea ca acționari persoane juridice cu sediul social în .... și persoane fizice care nu au nicio legătură cu inculpatul C., iar în dosarul nr...../1/2010 partea reprezentată de aceeași societate de avocatură a fost SC T.... SRL Piatra Neamț și avea ca asociați, membri ai familiei omului de afaceri C., fără nicio legătură cu inculpatul C. sau cu grupul de firme R..

Totodată, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că în perioada ianuarie 2010 – septembrie 2011, SC R. SRL nu a avut calitate de parte în niciun dosar aflat pe rolul Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel încât nu exista niciun motiv pentru care inculpatul C. să fi procedat la acordarea unor foloase materiale inculpatei P..

În declarația dată în faza de urmărire penală, inculpata P. a negat primirea unor foloase necuvenite, constând în plata de către inculpatul G. a cheltuielilor de cazare și transport aferente excursiei pe care a făcut-o în M.... în luna aprilie 2011, precizând că respectivele costuri s-au ridicat la .... euro, bani pe care i-a înmănat inculpatului G. cu 2-3 săptămâni înainte de plecarea în M..., la sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe holul instituției, într-o zi în care inculpatul G. se deplasase la sediul instanței pentru a ridica chiria de la un coleg de secție, care ocupa un apartament al soților G. din București, în baza unui contract de închiriere, iar după întoarcerea din M..., a primit de la inculpatul G. o factură care confirmă efectuarea plății.

Referitor la proveniența banilor, inculpata P. a susținut că s-a împrumutat cu suma .... de euro de la numita L., magistrat-asistent în cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, convenind cu aceasta să-i restituie banii în rate de câte .... lei lunar.

Inculpata G., în declarațiile date în prezenta cauză a confirmat situația de fapt prezentată de inculpata P., arătând că ea a fost cea care s-a ocupat de organizarea excursiei, ca urmare a unei oferte pe care a primit-o de la Agenția de Turism M.... (constând într-o reducere de 50% pentru cazare), agenție cu care colaborează de o perioadă lungă de timp, în baza contractelor de asistență juridică și reprezentare, încheiate în calitate de avocat. Inculpata a precizat că în această excursie a fost împreună cu soțul său G. și cu fiica lor, B. și că s-au întâlnit în M.... cu inculpatul C., cu E., partenera de viață a acestuia și cu fiica celor doi.

Pentru că B. nu a putut să plece în excursie odată cu părinții săi, respectiv din 13 aprilie 2011, ci doar din 20 aprilie 2011, iar rezervările pentru cazarea acesteia într-o vilă dublă și pentru avion erau deja efectuate, într-o discuție telefonică purtată la începutul lunii martie 2011 cu prietena sa P., a întrebat-o dacă dorește să meargă în excursie în M..., propunându-i să vină împreună cu fiica sa, B.. Inculpata G. a mai declarat că excursia în M.... a costat în jur de .... euro de persoană – în această sumă fiind incluse cazarea și transportul. A mai precizat inculpata că P. i-a dat lui G. banii reprezentând costul excursiei, bani pe care acesta i-a dus la agenția de turism.

Despre „one extra person” înscrisă pe voucher-ul de cazare, inculpata G. a afirmat că nu a fost efectuată la sugestia sa, ci a fost opțiunea hotelului, motivat de faptul că documentele de călătorie pentru B., fiica ei, au fost întocmite anterior datei la care P. s-a hotărât să meargă în excursie.

Inculpatul G. a confirmat că soția sa G. este cea care s-a ocupat de organizarea excursiei din M..., de rezervarea locurilor de cazare și a biletelor de avion și că el a mers la agenția M.... unde a luat legătura cu agenta de turism, N., și a efectuat plățile.

Mai precizează inculpatul că a fost sunat de către P. care l-a chemat la sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a-i da suma de .... euro, reprezentând cheltuielile de cazare și transport pentru excursia din M..., bani pe care i-a primit cu o zi înainte de a se deplasa la agenția de turism pentru a face cea de-a doua plată. La data efectuării celei de-a doua plăți a solicitat numitei N. emiterea a două facturi, una pentru familia sa și una pentru inculpata P..

Referitor la modalitatea în care a făcut plățile, inculpatul G. a arătat că a efectuat două plăți, una în data de 4.03.2011, pentru rezervarea locurilor de cazare și a biletelor de avion și a doua în data de 31 martie 2011, aceasta reprezentând plata cea mai consistentă. De asemenea, a precizat că banii pentru cea de-a doua plată i-a lăsat agentei de turism N., iar factura și chitanța care confirmau efectuarea plății, le-a primit abia după data de 27 aprilie 2011, după ce s-a întors din M....

Totodată, a menționat că, atunci când a făcut cea de-a doua plată, a solicitat emiterea a două facturi, una pentru familia G. și una pentru inculpata P., același lucru, respectiv emiterea unei facturi separate pentru P., cerându-l agentei de turism și soția sa, G..

Împrejurarea că inculpata P. a suportat cheltuielile ocazionate de excursia în M... rezultă și din declarația martorei L. care confirmă cele afirmate de inculpată, respectiv, că în anul 2011, aceasta i-a solicitat cu împrumut suma de .... euro, justificat de dorința de a pleca într-o excursie în M..., motivând că nu îi ajungeau banii și că nu a putut să obțină un alt împrumut de la CAR. Martora a oferit detalii cu privire la împrejurările în care a acordat împrumutul, dar și referitor la contextul în care a putut să ofere imediat banii inculpatei P., arătând că avea disponibilă suma de .... euro, bani strânși împreună cu soțul său, pentru intervențiile chirurgicale la care acesta urma să fie supus în cursul anului 2011. Cu privire la data acordării împrumutului, martora a afirmat că i-a înmănat banii inculpatei P. înaintea datei de 29.03.2011, când soțul său a fost supus unei intervenții chirurgicale la spitalul din Tg. Mureș.

Martora L. a mai precizat că, deși anterior nu mai împrumutase o sumă de bani atât de mare, ceea ce a determinat-o să dea inculpatei P. cei .... de euro au fost încrederea pe care o avea în aceasta, relația de amicitie dintre ele, faptul că intra în mod frecvent în ședințele de judecată ale completului din care inculpata făcea parte, precum și faptul că și ea a primit, de mai multe ori, sume de bani de la inculpata P. cu titlu de împrumut, însă niciodată nu au întocmit vreun act în acest sens.

Astfel, în declarațiile date în cursul cercetării judecătorești, inclusiv în fașa instanței de apel, care a procedat la reaudierea martorei L., la cererea reprezentantului parchetului, aceasta a declarat că a împrumutat-o pe inculpata P. cu .... euro, convenind ca suma să-i fie restituită în rate lunare de câte .... lei: *”Știu că am stabilit să îmi dea în fiecare lună .... lei, pentru că eu aveam o rată la bancă, mai puneam diferența și plăteam această rată. I-am dat împrumutul în euro. Acesta a fost restituit în fiecare lună, câte .... lei, în mod constant, până la achitarea integrală. De acest împrumut mai știa soțul meu”* (fila 291, vol.2 d.u.p; fila 69, vol.VI d.i.).

Declarația martorei L. se coroborează cu declarațiile inculpaților G. și G. din care rezultă că inculpata P. a suportat costurile excursiei efectuate în M... în luna aprilie 2011 și că i-a dat inculpatului G. banii reprezentând contravaloarea excursiei, la sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe hol, la etajul 3 unde avea biroul și inculpata.

Împrejurarea că inculpata P. și-a plătit excursia în Malezia, este confirmată și prin declarațiile constante ale martorei A., care a relatat că P. i-a povestit despre vacanța pe care urma să o petreacă în M... și despre faptul că G. i-a

propus în preajma sărbătorilor de Paște să meargă împreună în această vacanță pentru că s-a retras altcineva din grup și s-a creat un loc liber. A mai arătat martora că P. i-a dat lui G. suma de .... euro sau dolari, reprezentând costul excursiei, bani pe care acesta i-a dus la agenția de turism.

Astfel, în declarația dată în fața instanței, martora A. a precizat următoarele:

„... P. mi-a relatat că a participat la o parte din excursie, a participat pentru că s-a retras cineva și s-a creat un loc liber. Plata biletului de avion s-a făcut de către G., după care acesta chiar a venit la locul de muncă și P. i-a dat banii pe care acesta i-a achitat...”

De asemenea, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că din documentele prezentate de Agenția M.... rezultă că rezervările pentru excursia din M.... dn luna aprilie 2011 au fost efectuate în perioade diferite: pentru soții G. în perioada 13-27 aprilie 2011, iar pentru B. și P., în perioada 20-27 aprilie 2011.

În ceea ce privește plățile efectuate, se constată că inițial a fost întocmită *factura fiscală seria MSH11 nr.1108422/4.03.2011* în valoare de .... lei, reprezentând contravaloare bilete avion pe ruta IST-KUL-LGK și retur, pentru pasagerii G. și G., în perioada 13.04.2011-27.04.2011 și pentru B., în perioada 20.04.-27.04.2011. Această factură a fost achitată prin virament bancar de către SCA G. în data de 18.03.2011.

Ulterior a fost întocmită *factura fiscală seria MSH11 nr.1110305 din 31.03.2011* în valoare de 6.714 euro, reprezentând contravaloare pachet M.... pentru perioada 13.04.2011-27.04.2011, pentru pasagerii G., G., B. și P.. Această factură cuprinde cazare M.... și bilet de avion pentru P. pe ruta BUH-IST-KUL-LGK și retur și bilete de avion pentru ceilalți pasageri, pe ruta BUH-IST-BUH. Această factură a fost achitată de inculpatul G., plata efectuându-se în numerar, în euro, conform chitanței seria MTC 3 nr.0044121 din 31.03.2011.

Împrejurarea că documentele anterior menționate confirmă efectuarea plății excursiei din M.... de către G., necontestată în cursul procesului penal, nu poate fundamenta prin ea însăși acuzația penală adusă inculpatei P., în sensul că nu ea a suportat cheltuielile corespunzătoare cazării și transportului pentru vacanța din M...., în condițiile în care din materialul probator rezultă că inculpata a dat lui G. suma de .... euro.

În raport cu aceste considerente, instanța de apel, în majoritate, apreciază că apelul parchetului privind greșita achitare a inculpatei P. pentru infracțiunea de primire de foloase necuvenite, constând în plata excursiei efectuate în M.... în aprilie 2011, ca urmare a soluționării favorabile a cauzelor ce au format obiectul dosarelor nr...../1/2010 și nr...../42/2009, este nefondat urmând a fi respins ca atare.

c) Referitor la critica Parchetului privind greșita achitare a inculpatei P., pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, și a inculpatului G., pentru participare improprie la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, cu majoritate, o consideră nefondată deoarece, materialul probator administrat în cauză, inclusiv cel readministrat în fața instanței de apel confirmă soluția de achitare a inculpaților, dispusă de instanța de fond.

Instanța de apel reține că prima plată reprezentând contravaloarea transportului și a cazării pentru excursia din M... din luna aprilie 2011, a fost efectuată de către inculpatul G. în data de 4 martie 2011, fiind întocmită *factura fiscală seria MSH11 nr.1108422/4.03.2011* în valoare de .... lei, reprezentând contravaloarea biletului de avion pe ruta IST-KUL-LGK și retur, pentru pasagerii G. și G. în perioada 13.04.2011-27.04.2011, pentru B., în perioada 20.04.-27.04.2011, iar în data de 31 martie 2011 a fost efectuată cea de-a doua plată, fiind întocmită *factura fiscală seria MSH11 nr.1110305/31.03.2011* în valoare de .... euro, reprezentând contravaloare pachet M... pentru perioada 13.04.2011-27.04.2011, pentru pasagerii G., G., B. și P.. În această factură sunt menționate costurile excursiei din M... și contravaloarea biletului de avion pentru P. pe ruta BUH-IST-KUL-LGK și retur.

Relevant este faptul că la momentul efectuării primei plăți, inculpata P. încă nu-și manifestase intenția de a merge în excursie, precum și faptul că la data la care inculpatul G. a achitat diferența de preț, acesta a solicitat agentei de turism N. să emită o factură distinctă pentru inculpata P..

De asemenea, este de reținut și faptul că inculpata G. în data de 7 aprilie 2011, a solicitat agentei de turism N. să emită o factură separată pe numele inculpatei P. pentru biletul de avion al acesteia și pentru serviciile de cazare de la hotel. Acest aspect este dovedit cu procesul verbal din 4 octombrie 2011 de redare a convorbirii telefonice din data de 7.04.2011, ora 16.28.19, purtată de inculpata G. cu martora N..

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că, în lipsa probelor care să dovedească contrariul, nu se poate reține că solicitarea inculpatei G. adresată agentei de turism N., de a emite factură separată pentru P., a fost urmarea faptului că, între timp, după data de 5.04.2011, când au fost emise mandatele de interceptare a convorbirilor telefonice ale inculpatelor G. și P., aceasta având cunoștință că le sunt interceptate convorbirile sau că fac obiectul unei anchete penale, ar fi urmărit să-și preconstituie probe.

Singura împrejurare cert dovedită este că inculpatul G. a fost cel care a mers la agenția de turism M... și a efectuat plățile, însă aceasta nu poate conduce la concluzia că tot inculpatul G. a fost cel care a suportat costurile excursiei pentru inculpata P..

În cauză s-a dovedit că inculpata P. i-a dat lui G. suma de .... euro reprezentând contravaloarea cheltuielilor pentru cazarea și transportul acesteia în M.... În virtutea relației de prietenie și ca urmare a discuțiilor purtate de G. cu P. anterior plecării în excursie, G. a făcut un serviciu inculpatei P., în sensul că s-a ocupat de întocmirea formalităților de plată. Important în cauză nu este modul în care s-a efectuat plata la SC M... SRL, respectiv, care sunt mențiunile efectuate în facturile și chitanțele întocmite de reprezentanții agenției de turism, ci persoana care a plătit cheltuielile de deplasare și cazare în M.... Or, așa cum s-a arătat, este dovedit faptul că inculpata P. a plătit suma de .... euro reprezentând contravaloarea excursiei pe care a făcut-o în M....

Potrivit declarațiilor inculpaților G. și C. și procesului verbal de redare a convorbirii telefonice din data de 7 aprilie 2011 dintre inculpata G. și martora N., deși soții G. au solicitat agentei de turism N. să emită o factură separată pentru costurile de transport și cazare pentru inculpata P., martora, fără o

explicație, a emis o singură factură, pe numele inculpatului G., pentru suma totală, în care este inclusă și suma reprezentând costurile excursiei pentru P..

În vederea corectării acestei situații, inculpatul G., după întoarcerea din M...., a solicitat agentei de turism N. să întocmească o factură fiscală separată pentru inculpata P.. În acest context, agenta de turism, martora N., conform procedurii interne din cadrul SC M.... Turism SRL, a solicitat casierei L. să facă operațiunea de stornare, aceasta din urmă întocmind și documentele, iar N. a făcut mențiunea ”bun de plată” pe factura de rambursare. În acest mod, a fost îndreptată eroarea constând în întocmirea unei singure facturi, în care toate serviciile turistice figurau ca fiind plătite de G., deși P. achitase costul propriei vacanțe.

Nu s-a dovedit faptul că prin operațiunea de stornare, inculpații au urmărit obținerea unor documente justificative din care să reiasă că P. a plătit serviciile turistice, în scopul de a disimula primirea de către aceasta a unor foloase necuvenite, sub forma achitării excursiei în M.... În condițiile în care P. a plătit contravaloarea excursiei, documentele întocmite cu ocazia stornării reflectă realitatea și nu atestă împrejurări necorespunzătoare adevărului.

Relevante în acest sens, pe lângă declarațiile inculpaților G., G. și P. sunt și următoarele mijloace de probă: documentația întocmită în cadrul SC M.... SRL referitoare la excursia din M....; declarațiile de martor date de angajatele acestei societăți, N., G., L. și T., inclusiv, în fața instanței de apel, precum și procesele-verbale de interceptare a convorbirilor telefonice purtate de inculpata G. cu inculpata P., respectiv de inculpata G. cu martora N., mijloace de probă analizate pe larg și în considerentele sentinței.

Din coroborarea întregului material probator reiese că, de la început, a fost cunoscut faptul că unul dintre turiști ce urmau să se deplaseze în M.... a fost P., că numele acesteia a fost menționat în rezervarea pentru biletele de avion, în documentul privind transferul de la aeroport către unitatea de cazare și comunicat la hotel (fila 181, 185, 194, 195, vol.8 d.u.p.). De asemenea, rezultă că inculpata P. a înmănat inculpatului G. suma de .... euro, ce reprezenta contravaloarea serviciilor turistice de care a beneficiat.

Cu privire la operațiunea de stornare, SC M.... SRL a oferit explicații scrise și a înaintat toate documentele care au stat la baza acestei operațiuni.

Astfel, inițial a fost întocmită *factura fiscală seria MSH11 nr.1108422 din 4.03.2011* în valoare de .... lei, reprezentând contravaloarea biletelor avion pe ruta IST-KUL-LGK și retur, pentru pasagerii G. și G., în perioada 13.04.2011 - 27.04.2011 și pentru B., în perioada 20.04-27.04.2011. Factura a fost achitată prin virament bancar de către SCA G. în data de 18.03.2011. De asemenea, a mai fost întocmită *factura fiscală seria MSH11 nr.1110305 din 31.03.2011* în valoare de .... euro, reprezentând contravaloarea pachetului M.... în perioada 13.04.2011 - 27.04.2011, pentru pasagerii G., G., B. și P.. Această factură cuprinde cazare M.... și bilet de avion pentru P. pe ruta BUH-IST-KUL-LGK și retur, iar pentru ceilalți pasageri, bilete de avion pe ruta BUH-IST-BUH. Această factură a fost achitată de inculpatul G., plata efectuându-se în numerar, în euro, conform chitanței seria MTC 3 nr.0044121/31.03.2011.

Ulterior, prin *factura seria MRU nr.8005386/30.04.2011* în valoare de .... euro, emisă pe numele G., care este trecut și la rubrica ”delegat”, s-a făcut o

rambursare parțială la factura fiscală seria MSH11 nr.1110305/31.03.2011 în valoare de .... euro, apoi această factură fiscală a fost *stornată parțial cu factura seria MRU nr.800538/30.04.2011* în valoare de .... euro, pe numele P. – trecută greșit „I”.

Corespunzător facturii de rambursare, a fost întocmită *dispoziția de plată nr.243/10.05.2011*, ce atestă restituirea sumei de .... euro către inculpatul G., care a dat la aceeași dată o declarație scrisă în acest sens.

În conformitate cu factura de stornare, a fost întocmită *chitanța seria MTC 4 nr.0045926/10.05.2011* din care rezultă încasarea aceleiași sume de la P. – trecută greșit „I”.

Martorele N., G. și L., în declarațiile date în cursul procesului penal, au arătat situațiile în care se impune stornarea și modalitatea în care se efectuează această operațiune, precizând că situația evidențiată în speța de față se încadrează în cazurile în care trebuie făcută stornarea, iar documentele întocmite la SC M.... SRL sunt specifice acestei operațiuni.

Astfel, martora N., în declarația dată în fața instanței de apel, a precizat următoarele:

Referitor la factura fiscală seria MRU nr.8005388 din 30.04.2011 și nr. seria MRU nr.8005386 din 30.04.2011 nu sunt completate de mine. Numele care apare în partea de jos a celor două facturi „F.” nu este scris de mine. Nu-mi amintesc dacă mie mi-a aparținut inițiativa de a storna factura din 31 martie 2011.

„...Mențin afirmația din declarația de la instanța de fond, în sensul că „nu prea îmi amintesc despre factura separată, în contextul operațiunii de stornare, știu doar că G. mi-a spus că factura trebuie făcută pe numele inculpatei P., nu pe numele acestuia. Încă odată precizez că ceea ce am declarat la parchet și la instanța de fond este real, însă la acest moment nu-mi amintesc amănunte datorită trecerii unei perioade lungi de timp, respectiv din 2011.”

Martora G., în declarația dată în fața instanței de apel, a arătat că menține declarațiile anterioare și a precizat următoarele:

„...Prezentându-mi-se înscrisul din 30 aprilie 2011 nu pot să fac precizări referitoare la operația de stornare. Această operațiune se efectuează de către casieră. Tot referitor la această factură nu pot să precizez în ce condiții a fost emisă având în vedere că eu sunt directorul economic al Agenției M.... Turism, iar aceasta intră în atribuțiile casierei. Menționez că factura din 30 aprilie 2011 reprezintă o corecție a facturii din 31 martie 2011, privitoare la schimbarea beneficiarului serviciilor turistice, în sensul că s-a stornat de pe numele G. și s-a refacturat pe numele P..

Așa cum am precizat îmi mențin declarațiile date la organul de urmărire penală, integral, declarații în care am spus adevărul. la acest moment nu-mi aduc aminte detalii. Rețin că la momentul audierii de către procuror am avut discuții cu colegii din cadrul Agenției M.... cu privire la toate înscrisurile care mi-au fost prezentate, facturi, chitanțe fiscale și am făcut precizările necesare pe care mi le mențin și astăzi. Deci, probabil că în urma stornării a avut loc și o rambursare a sumei de bani care se pare că este plătită de către G., de .... euro. La cererea clientului se proceda frecvent în anul 2011 și se procedează și în prezent la stornarea sumei de bani, în sensul că aceasta era făcută inițial de o

persoană, iar ulterior se restituia acesteia și se achita de către beneficiarul noii facturi.”

Martora L., în declarația dată în fața instanței de apel a arătat că menține declarațiile date în cursul procesului penal și a precizat următoarele:

„...Referitor la factura 800 5388 din 30.04.2011 care mi se prezintă astăzi în instanță menționez că a fost întocmită de mine, la solicitarea agentului de turism N.. Nu-mi mai amintesc cine a făcut plata facturii anterior menționate și în ce condiții s-a făcut această plată dat fiind numărul mare de facturi pe care le întocmeam și perioada lungă de timp scursă. Regula în cadrul agenției era ca persoana care figura ca și cumpărător și beneficiar al pachetului de serviciu era trecut atât în partea de sus a facturii cât și în partea de jos la rubrica delegat. Având în vedere semnătura persoanei menționată în factură bănuiesc că aceasta a fost prezentă la momentul întocmirii facturii. Nu cunosc cui aparține semnătura din partea de jos a facturii, posibil să fie a persoanei care a fost prezentă.

În factura din data de 30.04.2011 sunt consemnate datele din factura din data de 31.03.2011. Mențiunea din factura nr.8005388 din 30.04.2011 referitoare la P. a fost făcută la solicitarea agentului de turism N.. Întotdeauna la întocmirea facturilor aveam datele furnizate de agentul de turism. În ce privește factura pe care scrie mențiunea anulat din 30.04.2011 și care mi se prezintă astăzi în instanță menționez că eu am anulat-o, dar nu-mi amintesc care a fost motivul. Factura nr. 1110305 din 31.03.2011 este întocmită de mine. Plata facturii respective s-a făcut cash. Așa cum rezultă din chitanță plata a fost făcută de G., dar existau și situații în care plata se făcea de către o altă persoană decât beneficiarul, numele acestuia fiind însă trecut în chitanță deoarece factura și chitanța trebuiau să corespundă ca și mențiuni referitoare la conținut. Îl cunosc pe inculpatul G. din vedere, l-am văzut prima dată la agenție. Pachetul de servicii, sintagmă cuprinsă în conținutul facturii, se referă la bilete de avion și cazare.”

Față de împrejurarea că nu s-a dovedit faptul că inculpata P. a cunoscut modul în care au fost întocmite documentele la agenția M... și nici că a fost interesată de acest aspect, susținerile parchetului în sensul că a urmărit să obțină probe *pro causa* și că inculpata G. s-a preocupat să ascundă „atât împrejurarea plecării inculpatei P., cât și împrejurarea că plata nu a fost făcută de către aceasta, ceea ce rezultă din întreg probatoriul administrat, relevând o grijă exagerată a acesteia - telefoane date zilnic la agenta de turism, vorbire codificată, aranjamente pentru a vedea dacă există sau nu biletul și rezervarea.” sunt nefondate.

Prin urmare, întrucât din probele administrate în cauză rezultă că inculpata P. a suportat cheltuielile corespunzătoare serviciilor turistice de care a beneficiat în excursia din M..., susținerea acuzații referitoare la fictivitatea plății efectuate de P. către G. fiind astfel înlăturată, rezultă că documentele care atestă respectiva plată nu conțin date necorespunzătoare adevărului.

Așadar, solicitarea inculpatului G. adresată agenției de turism N., de efectuare a operațiunii de stornare, este lipsită de semnificație penală, deoarece inculpatul nu a cerut efectuarea unor operațiuni contrare realității, iar în cadrul

SC M.... SRL nu au fost întocmite acte de stornare/rambursare necorespunzătoare realității.

Concluzionând, întrucât prin probele administrate în cauză nu s-a dovedit că inculpata P. a primit de la inculpatul G. suma reprezentând costul excursiei din Malaiezia (transport și cazare), ci dimpotrivă s-a constatat că inculpata a suportat în integralitate toate costurile legate de această excursie, iar factura fiscală și chitanța, emise de agenția de turism pe numele acesteia, au fost emise cu respectarea dispozițiilor legale, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în majoritate, constată că fapta inculpatei P. de a prezenta organelor judiciare documentele contabile, respectiv factura seria MRU nr. 8005388 din 30.04.2011 și chitanța seria MTC 4 nr.0045926/10.05.2011, nu constituie infracțiunea de uz de fals și, în consecință, că soluția de achitare a acesteia dispusă de instanța de fond este legală și temeinică.

Pentru aceleași considerente, critica Parchetului privind greșita achitare a inculpatului G. pentru participare improprie la infracțiunea de fals în înscrieri sub semnătură privată este nefondată, nefiind dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, faptul că inculpatul a cerut efectuarea unor operațiuni contrare realității și că în cadrul SC M.... SRL au fost întocmite acte de stornare/rambursare necorespunzătoare realității.

Față de aceste considerente, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, cu majoritate, apreciază că soluția de achitare dispusă de către instanța de fond față de inculpatul G., sub aspectul săvârșirii participăției improprie la infracțiunea de fals în înscrieri sub semnătură privată, este corectă.

IV.2.3. Referitor la critica Parchetului privind greșita achitare a inculpatei B. pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor publice având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² alin.1 din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 Cod penal din 1969 și a inculpatei G. pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de abuz în serviciu având drept consecință obținerea unui folos necuvenit prntru altul, prevăzută de art. 48 Cod penal rap la art. 13² alin.1 din Legea nr.78/2000 rap.la art.297 alin.1 Cod penal, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători o consideră nefondată, având în vedere următoarele considerente:

Potrivit art.248 Cod penal anterior, „Fapta funcționarului public care în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art.145 sau o pagubă patrimoniului acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”.

În conformitate cu art.13² din Legea nr.78/2000, în forma în vigoare la data comiterii presupuselor fapte penale, „Infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infracțiunea de abuz în serviciu prin îngădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani”.

Potrivit art.297 alin.1 Cod penal în vigoare, „Fapta funcționarului public care în exercitarea atribuțiilor de serviciu nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a

drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică”.

Conform art.13² din Legea nr.78/2000, astfel cum a fost modificat prin art.79 pct.9 din Legea nr.187/2012 „În cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime”.

Toate aceste dispoziții de incriminare a infracțiunii de abuz în serviciu trebuie analizate în concordanță cu Decizia Curții Constituționale nr.405/2016, prin care s-a statuat că dispozițiile art.246 din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin.1 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma *”îndeplinește în mod defectuos”* din cuprinsul acestora se înțelege *”îndeplinește prin încălcarea legii”*.

Deși nu se referă strict la dispozițiile art.248 Cod penal anterior, Decizia nr.405/2016 produce efecte și în cauza de față, pe de o parte, pentru că instanța de contencios constituțional a stabilit constituționalitatea art.297 Cod penal - normă de incriminare reținută de parchet prin actul de sesizare- și pe de altă parte, pentru că stabilește criteriile privind constituționalitatea dispozițiilor penale referitoare la o condiție esențială atașată elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută atât de art.246, cât și de art.248 Cod penal anterior. Prin urmare, respectivele criterii sunt general valabile și pentru infracțiunea prevăzută de art.248 Cod penal anterior, normă de incriminare a abuzului în serviciu care conține aceeași sintagmă *”îndeplinește în mod defectuos”* ce a fost considerată constituțională doar în măsura în care este înțeleasă în sensul *”îndeplinește prin încălcarea legii”*.

În conformitate cu dispozițiilor art.4 și art.5 alin.1 și 2 Cod penal, decizia Curții Constituționale dezincriminează faptele de abuz în serviciu care nu constau în încălcarea legislației primare, respectiv legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului.

Prin urmare, răspunderea penală nu va fi incidentă dacă este vorba despre neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a îndatoririlor de serviciu prevăzute prin acte normative de rang inferior legii, în accepțiunea stabilită de Curtea Constituțională prin decizia de mai sus (hotărâri ale Guvernului, ordine, instrucțiuni, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului). Fiind o cerință esențială atașată elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu, care ține de tipicitatea obiectivă a faptei, neîndeplinirea condiției privind încălcarea legii atrage achitarea în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, pe motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală.

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că inculpata B., în calitate de Președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casașie și Justiție, în perioada martie-decembrie 2010, cu intenție, a dispus în dosarele nr..../110/2009 și nr..../102/2009, suspendarea judecării până la soluționarea cererilor de strămutare, cu încălcarea dispozițiilor art. 40 alin.2 Cod procedură civilă de la 1865, creând un avantaj procesual reclamanților.

Astfel, modalitatea de suspendare a judecării acestor cauze a fost dispusă fără solicitarea dosarului pricinii, într-un dosar a fost dispusă suspendarea judecării pricinii deși partea care a formulat cererea de strămutare nu a solicitat suspendarea judecării cauzei până la soluționarea cererii de strămutare, iar într-un alt dosar a fost dispusă suspendarea judecării pricinii, deși partea care a formulat cererea de strămutare a menționat expres că a mai fost dispusă în acel caz strămutarea (într-o altă etapă procesuală).

Pentru societățile comerciale SC Y... SRL Bacău și SC T... SRL Piatra Neamț, părți în dosarele anterior menționate și, implicit, pentru societatea de avocatură G., respectiv, pentru inculpații G. și G., tergiversarea soluționării acestor cauze prin suspendarea judecării lor de către inculpata B. până la soluționarea cererilor de strămutare, le-a permis derularea de activități contrare legii și neexecutarea unor obligații bănești către bugetul de stat.

Contrar susținerilor acuzării și în acord cu concluzia la care a ajuns instanța de fond, Înalta Curte- Completul de 5 judecători, constată că suspendarea judecării dispusă de inculpata B. în dosarele de strămutare nr..../1/2010 și nr..../1/2010 nu corespunde tipicității infracțiunii de abuz în serviciu, din materialul probator administrat în cauză nerezultând comiterea elementului material specific acestei infracțiuni, respectiv, neîndeplinirea/ îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu, prin încălcarea legii și nici producerea urmării prevăzute de lege care, conform art.248 din Codul penal constă într-o tulburare însemnată a bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unor alte instituții ale statului sau o pagubă în patrimoniul acesteia.

Îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu de către judecător nu poate fi reținută doar prin trimitere la pronunțarea unei anume hotărâri judecătorești, sau a unei anumite soluții ce a fost dispusă într-o cauză. Modalitatea în care judecătorul interpretează și aplică legea într-o anumite cauză nu este susceptibilă de cenzurare decât prin intermediul căilor de atac. Organul de urmărire penală nu are atribuții de control al soluțiilor pronunțate de judecător și nu se poate substitui instanței de control ierarhic.

Aceste considerații nu echivalează cu exonerarea judecătorilor de la răspunderea penală pentru infracțiunea de abuz în serviciu, după cum nu se poate exclude posibilitatea comiterii, de către un judecător, a oricărei alte infracțiuni în legătură cu soluționarea unei anumite cauze.

Hotărârea judecătorească, în sine, nu poate constitui temei al angajării răspunderii penale. Legalitatea și temeinicia soluțiilor pronunțate de judecători nu pot fi analizate în cadrul unui dosar de cercetare penală.

Răspunderea penală pentru infracțiunea de abuz în serviciu poate fi incidentă atunci când faptele imputate nu constituie simple erori, ci au depășit cu mult sfera abaterilor disciplinare, nefiind vorba despre încălcări ocazionale și neintenționate a dispozițiilor legale care să se fi înscris în desfășurarea normală a unui proces și care ar fi putut fi îndreptate prin exercitarea căilor de atac sau prin celelalte remedii legale, ci despre conceperea și punerea în aplicare a unui plan infracțional prin încălcarea gravă și cu bună-știință a legii.

Eventualele erori apărute în procesul de interpretare și aplicare a legii nu echivalează cu o exercitare abuzivă a atribuțiilor de serviciu, în sensul legii penale, ele putând fi îndreptate în urma exercitării căilor de atac prevăzute de

lege. Dacă este vorba despre acte de esența activității de judecată, constând în interpretarea legii și aprecierea judecătorului asupra unei situații de fapt, răspunderea penală nu poate fi atrasă decât în măsura în care se identifică o încălcare cu rea-credință a dispozițiilor legale, o conduită de nerespectare flagrantă a normelor de drept substanțial sau procesual, evidentă și neîndoielnică, lipsită de orice justificare, cu consecințe grave asupra actului de justiție.

Dacă judecătorul a comis o faptă penală în legătură cu soluția pronunțată, răspunde pentru această faptă, în niciun caz pentru soluția dată, pentru că hotărârile judecătorești nu pot conduce, prin ele însele, la constatarea comiterii infracțiunii de abuz în serviciu.

În ce privește infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatei B. prin raportare la suspendarea judecării în cauza nr...../110/2009, aflată pe rolul Tribunalului Bacău, se constată că din cele patru rezoluții prin care au fost soluționate cererile de suspendare a judecării, la care se face referire în actul de sesizare a instanței, numai una aparține inculpatei B., respectiv rezoluția aplicată în dosarul de strămutare nr...../1/2010.

În concret, în dosarul nr. ..../1/2010, inculpata B. a dispus suspendarea judecării cauzei, la data de 21.01.2010, cu privire la dosarul nr. ..../110/2009, până la soluționarea cererii de strămutare, în condițiile art. 40 alin. (2) Cod procedură civilă de la 1864, apreciind că motivele invocate în cuprinsul cererii de strămutare, respectiv „*influența conducătorului Agenției Regionale pentru Protecția Mediului și relațiile cu alte instituții, inclusiv relații de rudenie*”, constituie motive de bănuială legitimă în sensul dispozițiilor art. 37 alin. (2) Cod procedură civilă, fiind suficiente pentru a justifica măsura suspendării..

Potrivit dispozițiile art. 40 alin. (2) Cod procedură civilă de la 1865, în vigoare la data săvârșirii presupuselor fapte: „*președintele instanței va putea cere dosarul pricinii și să ordone fără citarea părților, suspendarea judecării pricinii, comunicând de urgență această măsură, instanței respective*”.

În ce privește Decizia Curții Constituționale nr.573/2005, invocată de parchet în susținerea acuzației formulate împotriva inculpatei B., în considerentele acesteia se precizează că suspendarea judecării unei cauze, în baza art. 40 alin. (2) Cod procedură civilă, este lăsată la latitudinea președintelui instanței.

Rezultă că art. 40 din Codul de procedură civilă de la 1865 nu prevedea obligația de a se solicita dosarul cauzei în vederea soluționării unei cereri de suspendare, o atare măsură fiind lăsată la aprecierea președintelui de instanță, respectiv judecătorului delegat cu atribuții în ce privește soluționarea unei cereri de suspendare.

Mai mult, la nivelul Secției de contencios administrativ și fiscal, în cadrul căreia și-a desfășurat activitatea inculpata B. în calitate de președinte al acestei secții, practica era în sensul că, la soluționarea cererii de suspendare a judecării cauzei a cărei strămutare se cerea, dosarul nu se solicita de la instanța de fond nici la soluționarea cererii de strămutare și, cu atât mai puțin la soluționarea cererii de suspendare, apreciindu-se că potrivit art.40 alin.2 Cod procedură civilă de la 1865, procedura de suspendare fiind o măsură cu caracter de urgență, soluția trebuia să fie emisă de îndată, după înregistrarea dosarului de strămutare

și pe baza actelor existente, inclusiv prin studierea motivelor din cererea de strămutare, ținând cont și de termenul acordat în cauza a cărei strămutare se solicita.

În acest sens, sunt relevante declarațiile martorilor I., M., D. (judecători care au îndeplinit, de mai multe ori, atribuțiile aferente funcției de președinte de secție) și B. (președinte al secției în momentul audierii), din care rezultă că nu există diferențe între modalitatea de soluționare a cererilor de suspendare de către inculpata B. și modalitatea în care au procedat ceilalți judecători care au soluționat astfel de cereri în perioada în care au exercitat atribuțiile specifice funcției de președinte de secție. În plus, martorul B. a declarat că aceeași modalitate de soluționare a cererilor de suspendare a judecății s-a aplicat și după preluarea conducerii secției de către el, în cazurile în care se aplică dispozițiile Vechiului Cod de procedură civilă.

În plus, martorii anterior menționați au declarat că dispozițiile art.40 alin.2 Cod procedură civilă de la 1865 care reglementau procedura de soluționare a cererilor de suspendare nu prevedeau criterii, motive sau condiții pentru care se acordă suspendarea, că măsura suspendării era lăsată exclusiv la aprecierea celui ce o dispunea și că nu se motiva. Dat fiind caracterul urgent al cererilor prin care se solicita suspendarea judecății, suspendarea se dispunea în aceeași zi în care dosarul de fond (dosarul de strămutare) era adus la semnat, printr-o simplă rezoluție de tipul „Cu aplicarea art.40 alin.2 C. pr. civ.”, aplicată pe prima pagină, sub ștampila de înregistrare și de acordare a termenului generat în sistemul Ecris pentru cererea de strămutare. Lipsa mențiunii „cu aplicarea art.40 alin.2 C. pr. civ.” semnifica faptul că nu s-a acordat suspendarea în cadrul respectivei cereri de strămutare.

Totodată, martorii au învederat că soluționarea cererii de suspendare a judecății dispusă de președintele de secție nu influența soluționarea cererii de strămutare. Acest aspect este confirmat și de înscrisurile atașate la dosar, din care rezultă că, deși s-a dispus suspendarea judecății, în majoritatea cazurilor, cererile de strămutare au fost respinse.

În declarația dată la instanța de fond, martorul B. a precizat următoarele:

„...Potrivit vechiului cod, din arhivă mi se aduce dosarul de strămutare în care se solicită suspendarea dosarului de fond. Citesc dosarul și aplic acea formulă utilizată și de B., respectiv cu aplicarea sau nu a art.40 alin.2 C. pr. Civ.

Legea nu fixează criterii care să-l diriguiească pe președintele secției, să-i stabilească perimetrul de acțiune. Legea spune doar că acesta poate dispune suspendarea. Dacă în materie de strămutare, legea vorbește de împrejurările cauzei, de calitatea părților sau vrăjmășiile locale, în ceea ce privește suspendarea, legea tace. Prin urmare, președintele, în interpretarea mea, posedă o putere juridică mare în aprecierea pe care o face...”

În declarația dată la instanța de fond și la instanța de apel în fața căreia a fost reaudiată la cererea reprezentantului parchetului, martora M. a precizat următoarele:

„... Ca majoritatea colegilor din cadrul secției, am îndeplinit întâmplător sau pe perioade mai mari sau mai mici de timp atribuții cu privire la rezolvarea acestor cereri de suspendare... Îndeplinind aceste atribuții, știu că de obicei cu

aceste dosare în care se solicita suspendarea ca urmare a formulării cererii de strămutare, se ajungea la judecătorul care îndeplinea funcția de șef de secție pe la finalul zilei, după orele 15,30-16,00 pentru că așa se proceda. Se înregistrau la registratura generală, apoi la noi la secție. Cei de la registratură observând că se solicită suspendarea, prezentau președintelui de secție dosarul care cuprindea cererea de strămutare. Se venea cu dosarul, se studiau motivele de cererii de strămutare și rămânea la aprecierea celui care decidea...”

În ceea ce privește perioada pentru care s-a dispus suspendarea, se constată că nu a fost stabilită de inculpata B., ci a fost determinată de data înregistrării dosarului de strămutare (când a fost soluționată și cererea de suspendare), respectiv de termenul de judecată pentru soluționarea cererii de strămutare. Întrucât termenul pentru soluționarea cererii de strămutare era stabilit în mod aleatoriu, inculpata B. nu a putut interveni în niciun mod asupra acestor date, ambele având un caracter obiectiv, neputând fi influențate de către aceasta.

Întrucât durata suspendării nu era prevăzută de art.40 alin.2 Cod procedură civilă de la 1865, prin interpretarea teleologică a acestor dispoziții legale, la nivelul Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a da eficiență acestui mijloc procedural, s-a stabilit ca suspendarea judecării să fie dispusă până la soluționarea cererii de strămutare. Astfel, rezoluția era întocmită în forma succintă: ”Conform art.40 alin.2 C. pr. civ.” și semnifica faptul că s-a dispus suspendarea până la judecarea cererii de strămutare. Această mențiune expresă era cuprinsă în adresa de înștiințare emisă de Înalta Curte către instanța pe rolul căreia se afla cauza a cărei suspendare se dispunea.

Această practică s-a menținut la nivelul Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție și după trimiterea în judecată a inculpatei B.. În acest sens, martorul B., care a preluat conducerea Secției de contencios administrativ și fiscal a precizat că în același mod se procedează și în prezent, când este vorba despre aplicarea Vechiului Cod de procedură civilă, respectiv, se aplică formula utilizată de B., respectiv cu aplicarea sau nu a art.40 alin.2 Cod procedură civilă, după cum se admite sau se respinge cererea de suspendare a judecării cauzei a cărei strămutare se solicită.

În plus, deși prin rechizitoriu s-a încercat să se lase impresia că SC T... SRL are o legătură cu inculpatul C., probele administrate în cauză au stabilit cu certitudine că societatea comercială menționată are ca asociați membri ai familiei omului de afaceri C., fără nicio legătură cu C. sau cu grupul de firme R., controlate de inculpat, împrejurare constatată, de altfel prin rechizitoriu cu ocazia dispunerii soluției de clasare față de inculpatul C..

Referitor la susținerea parchetului în sensul că inculpata B. a acționat în sensul de a crea un avantaj atât părții care a solicitat strămutarea și suspendarea cauzei, cât și firmei de avocatură a inculpaților G., Înalta Curte – Completul de 5 judecători reține din evaluarea materialului probator administrat în cauză, că nu este dovedită.

De asemenea, parchetul nu a invocat existența vreuneia dintre urmările specifice infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.248 din vechiul Cod penal, o atare urmare nerezultând nici din probele administrate în cauză.

De altfel, inexistența infracțiunii incriminate (*verbum regens*) atrage inexistența urmării specifice, deoarece, din moment ce nu s-a dovedit că inculpata B. nu a îndeplinit un act sau că și-ar fi îndeplinit în mod defectuos atribuțiile de serviciu prin încălcarea vreunei dispoziții legale, nu ar putea fi constatată existența vreunei urmări în legătură cu o acțiune inexistentă.

Deopotrivă, se constată că nu au fost enunțate sau dovedite nici urmări specifice infracțiunii de abuz în serviciu incriminată prin dispozițiile art.246 din vechiul Cod penal.

În ceea ce privește cauza nr..../102/2009 aflată pe rolul Tribunalului Mureș, se reține că inculpata B. a dispus suspendarea judecării, o singură dată, și nu de 10 ori cum în mod eronat precizează procurorul în rechizitoriu, în dosarul de strămutare nr..../1/2010, înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal. Cererea de strămutare și de suspendare a judecării a fost formulată de SC T.... SRL prin reprezentanții săi și nu de către avocat, fiind trimisă Înaltei Curți chiar de către societatea comercială, prin poștă, iar potrivit declarației martorului O., avocat în cadrul SCA G., societatea de avocatură nu a avut cunoștință de formularea cererilor de strămutare, martorul fiind informat despre demersurile întreprinse de către consilierul juridic al societății comerciale abia în luna septembrie 2010.

SC T.... SRL a formulat mai multe cereri de suspendare a cauzei ..../102/2009, însă, potrivit probelor administrate în cauză, inculpata B. a dispus suspendarea judecării respectivei cauze doar în cadrul dosarului nr..../1/2010.

Referitor la durata suspendării, instanța de control judiciar constată că suspendarea a fost dispusă o singură dată, până la termenul de soluționare a cererii de strămutare, termen care a fost stabilit în mod aleatoriu și care nu putea fi influențat în nici un fel de către inculpata B..

De asemenea, se constată că prin dispunerea suspendării cauzei ce a format obiectul dosarului nr..../102/2009, nu s-a creat un avantaj pentru partea care a solicitat suspendarea și nici inculpata B. nu a obținut un folos material.

În aceste condiții, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători în acord cu concluzia la care a ajuns instanța de fond, apreciază că inculpata B., prin aplicarea rezoluției de suspendare a cauzei, nu a desfășurat o activitate ce ar putea realiza elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² alin.1 din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 Cod penal din 1969, dispoziția de suspendare a judecării cauzei fiind aplicată conform aceleiași proceduri ca și în situația descrisă anterior.

Pe lângă faptul că prin actul de sesizare se reține, în mod greșit, că inculpata B. a dispus suspendarea judecării celor două dosare, de mai multe ori, fără solicitarea dosarului pricinii, susțineri infirmate de probele administrate în cauză, parchetul mai precizează că în dosarul nr..../1/2010 a fost dispusă suspendarea judecării dosarului nr..../110/2009, deși partea care a formulat cererea de strămutare nu a solicitat suspendarea judecării pricinii până la soluționarea cererii de strămutare, iar în dosarul nr..../1/2010 a fost dispusă suspendarea judecării cauzei ce forma obiectul dosarului nr..../102/2009, deși partea care a formulat cererea de strămutare a menționat expres că a mai fost

dispusă în acel caz suspendarea și anterior strămutarea, într-o altă etapă procesuală.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că susținerea, potrivit căreia inculpata B. a dispus suspendarea pricinii fără ca părțile să fi solicitat suspendarea, este contrazisă de probele administrate în cauză, probe din care rezultă că în cele două cauze în care inculpata B. a dispus suspendarea judecății (dosar nr...../1/2010 și dosar nr...../1/2010), cererea de suspendare era formulată chiar în cuprinsul cererii de strămutare.

În ceea ce privește suspendarea judecării cauzei ce a format obiectul dosarului nr...../102/2009, deși anterior a mai fost dispusă suspendarea și strămutarea, într-o altă etapă procesuală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că la momentul comiterii presupuselor fapte de abuz în serviciu nu exista o dispoziție legală care să prevadă o atare interdicție. Ulterior, prin Legea nr.202/2010 (intrată în vigoare la 26 noiembrie 2010 - ulterior perioadei relevante pentru cauza de față), a fost introdus art.40² Cod procedură penală care prevedea inadmisibilitatea cererii de strămutare în materie civilă, atunci când cererea conține motive de strămutare identice cu cea anterioară. Astfel, conform acestei dispoziții legale: "Strămutarea pricinii nu poate fi cerută din nou, pentru același motiv, în afară de cazul în care noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute la data soluționării cererii anterioare sau ivite după soluționarea acesteia. Cererea de strămutare a cauzei introdusă cu nerespectarea prevederilor alin.1 este inadmisibilă."

Prin actul de sesizare al instanței se mai impută inculpatei B. faptul că a dispus suspendarea judecării pricinii, deși a avut cunoștință că au fost formulate și alte cereri, așa cum rezulta din referatul întocmit de grefă și după la dosar.

Această afirmație este contrazisă de probele administrate, din care rezultă că în cele două cauze în care inculpata B. a dispus suspendarea, s-a pronunțat în cadrul primei cereri de strămutare, astfel încât nu putea exista, în mod obiectiv, un referat care să menționeze existența unor cereri anterioare.

Astfel, în cauza ce a format obiectul dosarului nr...../110/2009 al Tribunalului Bacău, inculpata B. a dispus suspendarea în dosarul nr...../1/2010, fără să fi fost atașat vreun asemenea referat, iar în cauza ce a format obiectul dosarului nr...../102/2009 al Tribunalului Mureș, inculpata s-a pronunțat în dosarul nr...../1/2010, dosar în care a fost întocmit de către grefă un referat prin care se aducea la cunoștință completului de judecată faptul că, în data de 25 ianuarie 2010, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal au fost înregistrate două cereri de strămutare formulate de SC T.... SRL, respectiv cea înregistrată sub nr...../1/2010 - cu termen la 5 martie 2010 și a doua înregistrată sub nr...../1/2010 - cu termen la data de 4 martie 2010.

Potrivit actelor aflate la dosarul cauzei, în data de 25 ianuarie 2010 au fost înregistrate două cereri de strămutare formulate de SC T.... SRL însă, nu ambele vizau strămutarea cauzei nr...../102/2009 aflată pe rolul Tribunalului Mureș - Secția de contencios administrativ și fiscal, ci numai cererea înregistrată sub nr...../1/2010, care a fost soluționată prin încheierea nr.1309 din 5 martie 2010, prin care s-a dispus respingerea cererii.

Cererea de strămutare nr...../1/2010 viza o altă cauză aflată pe rolul Tribunalului Mureș, și anume dosarul nr...../102/2009, care avea ca obiect revizuirea formulată de aceeași societate comercială împotriva deciziei civile nr.413 din 4 noiembrie 2009 a Tribunalului Mureș. Această cerere de strămutare a fost soluționată prin încheierea nr.1257 din 4 martie 2010.

Așadar, rezultă că la momentul la care inculpata B. a dispus suspendarea judecării în cele două cauze, nu existau la dosarele de strămutare, certificate care să ateste că în cauzele respective se mai dispusesse strămutarea, dar nici că pe rolul Înaltei Curți se aflau alte cereri de strămutare a dosarelor respective.

În cuprinsul actului de sesizare a instanței se mai fac referiri la modalitatea rapidă de soluționare a cererilor de suspendare de către inculpata B., respectiv că acestea erau soluționate în aceeași zi în care erau înregistrate dosarele de strămutare.

Celeritatea soluționării cererii de suspendare a judecării până la soluționarea cererii de strămutare rezultă cu evidență din interpretarea art.40 alin.2 Cod procedură civilă de la 1865. Deși legea nu prevedea repere minime sau maxime de timp, față de natura urgentă a procedurii, soluționarea cererii de suspendare în ziua în care a fost înregistrat dosarul de strămutare nu poate fi considerată o încălcare a dispozițiilor legale.

De altfel, din probele administrate în cauză rezultă că inculpata B., de regulă, soluționa cererile de suspendare în ziua în care erau înregistrate cauzele având ca obiect cereri de strămutare, sau cel târziu în ziua următoare. În același mod au procedat și martorele M., D., I., precum și martorul B., care au îndeplinit, în lipsa inculpatei, atribuțiile de președinte de secție.

Existența acestei practici la nivelul Secției de contencios administrativ și fiscal al Înaltei Curți de Casație și Justiție este confirmată prin înscrisurile depuse la dosar (fila 9 vol.17 d.u.p., copiile dosarelor de strămutare în care s-a dispus suspendarea judecării - vol.12, 13, 17 d.u.p.), dar și prin declarațiile date de martorii ce au calitate de judecători în cadrul acestei secții (în special, B. și M.), precum și de magistrații asistenți și grefierii audiați în cauză (G., P. și P.).

În plus, probele administrate au dovedit maniera constantă de soluționare a acestor cereri de către inculpata B., fără să rezulte că a procedat diferit în cazul dosarelor ce fac obiectul acuzației penale.

Față de aceste considerente, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază, în acord cu concluzia la care a ajuns instanța de fond, că inculpata B., prin aplicarea rezoluțiilor prin care a dispus suspendarea judecării celor două cauze civile până la soluționarea cererilor de strămutare, nu a desfășurat o activitate care să realizeze elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² alin.1 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal din 1969. Nu s-a dovedit că inculpata nu a îndeplinit un act sau că și-ar fi îndeplinit în mod defectuos atribuțiile de serviciu prin încălcarea vreunei dispoziții legale.

Referitor la critica parchetului privind greșita achitare a inculpatei G. pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, analizând probele administrate în cauză, consideră că este nefondată.

Prin actul de sesizare a instanței, se reține că inculpata G. a ajutat-o pe inculpata B. la comiterea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul prin aceea că a depus în mod repetat cereri de strămutare cu scopul de a conduce la suspendarea dosarului nr...../102/2009 și de a crea drept rezultat, asigurarea unui folos firmei SC T.... SRL.

Participația penală între inculpatele B. și G. a fost reținută de către parchet numai în legătură cu suspendarea judecării cauzei nr...../102/2009 înregistrată pe rolul Tribunalului Mureș – Secția de contencios administrativ și fiscal, așa încât implicarea inculpatei G. este menționată doar în cadrul uneia din cele două infracțiuni.

Relațiile de prietenie existente între inculpata B. și inculpații G. și C. invocate de parchet în susținerea cererii de condamnare a inculpaților, nu sunt suficiente să conducă la concluzia că între aceștia ar exista o conivență infracțională și nici nu sunt apte să răstoarne prezumția de nevinovăție. Aceste relații pot fi avute în vedere în situația în care s-ar fi coroborat cu alte probe astfel încât să rezulte fără niciun dubiu că fapta există și a fost săvârșită de aceste persoane.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, analizând actele și lucrările dosarului, constată că cererile de strămutare a cauzei nr...../102/2009 nu au fost formulate de către inculpata G., iar inculpata B. a pus o singură rezoluție de suspendare a cauzei ce formează obiectul dosarului nr...../102/2009, în acest caz cererea de strămutare și suspendare a cauzei fiind formulată de către reprezentanții societății comerciale anterior menționate.

Din actele de la dosarul cauzei, rezultă că suspendarea judecării cauzei nr...../102/2009 aflată pe rolul Tribunalului Mureș a fost dispusă de inculpata B., o singură dată, în dosarul nr...../1/2010 înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal. Cererea de strămutare și de suspendare a judecării a fost formulată de SC T.... SRL și nu de către vreun avocat, fiind trimisă Înaltei Curți chiar de către societatea comercială, prin poștă.

Martorul O., avocat în cadrul SCA G. care se ocupa de SC T.... SRL, a precizat că societatea de avocatură nu a avut cunoștință despre formularea cererilor de strămutare. Totodată instanța de apel constată că împuternicirea avocațială a fost emisă de SCA G. în data de 23 februarie 2010, astfel că în data de 25 ianuarie 2010, când inculpata B. a dispus suspendarea judecării în dosarul de strămutare, nu cunoștea că SCA G. va reprezenta petenta SC T.... SRL în dosarul având ca obiect cerere de strămutare.

De asemenea, instanța de apel constată că susținerea din actul de sesizare a instanței, potrivit căreia inculpata G. a ajutat-o pe inculpata B. la comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, depunând în mod repetat cereri de strămutare, cu scopul de a conduce la suspendarea dosarului nr...../102/2009 și de a asigura un folos firmei SC T.... SRL, este contrazisă de probele administrate în cauză, probe din care rezultă că inculpata B. a soluționat o singură cerere de suspendare, cerere care, așa cum s-a precizat, nici nu a fost formulată de către inculpata G., ci de către reprezentanții societății comerciale.

Față de aceste aspecte, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că fapta de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu serviciu contra intereselor publice având drept consecință obținerea unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, reținută în sarcina inculpatei G., nu există, concluzie la care în mod corect a ajuns și instanța de fond, astfel încât apelul formulat de parchet este nefondat, urmând a fi respins ca atare.

IV.2.4. Referitor la critica formulată de Parchet, privind greșita achitare a inculpatei B. pentru săvârșirea infracțiunii de folosire în mod direct sau indirect de informații care nu sunt destinate publicității și permiterea accesului unei persoane neautorizate la aceste informații, prevăzută de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători o consideră nefondată.

Inculpata B. a fost trimisă în judecată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000, reținându-se că la data de 14.04.2011 a folosit indirect informații care la acel moment nu erau destinate publicității și a permis accesul numitului C. la aceste informații, respectiv cunoașterea soluției/hotărârii/amânarea pronunțării de către completul de judecată, în dosarul nr.3509/2/2009, înaintea anunțării soluției în ședință publică ori înaintea notării soluției în condica de ședință, în vederea obținerii de beneficii materiale.

Potrivit art.12 lit.b din Legea nr.78/2000, constituie infracțiune „folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații.”

Din probele administrate în cauză rezultă că dosarul nr..../2/2008 avea ca obiect recursurile declarate de reclamanta SC G... SA și de pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani împotriva sentinței civile nr.3138 din 30.06.2010 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal, a fost înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 25.08.2010 și s-a stabilit prim termen de judecată la data de 14.04.2011.

Declarațiile martorilor D., G., E., B., I., I., E., B., C. și P., declarațiile inculpaților B. și G., precum și din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate care nu au fost excluse din materialul probator, redade și analizate pe larg în considerentele sentinței, nu confirmă acuzația penală constând în aceea că *inculpata B. a transmis inculpatului C., în data de 14.04.2011, vreo informație nepublică referitoare la soluționarea dosarului ..../2/2008 înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, concluzie reținută în mod corect de instanța de fond.*

Din actele dosarului rezultă că în data de 14.04.2011, spre prânz, cu câteva zile înainte de Sărbătoarea Paștelui, inculpatul C. a vizitat-o pe inculpata B. la sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție, aducându-i un cadou simbolic, specific sărbătorilor de Paște. La aceeași dată era fixat primul termen de judecată în dosarul ..../2/2008.

Înaintea termenului de judecată din 14.04.2011, respectiv în datele de 5.04 și 12.04.2011, recurenta SC G... SA a formulat cereri de amânare a cauzei pentru lipsă de apărare (fila 286-287, vol.11 d.u.p.). În data de 14.04.2011,

avocatul desemnat pentru acest dosar din cadrul SCA G., numita M., a fost în imposibilitate obiectivă de a se prezenta în fața Înaltei Curți deoarece participa într-o cauză aflată pe rolul unei alte instanțe. În cele din urmă s-a stabilit ca martora P., avocat în cadrul SCA G., să se prezinte în fața Înaltei Curți în cauza ..../2/2008.

Avocata P. a solicitat instanței amânarea cauzei pentru a răspunde întâmpinării depuse de către cealaltă parte, însă cererea a fost respinsă. În aceste condiții, avocata P. a solicitat instanței amânarea pronunțării pentru a depune note scrise.

Completul de judecată, în conformitate cu dispozițiile art.156 alin.2 Cod procedură civilă de la 1865, potrivit căroră, când instanța refuză amânarea judecării pentru lipsă de apărare, este obligată, la cererea părții, să amâne pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise, a încuviințat cererea apărătorului și a dispus amânarea pronunțării pentru două săptămâni, respectiv la 28.04.2011. Atât deliberarea, cât și pronunțarea asupra cererii de amânare a pronunțării s-au făcut în ședința publică din 14.04.2011.

În continuare, instanța a acordat cuvântul în dezbaterile recursurilor, iar avocata P. a pus scurte concluzii.

Toate aceste împrejurări ce vizează desfășurarea ședinței de judecată la termenul din 14.04.2011, ca și faptul că amânarea pronunțării s-a dispus de către instanță chiar în cursul ședinței de judecată, rezultă și din cuprinsul încheierii de ședință de la acea dată, depusă în copie la dosarul de urmărire penală. Astfel, în partea introductivă a încheierii, se menționează că, înainte de a se acorda cuvântul în dezbateri, "Înalta Curte a respins cererea recurentei-reclamante de amânare a judecării cauzei, arătând că va amâna pronunțarea pentru a-i permite depunerea de concluzii scrise".

Deși termenul la care s-a dispus amânarea pronunțării apare doar în dispozitiv, nu și în preambulul și în considerentele încheierii, din declarațiile martorilor P., C., I. și E. rezultă că termenul a fost comunicat în ședință publică, înainte de a se acorda cuvântul în susținerea recursurilor.

Astfel, martora P., în declarația dată în fața instanței de fond, a precizat următoarele:

"La acel termen, după ce m-am prezentat, a venit o altă colegă stagiară, cu dosarul și imputernicirea de la societate, între timp s-a strigat dosarul. Am încercat să explic de ce pentru o cerere de lipsă de apărare solicit amânarea pronunțării, am pus concluzii conform calității părților de pe listă și am solicitat, pe scurt, admiterea sau respingerea, în funcție de calitatea pe care o aveau părțile. Eu am solicitat amânarea pronunțării. S-a amânat pronunțarea 2 săptămâni, având în vedere că urma vacanța de Paște și eu am explicat că nu cunosc dosarul. Nu mai știu dacă președintele completului a spus că se amână pronunțarea pentru 2 săptămâni sau a comunicat și data la care s-a amânat pronunțarea. Îmi amintesc că s-a comunicat faptul că se amână pronunțarea chiar în sală, de către președintele de complet".

De asemenea, președintele completului de judecată, martorul A., a declarat că termenul la care s-a amânat pronunțarea a fost anunțat în ședință publică: *"La termenul respectiv din 14.04.2011, se depusesese o cerere de amânare pentru lipsa avocatului, dar între timp se angajase avocat, care a și răspuns în sală. S-*

a depus o întâmpinare în legătură cu care avocatul SC E. pretindea că nu a avut timp să ia cunoștință de întâmpinare și a solicitat amânarea în acest sens. Deliberând și constatând că nu erau invocate excepții, am decis să respingem cererea de amânare. În aceste condiții, avocatul sau avocata, nu mai rețin, a cerut să amânăm pronunțarea și am și menționat că amânăm pronunțarea pentru 2 săptămâni. Am spus în sală acest lucru, așa cum apare și în încheiere.”

Totodată, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că membrii completului de judecată care au participat la ședința din 14.04.2011, respectiv martorii C., R. și E., au precizat, cu ocazia audierii că, deși termenul procedural de amânare a pronunțării era de 7 zile, practica completului de judecată este ca amânarea să se dispună pentru două săptămâni, deoarece judecătorii nu se puteau întâlni săptămânal, fiind implicați și în alte activități, iar cauzele erau complexe.

Materialul probator relevă că interesul inculpatei B. s-a limitat la verificarea unor informații administrative, care puteau fi accesate chiar de către inculpatul C.. Nu s-a dovedit că s-a urmărit obținerea de către inculpată a unor informații nepublice în scopul transmiterii lor inculpatului C.. Martorii audiați (judecătorii implicați în soluționarea cauzei, magistrații asistenți sau grefierii) nu confirmă susținerea parchetului în sensul că inculpata B. ar fi încercat să obțină asemenea informații sau să exercite vreo influență, direct sau indirect, asupra completului de judecată care soluționa dosarul nr...../2/2008. Ceea ce rezultă în mod cert din probe este caracterul public al informației constând în dispoziția de amânare a pronunțării și împrejurarea că inculpata B. a intrat în posesia acestei informații după plecarea inculpatului C. de la sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție și după ce informația respectivă fusese anunțată de complet în sala de judecată.

În raport cu aceste considerații, instanța de apel apreciază că soluția de achitare dispusă de instanța de fond pentru infracțiunea prevăzută de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000, este legală și temeinică, critica parchetului, nefiind întemeiată.

IV.2.5. Referitor la critica Parchetului privind greșita achitare a inculpatei B. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art.257 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000 și a inculpaților C. și G. pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărarea de influență prevăzută de art.6¹ din Legea nr.78/2000, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători o consideră nefondată.

In ce privește critica inculpatei B. vizând temeiul în baza căruia s-a dispus achitarea sa pentru infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.257 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000, care în opinia sa ar fi trebuit să fie cel prevăzut de art. 16 alin.1 lit. a din Codul de procedură penală deoarece din probele administrate în cauză rezultă că fapta nu există, Înalta Curte-Completul de 5 judecători, o consideră nefondată.

Prin actul de sesizare a instanței, inculpata B. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, reținându-se că în cursul lunii aprilie 2011, în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a acționat lăsând să se creadă că are influență asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu

soluționarea dosarului nr..../2/2008 înregistrat pe rolul Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care părți au fost recurenta SC E. SA – societate, având ca acționar majoritar pe C. și care a beneficiat de asistența juridică a avocatei G. și intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani, pentru a-i determina să pronunțe o soluție în folosul cumpărătorilor de influență C. și G..

Se arată în rechizitoriu că, în schimbul influenței promise, inculpata B. a beneficiat gratuit de organizarea unei mese festive, cu ocazia zilei sale de naștere, la restaurantul M.... din Paris, costul petrecerii în sumă de .... euro fiind suportat de inculpatul C. și că același inculpat a asigurat lui B., fiul inculpatei, folosința gratuită a unui apartament compus din două camere, situat în Paris, pentru perioada 14.07.2010-24.08.2010, chiria lunară percepută pentru un astfel de apartament fiind de .... euro. Se mai precizează în rechizitoriu că inculpata B. a primit la data de 22.05.2010, de la inculpata G. o poșetă Channel și pantofi, în valoare de .... euro.

Corelativ infracțiunii de trafic de influență, prin actul de sesizare, au fost trimiși în judecată inculpații C. și G. pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

În fapt, s-a reținut că în perioada mai 2010 – mai 2011, inculpatul C. împreună cu inculpata G. au oferit inculpatei B., în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, mai multe foloase necuvenite (inculpatul C. i-a achitat petrecerea la Paris, la M...., i-a asigurat fiului său folosința gratuită a unui apartament format din două camere, situat în Paris, pentru o perioadă de 2 luni în cursul anului 2010 fiului său, iar G. i-a oferit poșetă și pantofi), în schimbul influenței pe care judecătoria a lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr..../2/2008 al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a-i determina să pronunțe o soluție favorabilă pentru SC E. SA, având ca acționar majoritar pe inculpatul C..

În ce privește legea penală mai favorabilă, instanța de fond, a stabilit, în raport cu principiul aplicării globale a legii, cu multitudinea acuzațiilor formulate, cu data comiterii faptelor și cu tratamentul sancționator aplicabil concursului de infracțiuni, că în cauză sunt incidente dispozițiile Codului penal anterior și ale Legii nr.78/2000 în vigoare la data menționată ca fiind cea a comiterii infracțiunilor.

Astfel, instanța de fond a reținut că pentru infracțiunea de trafic de influență, pentru care a fost trimisă în judecată inculpata B., sunt aplicabile prevederile art.257 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, iar pentru infracțiunile de cumpărare de influență pentru care au fost trimiși în judecată inculpații G. și C., sunt incidente dispozițiile art.6¹ alin.1 din Legea nr.78/2000.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, Înalta Curte – Completul de 5 judecători, în acord cu concluzia instanței de fond, constată că faptele reținute în sarcina inculpaților nu corespund tipicității obiective a infracțiunilor de trafic

de influență, respectiv, de cumpărare de influență, lipsind cerințe esențiale din conținutul constitutiv al acestor infracțiuni și, în consecință, că nu suunt prevăzute de legea penală.

Potrivit art.257 alin.1 Cod penal din 1969, traficul de influență constă în „Primirea, pretinderea de bani sau alte foloase, ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu”.

În conformitate cu dispozițiile art.6¹ alin.1 din Legea nr.78/2000, constituie infracțiunea de cumpărare de influență, „Promisiunea, oferirea sau darea de bani, de daruri ori alte foloase direct sau indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu”.

Elementul material al laturii obiective este prevăzut în mod alternativ în cazul ambelor infracțiuni (primire/pretindere/acceptarea de promisiuni, în cazul infracțiunii de trafic de influență, respectiv promisiune/oferire/dare, în cazul infracțiunii de cumpărare de influență) însă, pentru existența infracțiunilor de trafic de influență, respectiv, de cumpărare de influență și pentru întrunirea condițiilor de tipicitate, este necesar ca fiecare din aceste acțiuni să îndeplinească anumite condiții esențiale.

Elementul material al infracțiunii de trafic de influență trebuie să se realizeze prin invocarea, expresă sau tacită, a unei influențe asupra unui funcționar sau salariat și să fie realizată în scopul determinării funcționarului sau salariatului să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

În cazul infracțiunii de cumpărare de influență, elementul material trebuie să se realizeze față de o persoană care invocă, expres sau tacit, existența unei influențe asupra unui funcționar sau salariat și să fie realizată pentru ca autorul traficului de influență să acționeze, la rândul său, în scopul determinării funcționarului sau salariatului să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Indiferent de modalitatea alternativă de realizare a elementului material, trebuie îndeplinită în același timp și cerința esențială ca autorul să aibă influență sau să lase să se creadă că are influență asupra unui funcționar sau salariat, pentru a-l determina să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Infracțiunea de traficul de influență se consumă prin simpla pretindere de bani sau bunuri ori prin acceptarea promisiunii de bani, bunuri sau alte foloase, iar infracțiunea de cumpărarea de influență se consumă prin simpla promisiune sau prin oferirea de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Potrivit actului de sesizare a instanței, infracțiunile au fost comise în modalitatea alternativă de *primire* – pentru traficul de influență, respectiv, *dare* – pentru cumpărarea de influență.

Astfel, s-a reținut că, în cursul lunii aprilie 2011, inculpata B. a acționat lăsând să se creadă că are influență asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr..../2/2008 și că, în perioada mai 2010 - mai 2011, a primit de la inculpata G. și de la omul de

afaceri C. mai multe foloase necuvenite, în schimbul influenței pe care aceasta a lăsat să se creadă că o are.

Din actele și lucrările dosarului, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că achitarea cheltuielilor ocazionate de organizarea petrecerii de la M.... - Paris a avut loc în luna mai 2010, folosirea de către B., fiul inculpatei, a unui apartament situat în Paris, pentru o perioadă de 2 luni, s-a realizat în perioada iulie - august 2010, iar oferirea de către G. a poșetei a avut loc în luna mai 2010.

De esența infracțiunii de trafic de influență este că la momentul la care intervine promisiunea/oferirea/darea, persoana de la care se cumpără influența trebuie să lase să se creadă că are influență sau să precizeze că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu. Or, în speța de față darea de foloase pretins necuvenite a intervenit în perioada mai - august 2010, iar potrivit susținerilor parchetului, inculpata B. a lăsat să se creadă că are influență asupra judecătorilor desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr...../2/2008 în perioada aprilie - mai 2011.

În acest context, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că primirea de către inculpata B. a unor preținse foloase în perioada mai - august 2010 nu are legătura cu o eventuală intervenție promisă de aceasta pe lângă judecătorii desemnați în compunerea completului investit cu soluționarea dosarului nr...../2/2008.

Pe de altă parte, cu referire la bunurile primite de inculpata B. de la inculpata G., se reține acestea au constat doar într-o poșetă, bun cu privire la care Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că nu reprezintă folos necuvenit, ci un cadou primit cu ocazia zilei sale de naștere.

În declarația dată în fața instanței de fond, inculpata B. nu a negat primirea unei poșete de la inculpata G. cu ocazia zilei sale de naștere, precizând următoarele:

„...în după-amiaza zilei de 22 mai, întâlnindu-mă cu fiica soților G. și cu G., am primit de la fiica acesteia și firesc de la mama ei, cu titlu de cadou pentru ziua mea de naștere, o poșetă. Nu am perceput niciun moment acest gest ca fiind făcut în virtutea calității mele de președinte de secție, date fiind circumstanțele în care eu mă aflam la Paris, și mai ales faptul că nu am cunoscut că acolo mă voi întâlni cu familia G.. Nicio clipă nu mi-am pus problema valorii acestui cadou, mi s-a părut un gest firesc și nu l-am perceput nicio clipă altfel decât ca pe un obicei cu ocazia unor astfel de zile. Era o geantă cu care eu eram obișnuită. Nici nu am deschis imediat punga, ci atunci când am ajuns acasă. Având în vedere vârsta pe care o am, modul în care am înțeles întotdeauna să fiu, faptul că de 15 ani mergeam în Franța, acest cadou mi s-a părut un cadou care se raporta mai degrabă la vârsta mea și la felul meu de a fi. Această geantă era marca Channel, era obișnuită ca dimensiuni, nu avea nimic special, era tipul de geantă care se găsește în orice magazin de acest fel. Nu am primit niciun alt cadou...”

În sensul afirmațiilor inculpatei B. este declarația dată în fața instanței de fond, de inculpata G. care a precizat următoarele:

” Ne-am întâlnit întâmplător cu B., când eram cu fiica mea la cumpărături, și cred că am băut împreună o cafea, ocazie cu care fiica mea i-a oferit cadoul.

Această întâlnire a fost chiar pe ....., de ziua de naștere a inculpatei B.. Nu știam la acel moment că inculpata B. este la Paris (...). Știam că pe .... era ziua inculpatei B.. M-am mai întâlnit cu aceasta seara, când am mers la restaurantul M..... Nu i-am oferit inculpatei B. decât poșeta, fără să-i facem cadou altceva, respectiv o pereche de pantofi..”

În legătură cu poșeta oferită inculpatei B. de către inculpata G., inculpatul G. a declarat:

”... Am aflat ulterior că soția mea îi oferise un cadou inculpatei B., respectiv o poșetă. Nu mi-a povestit soția în ce împrejurări a fost oferit acest cadou...”

Tot în legătură cu poșeta primită de inculpata B. de la inculpata G., martorul B. a precizat următoarele:

„...După declanșarea anchetei, am aflat că soția mea a primit de la fiica soților G. o geantă cadou. Asta am aflat fără să știu la acel moment nimic. Am înțeles de la soție că s-au întâlnit în cursul zilei de sâmbătă cu G. și cu fiica acesteia, soția rămânând să facă mici cumpărături în oraș. În acest timp, eu eram împreună cu fiul meu, la Sorbona”

Din probele administrate în cauză, anterior menționate, care au fost analizate pe larg în considerentele sentinței, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că poșeta oferită inculpatei B., de către inculpata G. și fiica acesteia, a reprezentat un cadou dat cu ocazia zilei sale de naștere, în virtutea relației de amicitie pe care o aveau, fără legătură cu activitatea profesională a inculpatei B., sau cu o eventuală traficare a influenței.

La momentul primirii poșetei, inculpata B. nu avea cunoștință de existența dosarului nr..../2/2008, care nu era nici măcar soluționat în primă instanță. Nu se cunoștea hotărârea pe care urma să o dea în primă instanță Curtea de Apel, exercitarea căii de atac era incertă, dosarul nu era înregistrat la Înalta Curte și, cu atât mai mult, nu se știa componența completului care urma să soluționeze eventualul recurs, repartizarea cauzelor fiind aleatorie.

În ce privește pretensele foloase necuvenite, constând în plata de către inculpatul C. a contravalorii petrecerii organizate la restaurantul M.... din Paris, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, examinând probele administrate constată că nu s-a demonstrat primirea unor foloase necuvenite de către inculpata B., aceasta nu a beneficiat de nicio sumă de bani, costurile pentru familia sa fiind achitate, de B., soțul inculpatei.

Astfel, martorul B., în declarația dată în fața instanței de fond cu privire la masa de la restaurantul M.... din Paris, a precizat următoarele:

„...Am plecat vineri, pe 21 mai, dimineața, ajungând la Paris în jurul prânzului. C. ne-a așteptat la aeroport să ne conducă acolo unde avea să stăm. Din discuțiile pe care le-am avut atunci cu acesta, eu i-am spus că aș vrea a doua seară să vizionăm spectacolul de la M....., un obiectiv turistic foarte cunoscut. Fusesem de nenumărate ori la Paris până atunci și nu apucasem să vizionez acest spectacol. Am găsit că era un bun prilej să o fac, împreună cu soția și cu fiul meu. I-am spus despre acest aspect lui C. și el m-a întrebat dacă am făcut rezervări, iar eu i-am răspuns că nu. El mi-a spus că trebuie făcute rezervări cu mult timp înainte, dar prin soția lui are posibilitatea să le facă. Cred că atunci mi-a spus că erau la Paris sau urmau să vină la Paris soții G.,

împreună cu fiica lor. Această discuție am purtat-o numai eu cu C., B. nu a participat la această discuție. Seara, C. mi-a confirmat telefonic că a reușit să facă rezervări pentru mine și familia mea. În același timp, mi-a spus că discutând cu soția sa, s-au hotărât să vină și aceștia și am înțeles că urma să vină și familia G. (...).

După terminarea spectacolului, evident, m-a interesat să plătesc costul rezervărilor făcute. Precizez că în timpul spectacolului a fost și un serviciu standard, constând într-un fel de mâncare și o cupă de șampanie. Tot cu prilejul spectacolului, s-au făcut poze ca amintire, care se fac numai de către personalul localului. Firesc, am întrebat cât costă rezervările. C. a spus că în costul rezervărilor intră și consumația, iar pozele urmau să fie luate a doua zi, când urma să ne socotim cu privire la ceea ce aveam eu de plătit cu privire la familia mea.

A doua zi ne-am întâlnit, am ales pozele în care eram prezenți și m-am desocotit cu C.. E vorba despre faptul că, dacă îmi amintesc bine, costul spectacolului era în jur de ....-.... euro/persoană și am plătit și fotografiile, în total, în jur de .... euro. Despre aceste aspecte nu a avut cunoștință soția mea, având în vedere că eu eram cel care plăteam costurile întotdeauna, iar soția mea nu a avut cunoștință despre aceste lucruri.

La M..., C. nu a plătit nimic în seara respectivă pentru că el plătise când făcuse rezervările. Sigur, cred că a plătit a doua zi pozele făcute cu acel prilej...”

Cu privire la petrecerea de la restaurantul M... din Paris, în declarația dată în fața instanței de fond, inculpata B. a precizat următoarele:

”...În legătură cu achitarea costului acestei consumații, arăt că în cei .... de ani de când sunt căsătorită cu soțul meu, niciodată nu mi-am pus problema achitării vreunei consumații, atunci când am fost însoțită de el. Acest lucru s-a întâmplat și în seara de 22 mai 2010. Despre aspectul pecuniar al acelei seri nu am purtat discuții cu soțul meu decât, firesc, după ce am aflat gravele acuzații ce mi se aduc. Acesta mi-a spus, legat de acest aspect, rămânând total surprins de ceea ce mi se impută, că în urma discuției avută cu C., la momentul la care au fost ridicate fotografiile făcute în acea seară de fiecare familie, pentru că la acel restaurant fotografiile se fac numai de personalul de acolo, soțul meu în mod firesc a achitat costul fotografiilor care priveau familia noastră, precum și costul rezervării pentru noi trei, prilej cu care a rămas plăcut surprins de contravaloarea unei rezervări care includea și consumația, care se situa la circa .... euro de persoană. Am luat cunoștință de aceste împrejurări după declanșarea urmăririi penale...”

Tot referitor la petrecerea organizată la restaurantul M... de la Paris, martora E., în declarația dată în fața instanței de apel, a precizat următoarele:

„...Inculpatul C. mi-a cerut în luna mai 2010 să rezerv 2 mese la M..., aflând cu această ocazie că urmează ca inculpata B. să-și serbeze ziua. Inculpatul C. mi-a trimis mesaje din care rezulta că acesta a avut o corespondență cu domnul B. referitoare la faptul că se dorește organizarea aniversării inculpatei B. la restaurantul M.... Inculpatul C. i-a propus domnului B. să-i facă o surpriză soției sale, inculpata B., dar nu cred că aceasta din urmă a știut despre invitația respectivă. Au fost prezenții soții B., soții G.,

fiica acestora, inculpatul C., eu și fiica noastră. Eu am rezervat 2 mese și am comandat și un tort aniversar. Plata consumației pentru toate persoanele am făcut-o eu personal cu cardul inculpatului C.. La petrecerea respectivă s-au făcut și fotografii de către personalul autorizat al localului, fotografii a căror plată am făcut-o tot eu cu cardul inculpatului C.. La terminarea petrecerii domnul B. a afirmat către mine că dumnealui a făcut invitația, dar nu am avut discuții concrete cu acesta referitoare la plata consumației și a fotografiilor...”

Inculpata G., în declarația dată în fața instanței de fond a precizat următoarele:

„...Nu s-a discutat despre familia B. sau despre venirea la Paris a familiei B., poate că C. știa, dar a vrut să ne facă o surpriză. Ne-am întâlnit întâmplător cu B., când eram cu fiica mea la cumpărături (...). După ce ne-am despărțit de B., am mers în oraș să ne plimbăm și am ajuns după-masă acasă, ocazie cu care am aflat că dl. profesor B. a dorit să îi facă o surpriză soției sale, B., și am mers la restaurant. Am aflat despre faptul că dorea să îi facă o surpriză de la R., care s-a ocupat de rezervările la restaurant, care mi-a spus că dl. profesor B. dorește să mergem la acel restaurant, unde nu sunt locuri și că o roagă să se ocupe de rezervări. C. nu era de față, discuția a fost între mine și R.. Nu am aflat alte detalii despre această întâlnire înainte de a merge la M.... Soții B. au venit acasă la C. și R., de unde am plecat împreună la restaurant. Am stat la masă, am comandat, am făcut niște fotografii, am vizionat spectacolul, după care noi am plecat, împreună cu familia C., acasă la aceștia, iar soții B. acolo unde locuiau, respectiv un apartament al familiei C., în Arondismentul 17...”

Din declarațiile inculpaților G., G. și B. care se coroborează cu declarațiile martorilor B. și E., rezultă că evenimentul de la restaurantul M.... nu a fost organizat de inculpata B., ci a fost o surpriză făcută acesteia din partea soțului cu ocazia zilei sale de naștere. Inculpata a aflat unde își va sărbători ziua de naștere de la soțul său, abia în seara acelei zile, înainte de a pleca la restaurant. De asemenea, nu s-a dovedit că inculpata a pretins ca plata să fie făcută de către C. sau de altă persoană și nici că s-a ocupat de plată.

Evenimentul nu a fost organizat în mod special, pentru sărbătorirea inculpatei B., nici aceasta și nici soțul său nu au lansat invitații în acest sens. Cina a fost una obișnuită, potrivit uzanței, la restaurantul respectiv, consumația este fixă și intră în costul spectacolului. Suplimentar a fost comandat un tort aniversar și au fost făcute câteva fotografii, ca amintire.

A doua zi, când au fost ridicate fotografiile făcute de personalul localului, martorul B. a achitat inculpatului C. costul consumației pentru familia sa, în jur de .... de euro, circa .... euro de persoană, plus costul fotografiilor.

În ce privește pretinsa folosință gratuită a unui apartament din Paris pentru o perioadă de 2 luni de către fiul inculpatei B., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că este vorba despre un apartament compus din două camere, proprietatea numitei E., partenera de viață a inculpatului C., dobândit și cu fonduri bănești ale acestuia, situat în Paris, în apropierea Universității Paris 2 Sorbona unde fiul inculpatei B. urma cursurile speciale pentru admiterea în avocatură.

Din actele și lucrările dosarului rezultă că B., fiul inculpatei B., a folosit acest apartament în perioada 14.07 – 26.08.2010 și a achitat inculpatului C.

suma de .... euro. Prin urmare, nu se poate reține că inculpata B. a primit foloase necuvenite de la inculpatul C..

Plata chiriei a fost efectuată în data de 13 septembrie 2010 în București, de către B. care a înmănat inculpatului C. suma de .... euro pe care o primise de la tatăl său, iar C. a confirmat primirea sumei de bani printr-un mail adresat domnului B.. Este vorba despre e-mailul, intitulat „rezolvarea serviciilor de închiriere”, transmis martorului B., de către inculpatul C. prin care a confirmat că a primit de la B. suma de .... euro cu tittu de chirie: ”*Profitând de venirea în țară a lui M., (...), am reglat conturile în legătură cu șederea lui în 20. Pentru perioada cât a locuit acolo, am primit banii cuveniți*”.

De asemenea, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că de închirierea apartamentului din Paris s-a ocupat martorul B., inculpata B. nefiind implicată în niciun fel.

Astfel, potrivit declarației dată în fața instanței de fond, inculpata B. a precizat următoarele:

„...toate aspectele legate de locul unde a locuit fiul meu, inclusiv contravaloarea folosinței cu titlu de chirie, au fost în sarcina soțului meu, care s-a ocupat de acest aspect și a făcut și plata prin intermediul fiului meu. Eu personal știu din relatările soțului meu că acesta s-a interesat împreună cu fiul meu, având în vedere faptul că era un alt oraș decât Strasbourg, pentru a-și forma o idee de cât reprezintă chiria. Nu știam, nu știu unde este amplasat acel apartament, știu doar că Parisul este împărțit în districte...”

Martoul B., în declarația dată în fața instanței de fond, a confirmat susținerile inculpatei B., precizând următoarele:

„...La începutul lunii iunie 2010, fiul meu mi-a spus că a aflat de la alți colegi de pregătire de existența unor cursuri speciale pentru admiterea în avocatură, organizate la Universitatea Paris 2 Sorbona, cursuri însă private, cu taxă. Nu am avut nicio rezervă să fiu de acord cu participarea lui la aceste cursuri, drept pentru care i-am dat cecul cu care și-a asigurat participarea la curs. Se puneă însă problema unde urma să stea la Paris, cursurile fiind inițial pentru o perioadă de 2 luni. În corespondența pe care între timp o continuam cu C., i-am spus despre acest lucru și el mi-a spus că soția lui are un mic apartament în .... al Parisului pe care îl închiriază din când în când unor tineri studenți. I-am spus că perioada este 14 iulie - 3 octombrie 2010 și C. mi-a comunicat că apartamentul lor este liber și că mi-l poate închiria pentru această perioadă. Am înțeles că apartamentul aparținea lui E. și că urma să corespundez și cu aceasta referitor la venirea fiului meu la Paris.

Tot prin corespondență electronică, am stabilit data plecării, raportat la când trebuia să fie la cursuri și, pe 14 iulie 2010, fiul meu a plecat la Paris pentru a se instala și pentru a începe cursurile. S-a dus, s-a instalat, a început cursurile. Eu am venit acasă, în România, împreună cu soția care fusese la noi în acea perioadă și am terminat vacanța judecătorească în jurul datei de 23-24 august 2010. În 24.08.2010, sigur eram înapoi la Strasbourg și l-am găsit pe M. sosit în acea zi sau cu o zi înainte pentru că finalizase prima etapă a cursurilor și aflase între timp datele de examen pentru admiterea la Școala de avocați de la Strasbourg și a decis să își reorienteze pregătirea, fără a participa și la a

doua parte a cursurilor, ceea ce implica scurtarea perioadei de ședere la Paris, cu reducerea corespunzătoare a costurilor chiriei.

Încă dinaintea plecării fiului meu la Paris, l-am rugat pe C. să îmi spună care este costul chiriei. Despre aceste întrebări pe care le puneam, era informată și E. și am rugat-o și pe aceasta să îmi comunice cât datorez pentru folosința apartamentului. Toate aceste discuții s-au purtat electronic. Ultima discuție legată de acest aspect am avut-o pe 24.08.2010, când am anunțat că M. nu va mai veni la Paris pentru a doua parte a cursurilor.

Nu am discutat de la început despre cuantumul chiriei. Acesta primea mesajul meu cu privire la cât trebuie să plătesc, dar nu am găsit în corespondența electronică pe care am recuperat-o numai în parte dacă mi-a răspuns cât trebuie să plătesc, respectiv dacă acest răspuns mi l-a dat înainte ca fiul meu să se și instaleze la Paris. Între timp, la începutul lunii septembrie 2010, fiul meu s-a hotărât să vină câteva zile în țară. C. era deja în România. I-am solicitat din nou să îmi spună cât datorez pentru cele 6 săptămâni, mi-a spus că datorez .... euro, discuția fiind purtată la telefon.

I-am dat fiului meu .... euro, a plecat în țară, l-a contactat pe C. și i-a înmănat această sumă. În aceeași zi, respectiv pe 13 septembrie (țin minte pentru că e ziua numelui și anume Sf. C....) fiul meu s-a întâlnit cu C. și i-a înmănat suma de bani. C. mi-a confirmat primirea sumei de bani electronic ...”

În fața instanței de apel, martora E. a precizat următoarele aspecte legate de folosința apartamentului din .... din Paris de către fiul inculpatei B.:

„...In luna septembrie 2010 inculpatul C. mi-a spus că fiul domnului B. va veni la Paris și „va sta la noi,, pentru susținerea unor examene. Fiind disponibil apartamentul meu din .... Paris am propus ca fiul soților B. să locuiască în acesta. I-am spus inculpatului C. prețul chiriei și al utilităților. Cred că suma pe care am comunicat-o inculpatului C. era de aproximativ .... euro. De la inculpatul C. am aflat că domnul B. a propus ca pe perioada cât fiul său locuiește în apartamentul respectiv să plătească chiria și utilitățile, dar eu nu știu dacă s-a făcut o atare plată. În urmă cu aproximativ 2,3 ani inculpatul C. mi-a spus că au fost achitate sumele reprezentând chirie și utilități pentru perioada cât fiul soților B. au locuit în apartamentul meu, dar nu mi-a precizat cine anume a făcut acele plăți. Inculpatul C. mi-a spus că totul „s-a reglat”. Eu nu am primit nicio sumă de bani...”

A mai precizat martora că suma de bani percepută cu titlu de chirie pentru fiul inculpatei plătită era apropiată ca și cuantumul de nivelul chiriei percepute în zona în care era amplasat apartamentul în care acesta a locuit.

În condițiile în care suma de bani reprezentând chiria a fost achitată de soțul inculpatei B., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că folosința apartamentului din .... din Paris de către fiul inculpatei B. nu are semnificația unui folos necuvenit primit de aceasta.

De asemenea, prin probele administrate în cauză nu s-a demonstrat existența vreunei legături între primirea de către inculpata B. a pretinselor foloase necuvenite și o presupusă exercitare a influenței. În egală măsură, nu s-a dovedit că inculpații G. și C. au dat foloase necuvenite în schimbul influenței pe care inculpata B. ar fi lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor care soluționau dosarul nr...../2/2008.

Pretinsele foloase necuvenite, despre care parchetul afirmă că au fost primite de către inculpata B. de la inculpatul C., constând în contravaloarea consumației de la M... - Paris care a avut loc în data de 22 mai 2010, precum și folosința gratuită de către fiul inculpatei B., a apartamentului situat în Paris, în perioada iulie - august 2010, au avut loc înainte de exercitarea căii de atac a recursului de către SC G... SA și de data înregistrării dosarului nr..../2/2008 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Potrivit dispozițiilor procesual civile referitoare la competența funcțională, un eventual recurs împotriva sentinței civile ce urma a fi pronunțată de Curtea de Apel București, trebuia soluționat la Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, secție condusă la acea dată de inculpata B., însă această împrejurare nu este relevantă, în lipsa dovedirii unei înțelegeri anterioare privind exercitarea influenței în cazul declarării recursului.

Nu lipsit de relevanță este faptul că cei trei judecători, I., A. și R., membri ai completului de judecată investit cu soluționarea dosarului nr..../2/2008, în declarațiile date, atât în faza de urmărire penală cât și în fața instanței de fond, au precizat că inculpata B. nu a încercat să-i determine să pronunțe o soluție favorabilă pentru recurenta intimată SC G... SA.

Probele administrate nu relevă că inculpata B. a speculat în vreun mod o influență reală sau imaginară asupra membrilor completului de judecată, iar situația de fapt dovedită în cauză nu corespunde conținutului constitutiv al infracțiunilor de trafic de influență și cumpărare de influență.

Totodată, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că inculpata B. nu a invocat față de C. sau față de G., existența vreunei influențe asupra membrilor completului de judecată, nu a promis exercitarea unei asemenea influențe, nici măcar nu a lăsat să se înțeleagă că va exercita o atare influență asupra judecătorilor investiți cu soluționarea cauzei înregistrată sub nr..../2/2008 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

De altfel, soluția dispusă în cauza respectivă a fost una nefavorabilă pentru SC G... SA. Astfel, prin decizia civilă nr.2905 din 19.05.2011, s-a respins recursul declarat de SC G... SA, a fost admis recursul declarat de ANAF și Direcția Generală a Finanțelor Publice Botoșani și a fost modificată în parte sentința recurată, în defavoarea SC G... SA.

În absența promisiunii de exercitare a influenței, nu sunt întrunite nici elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență deoarece, rațiunea promiterii/oferirii/dării foloaselor era tocmai obținerea promisiunii că influența va fi exercitată în sensul dorit de cumpărător, respectiv, în scopul de a determina un funcționar să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Față de aceste considerente și în acord cu concluzia la care a ajuns instanța de fond, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că motivul de apel al Parchetului privind greșita achitare a inculpaților B., C. și G. este nefondat, urmând a fi respins ca atare.

În ceea ce privește apelul formulat de inculpata B., prin care solicită schimbarea temeiului achitării pentru infracțiunea de trafic de influență

prevăzută de art.257 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000, în sensul reținerii dispozițiilor art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, deoarece fapta nu există, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că este nefondat.

Între dispozițiile art. 16 alin.1 lit.a din Codul de procedură penală(a căror aplicare o solicită inculpata) și cele ale art. 16 alin.1 lit.b teza I din același Cod (în baza cărora instanța de fond a pronunțat soluția de achitare a inculpatei) există diferențe. Astfel, în primul caz este vorba despre situația în care, în urma analizării materialului probator, se stabilește cu certitudine că fapta ce formează obiectul acuzației penale nu există, în materialitatea ei, pe când, achitarea în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală se dispune atunci când se constată că fapta există dar nu este prevăzută de legea penală. Această din urmă dispoziție legală se referă, exclusiv, la identitatea între fapta comisă și latura obiectivă a infracțiunii.

Așa cum s-a arătat cu ocazia analizării criticilor formulate de parchet, fapta pentru care a fost trimisă în judecată inculpata B. nu corespunde condițiilor de tipicitate obiectivă, întrucât lipsesc cerințe esențiale din conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență și, în consecință, nu este prevăzută de legea penală.

Primirea foloaselor înainte ca autorul infracțiunii să fi invocat o influență în scopul determinării funcționarului la o anumită conduită, deci înaintea promisiunii exercitării influenței, fără legătură cu o anume intervenție solicitată și promisă în virtutea unei influențe reale sau imaginare, nu se încadrează în tiparul de incriminare al infracțiunii de trafic de influență.

Prin urmare, una din condițiile esențiale atașate elementului material al infracțiunii de trafic de influență este aceea ca acțiunea incriminată să fie însoțită de promisiunea autorului că își va utiliza influența asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

În cauză nu s-a dovedit existența unui element factual concret și precis care să susțină acuzația adusă inculpatei B., respectiv, nu s-a dovedit că aceasta a promis inculpaților G. sau C. exercitarea vreunei influențe sau că ar fi lăsat să se creadă că are o atare influență pentru a-i determina pe membrii completului de judecată să pronunțe o soluție favorabilă recurentei SC G.... SA.

Mai mult, din probele administrate în cauză nu rezultă existența vreunei legături între primirea de către inculpata B. a pretinselor foloase necuvenite și o presupusă traficare a influenței. Nu s-a dovedit faptul că inculpații G. și C. au dat foloase necuvenite în schimbul influenței pe care inculpata B. ar fi lăsat să se creadă că o are asupra judecătorilor care soluționau dosarul nr...../2/2008

Cu privire la folosința gratuită a apartamentului din Paris, aparținând inculpatului C., de către fiul inculpatei B., așa cum s-a arătat cu ocazia analizării criticilor formulate de parchet, s-a dovedit că B. a achitat inculpatului chiria folosinței apartamentului.

Referitor la achitarea contravalorii consumației de la restaurantul M.... din Paris, din probele administrate în cauză rezultă că B., soțul inculpatei a achitat contravaloarea consumației pentru el și membrii familiei sale.

Probele administrate în cauză relevă că singurul bun primit de către inculpata B. este poșeta pe care i-a dăruit-o inculpata G. cu ocazia zilei sale de

naștere, fără legătură cu activitatea profesională a acesteia. Gestul a fost unul spontan, nu premeditat, cele două inculpate se cunoșteau și aveau o relație de amiciție. La momentul primirii poșetei, inculpata B., nu avea cunoștință de existența dosarului nr.3509/2.2009 întrucât acesta nici măcar nu era soluționat de către instanța de fond.

Astfel, în declarația dată în fața instanței de fond, inculpata G. a precizat următoarele:

„...Ne-am întâlnit întâmplător cu B., când eram cu fiica mea la cumpărături, și cred că am băut împreună o cafea, ocazie cu care fiica mea i-a oferit cadoul. Această întâlnire a fost chiar pe ..., de ziua de naștere a inculpatei B.. Nu știam la acel moment că inculpata B. este la Paris (...). Știam că pe ... era ziua inculpatei B.. M-am mai întâlnit cu aceasta seara, când am mers la restaurantul M.... Nu i-am oferit inculpatei B. decât poșeta, fără să-i facem cadou altceva, respectiv o pereche de pantofi. Nu știu dacă inculpata B. și-a cumpărat pantofi...”

Concluzionând în sensul că fapta reținută în sarcina inculpatei B. nu întrunește condițiile de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de trafic de influență, soluția care se impune este aceea de menținere a hotărârii instanței de fond, respectiv, a prevederilor art.16 alin.1 lit b teza I din Codul de procedură penală.

IV.2.6. Referitor la critica Parchetului privind greșita achitare a inculpatei B., pentru săvârșirea infracțiunii de primire de foloase necuvenite, prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători o consideră nefondată.

Tot cu privire la această faptă și inculpata B. a criticat hotărârea instanței de fond din perspectiva temeiului de drept în baza căruia s-a dispus achitarea sa, solicitând schimbarea acestuia, în sensul reținerii dispozițiilor art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, cu motivarea că fapta nu exist, critică pe care Înalta Curte - Completul de 5 Judecători o consideră nefondată.

Prin actul de sesizare a instanței, inculpata B. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal.

În urma administrării probelor, instanța de fond a schimbat încadrarea juridică a faptei din infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art.289 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 alin.1 Cod penal, în infracțiunea de primirea de foloase necuvenite, prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000.

În fapt, în sarcina inculpatei B. s-a reținut că la data de 17.08.2010, în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a dispus suspendarea soluționării unui dosar în care reclamanta SC Y.... SRL a fost reprezentată de către avocatul G., ulterior primind, în contraprestație, în lunile septembrie și noiembrie 2010, achitarea costului biletelor de avion (... euro – două bilete tur/retur; respectiv ... euro – un bilet tur/retur) pentru deplasarea sa și a menajerei sale în străinătate (Stuttgart și din nou, Stuttgart).

În concret se arată că la data de 17.08.2010, la Înalta Curte de Casație și Justiție, a fost înregistrat dosarul nr..../1/2010 având ca obiect cererea de strămutare formulată de SC Y.... SRL, reprezentată de avocatul G., în

contradictoriu cu Primăria Sector 6 București, referitoare la dosarul nr..../303/2010 al Judecătoriei Sector 6 București. La aceeași dată de 17.08.2010, prin rezoluția președintelui Secției de contencios administrativ și fiscal, respectiv inculpata B., s-a dispus „*cu aplicarea art.40/2 C. pr. civ.*”, adică s-a suspendat judecarea dosarului nr..../303/2010 al Judecătoriei Sector 6 București, având ca părți SC Y.... SRL și Primăria Sector 6 București, până la soluționarea cererii de strămutare. Pentru soluționarea strămutării s-a stabilit termen la data de 28.09.2010, așa încât, timp de 40 zile, cauza de pe rolul Judecătoriei Sector 6 București a fost suspendată. În aceeași zi, 17.08.2010, pe baza rezoluției de suspendare a președintelui Secției de contencios administrativ și fiscal, a fost eliberat certificatul de grefă, dispoziția de suspendare fiind comunicată și Judecătoriei Sector 6 București.

După suspendarea judecării dosarului ..../303/2010 până la soluționarea cererii de strămutare înregistrată sub nr. ..../1/2010 la Secția de contencios administrativ și fiscal, în schimbul prestației sale, judecătorul B. a efectuat două călătorii cu avionul în străinătate, care au fost achitate de către avocat G.. Astfel, în data de 24.09.2010, ora 14.50, s-a deplasat la Stuttgart, cu avionul, pe ruta București - Stuttgart și retur (întoarcerea în data de 3.10.2010, ora 14.50), iar la data de 26.11.2010, s-a deplasat însoțită de manejera C. cu avionul la Stuttgart și retur (întoarcerea în data de 4.12.2010), biletele de avion pentru ambele deplasări fiind achitate de către G. și G. (filele 16-17 din rechizitoriu).

În urma administrării probelor în fața instanței de fond, în sarcina inculpatei B. s-a reținut doar faptul că, *după ce, în data de 17.08.2010*, a soluționat în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal al Înaltei Curți de Casație și Justiție o cerere de suspendare a judecării unei cauze până la soluționarea unei cereri de strămutare aflată pe rolul respectivei secții, în lunile septembrie și noiembrie 2010, a acceptat achitarea de către inculpata G. costului biletelor de avion pentru deplasarea sa și a menajerei sale în străinătate.

În speță, nu există nicio dovadă că plata contravalorii biletelor de avion pentru deplasările inculpatei B., singură sau împreună cu numita C., pe ruta București – Stuttgart și retur în lunile septembrie și noiembrie 2010, reprezintă o contraprestație pentru îndeplinirea (în mod licit) a actului ce intra în atribuțiile de serviciu ale inculpatei B., respectiv aplicarea rezoluției din 17.08.2010, de suspendare a judecării până la soluționarea cererii de strămutare în cauza înregistrată sub nr..../1/2010.

Astfel, dosarul nr..../1/2010 avea ca obiect cererea de strămutare formulată de SC Y.... SRL cu privire la soluționarea dosarului nr..../303/2010 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

Contrara susținerilor parchetului, din actele și lucrările dosarului rezultă că cererea de strămutare și de suspendare a judecării în cauza anterior menționată a fost formulată de către avocatul M., fiind semnată de către numitul H., reprezentantul SC Y.... SRL, iar avocatul societății comerciale în dosarul de strămutare a fost domnul M., acesta fiind cel care, în data de 17.08.2010, a depus cererea de strămutare la Înalta Curte de Casație și Justiție și apoi a solicitat și a obținut certificatul referitor la suspendarea judecării.

În dosarul nr...../303/2010, a cărui strămutare se solicita, niciunul dintre soții G. nu figurează ca avocat ci, așa cum rezultă din declarațiile martorilor H. și ale avocatului M., acesta din urmă a asigurat asistența juridică, iar din înscrisurile depuse la dosarul de urmărire penală, reiese că a fost angajat și avocatul F..

SC Y.... SRL a fost reprezentată de către SCA G., dar numai în anumite litigii, nu și în soluționarea cererii de strămutare ce face obiectul cauzei penale de față (dosar nr...../1/2010 înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal) și nici în soluționarea cauzei a cărei strămutare s-a solicitat (dosar nr...../303/2010 aflat pe rolul Judecătoriei sectorului 6 București).

Potrivit declarațiilor date de către inculpații G. și G., confirmate de declarația martorului H. - reprezentantul SC Y.... SRL, G. a acordat asistență juridică și a reprezentat SC Y.... SRL în mai multe litigii, finalizate prin obținerea unei hotărâri judecătorești favorabile, referitoare la dreptul de concesiune asupra unui teren pe care SC Y.... îl deținea din 2003 și pe care ridicase o construcție-spațiu comercial (decizia civilă nr.724/2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție).

Ulterior, construcția a fost demolată în temeiul somației nr.474/25.10.2005 și a dispoziției nr.1310/28.10.2005 emise de Primarul Sectorului 6 București. Prin urmare, SC Y.... SRL a formulat o acțiune înregistrată în data de 5.12.2005 la Tribunalul București - Secția a VIII-a Conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal sub nr...../3/2005, prin care a solicitat anularea actelor administrative de demolare și plata despăgubirilor, însă, pentru că acțiunea a fost respinsă la fond prin sentința civilă nr.3848/18.09.2006, dar și pentru că SC Y.... SRL nu avusese posibilitatea financiară de a plăti serviciile societății de avocatură, G. și H. au stabilit ca SCA G. să nu mai acorde asistență juridică acestei societăți comerciale.

Acest proces civil și-a urmat cursul, fără ca SCA G. să mai acorde asistență juridică, iar prin decizia civilă nr.965/28.05.2007, Curtea de Apel București a admis recursul SC Y.... SRL, a desființat actele de demolare și cauza a fost trimisă la Tribunalul București pentru rejudecarea capătului de cerere privind despăgubirile.

Cauza a fost înregistrată la Tribunalul București - Secția a IX-a Contencios administrativ și fiscal sub nr...../3/CA/2007, având ca reclamant - SC Y....s SRL și pârâți - Primarul Sectorului 6, Primarul General al Municipiului București și Municipiul București prin Primarul General. Prin sentința civilă nr.1745/30.05.2008, dată în dosarul nr...../3/CA/2007, a fost admisă în parte acțiunea reclamantei SC Y.... SRL în contradictoriu cu pârâțul Primarul Sectorului 6 București, care a fost obligat să plătească reclamantei sumele de .... lei, reprezentând contravaloarea unei construcții demolate; .... lei, contravaloarea lipsei de folosință a construcției și .... lei, reprezentând cheltuieli de judecată constând în onorariul de expert (fila 252 și urm., vol.7 d.u.p.).

La solicitarea lui H., cu puțin timp înainte de finalizarea cauzei mai sus-menționate, imediat anterior dezbaterilor din 16.05.2008 și pronunțării sentinței civile nr.1745/30.05.2008, asistența juridică în cadrul acestui dosar a fost preluată și asigurată de M., conform contractului nr.005274 din 13.05.2008.

Sentința a devenită irevocabilă prin decizia civilă nr.777/R din 12.11.2009 a Curții de Apel Brașov-Secția contencios administrativ și fiscal, iar SC Y.... SRL a demarat executarea silită și în data de 12 august 2010, debitorul Primăria Sector 6 București a înregistrat la Judecătoria Sectorului 6 București o contestație la executare solicitând și suspendarea executării silite, cauza fiind înregistrată sub nr...../303/2010. În această cauză, termenul de judecată pentru contestația la executare a fost stabilit la 17.11.2010, iar termenul pentru soluționarea cererii de suspendare provizorie a executării silite, la 24.08.2010.

Cererea de strămutare a dosarului nr...../303/2010 a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 17.08.2010, sub nr...../1/2010, asistența juridică fiind asigurată de avocatul C., conform împuternicirii avocațiale din 16.08.2010.

La aceeași dată, în conformitate cu dispozițiile art.40 alin.2 C. pr. civ., în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal, în conformitate cu dispozițiile legale, inculpata B. a dispus suspendarea judecării în cauza înregistrată sub nr...../303/2010 aflată pe rolul Judecătoriei Sector 6, până la soluționarea cererii de strămutare. În aceeași zi, potrivit dispozițiilor regulamentare și practicii constante a Secției de contencios administrativ și fiscal, a fost eliberat certificatul de grefă solicitat de SC Y.... SRL și a fost emisă adresă către judecătorie, comunicându-se soluția de suspendare a judecării.

La data de 24 august 2010, Judecătoria Sectorului 6 București a admis cererea formulată de contestatoarea Primăria Sectorului 6 și a dispus suspendarea provizorie a executării silite până la soluționarea cererii de suspendare a executării silite formulată în cadrul contestației la executare înregistrată sub nr...../303/2010.

Prin încheierea nr.3925 din 28.09.2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția de contencios administrativ și fiscal, cererea de strămutare formulată de petenta SC Y.... SRL a fost admisă, s-a dispus strămutarea cauzei înregistrată sub nr...../303/2010 de la Judecătoria Sector 6 București la Judecătoria Ploiești și s-a constatat desființată de drept încheierea din 24.08.2010 pronunțată de Judecătoria Sector 6. Astfel cum reiese din conținutul încheierii, la dezbaterea cererii de strămutare, SC Y.... SRL a fost reprezentată de avocat ales C..

Ulterior soluționării cererii de strămutare, în data de 6.10.2010, între SC Y.... SRL și SCA G. a fost încheiat contractul nr.33777, având ca obiect asigurarea asistenței juridice și a consultanței pentru contestația la executare strămutată la Judecătoria Ploiești, însă, în cele din urmă, asistența juridică a fost asigurată tot de către avocat M..

Urmare a strămutării, în data de 19.10.2011, contestația la executare a fost înregistrată la Judecătoria Ploiești sub nr...../281/2011. Prin sentința civilă nr.13653 din 9.12.2011, a fost admisă excepția lipsei capacității de folosință a contestatoarei Primăria Sector 6 București, iar contestația la executare a fost respinsă ca fiind introdusă de o persoană fără capacitate procesuală de folosință (fila 384 și urm, vol.7 d.u.p.).

Fiind audiată în cursul cercetării judecătorești, inculpata B. a susținut că nu a primit din partea inculpatei G. sau din partea altei persoane contravaloarea biletelor de avion pentru deplasarea în străinătate în lunile septembrie și noiembrie 2010, ea fiind cea care le-a plătit. Inculpata a susținut că i-a dat

inculpatului I. suma de bani necesară, în plic închis și că acesta s-a deplasat la agenția de turism, a procurat biletele de avion și apoi i le-a înmănat. De asemenea, inculpații G. și C. au negat efectuarea plății pentru bilete de avion pentru inculpata B..

Din probele administrate a mai rezultat că B. nu s-a deplasat niciodată la Agenția M..., nu cunoștea pe niciunul dintre angajați, nu a luat legătura cu vreuna dintre persoanele care au întocmit documentele referitoare la biletele de avion.

Totodată, din probele administrate rezultă că deplasările inculpatei B. din septembrie și noiembrie 2010 nu puteau fi cunoscute dinainte de către alte persoane, deoarece aceste călătorii nu au fost planificate cu mult timp înainte.

De asemenea, se constată că, în contextul unei discuții telefonice inițiate de inculpata G., aceasta a fost cea care s-a oferit să se ocupe de procurarea biletelor de avion de la Agenția M... (fila 62, vol.4 d.u.p.), după ce B. a afirmat că nu reușește să obțină bilete pentru a pleca la Strasbourg.

Inculpata B. a solicitat ajutorul inculpatei G. în momentul în care a intervenit o modificare în programul său și avea nevoie de schimbarea perioadei de deplasare. Din acest motiv, cunoscând relația care exista între G. și Agenția M..., inculpata a întrebat-o pe G. dacă poate să obțină schimbarea biletelor pentru o altă dată, ocazie cu care inculpata G. s-a oferit să o ajute.

Din probele administrate nu rezultă însă că inculpatul C. ar fi avut vreo implicare în legătură cu plata biletelor de avion pentru B., din luna septembrie și noiembrie 2010.

Din convorbirile telefonice interceptate redade în procese-verbale, reiese că inculpații G. și I., fără știința inculpatei B., discutau despre aceasta și despre familia sa, despre programul pe care îl avea atât la instanță, cât și în viața particulară, inclusiv despre intențiile inculpatei B. de a se deplasa la soțul și fiul său la Strasbourg.

De asemenea, din convorbirile telefonice interceptate, purtate de inculpata G. cu agenta de turism N. rezultă că inculpata G. i-a cerut în mod expres agentei de turism să nu apară tariful pe bilet și să întocmească factura pentru biletele de avion pe numele său, nu pe numele inculpatei B., împrejurare recunoscută de martora N. încă din cursul urmăririi penale.

Inculpata G. a precizat că nu s-a prezentat niciodată la SC M..., același lucru declarând și martora N., care a afirmat că a comunicat numai telefonic cu inculpata și că a cunoscut-o abia după ce a fost interogată prima dată la parchet. Mai mult, casierele de la SC M... SRL (martorele L. și T.) nu au recunoscut-o pe inculpata G.. De altfel, din declarațiile martorelor L. și T. a reieșit că pe chitanța era trecut același nume ca cel din factură, indiferent dacă persoana menționată în factură se prezenta sau nu să facă plata, ceea ce înseamnă că acea chitanță face doar dovada plății, nu și a faptului că persoana menționată în chitanță a făcut plata, personal, la casieria SC M... SRL, sau că persoana menționată în factură și chitanță a suportat cheltuielile.

Deși din probele administrate în cauză rezultă că inculpatul I. nu a achitat prețul biletelor de avion atunci când le-a ridicat de la Agenția M... și nici că inculpata B. a achitat prețul acestor bilete, în cauză nu sunt îndeplinite cerințele legale pentru a se dispune condamnarea inculpatei B.. Deși ”primirea” - ca și

element material al infracțiunii, este dovedită prin probele administrate, aceasta nu vizează foloase necuvenite, întrucât nu s-a demonstrat existența vreunei legături între achiziționarea biletelor de avion și rezoluția din 17.08.2010 aplicată de inculpata B. în dosarul nr...../1/2010, sau îndeplinirea oricărei alte îndatoriri de serviciu ale inculpatei.

În lipsa oricărei legături între primirea foloaselor și îndeplinirea în mod licit a actului de serviciu- dispunerea judecării cauzei în dosarul nr...../1/2010 până la soluționarea cererii de strămutare- nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de primire de foloase necuvenite și, în consecință, fapta nu este prevăzută de legea penală.

Pentru a putea fi reținută comiterea acestei infracțiuni, este necesar să se demonstreze că primirea foloaselor reprezintă o contraprestație pentru actul licit îndeplinit în exercitarea atribuțiilor de serviciu, ca element esențial al laturii obiective, ceea ce în speță, nu s-a realizat.

În consecință, în contextul în care în urma administrării probelor de către instanța de apel, situația de fapt reținută de către instanța de fond nu a fost modificată, se apreciază că soluția de achitare dispusă de instanța de fond este legală și temeinică.

Referitor la motivul de apel al inculpatei B., prin care solicită schimbarea temeiului achitării pentru infracțiunea de primire de foloase necuvenite prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, în sensul reținerii dispozițiilor art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, deoarece fapta nu există, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că este nefondat.

În mod evident, cele două dispoziții procedurale, respectiv art.16 alin.1 lit.a și art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, vizează situații diferite, în primul caz fiind vorba despre situația în care, în urma analizei materialului probator, se stabilește cu certitudine că fapta ce formează obiectul acuzației penale nu există în materialitatea ei, pe când, achitarea în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală se dispune atunci când se constată că fapta există, dar nu este prevăzută de legea penală.

Din probele administrate în cauză rezultă că fapta există în materialitatea ei, însă nu îndeplinește condițiile de tipicitate obiectivă, în sensul că nu s-a dovedit dincolo de orice îndială rezonabilă legătura între primirea de către inculpata B. a biletelor de avion pentru deplasările din lunile septembrie și noiembrie 2010 și îndeplinirea de către aceasta a unui act ce intra în atribuțiile sale de serviciu, respectiv, dispunerea judecării cauzei în dosarul nr...../1/2010 până la soluționarea cererii de strămutare.

Sușinerea inculpatei în sensul că a dat inculpatului I. banii reprezentând contravaloarea biletelor de avion și că acesta s-a deplasat la agenția de turism de unde, după efectuarea plății a primit biletele de avion este contrazisă de probatoriul administrat în cauză.

În declarația dată în faza de urmărire penală, menținută în totalitate în fața instanței de apel, martora N. a precizat următoarele:

„...nu sunt sigură, dar este posibil ca acel domn care a venit să ia biletul de avion pentru B. să-mi fi spus că va și plăti contravaloarea biletului. Cu

certitudine, însă, eu nu am primit banii ce G. reprezentau contravaloarea aceluși bilet, întrucât plata se face la casieria SC M... SRL, unde lucrează L. și T.”

De asemenea, martorele G. și L., în declarațiile date în faza de urmărire penală, declarații menținute în totalitate atât în fața instanței de fond, cât și în fața instanței de apel, au precizat că în cazul plăților în numerar, factura se întocmește de către agentul de turism în format electronic, fără a fi editată, dar rămâne în sistemul IT al agenției de turism. În această formă factura se numește bon de comandă, iar la momentul la care persoana care dorește să facă plata, se prezintă la casierie, casiera este cea care imprimă factura după ce se asigură că plata a fost efectuată, în sensul că banii se numără, după caz, se dă restul, și în acest moment se emite și chitanța, nefiind posibil ca cineva să efectueze o astfel de plată fără să primească documentele justificative. În cazul clienților fideli, era posibil ca biletul de avion să fie eliberat beneficiarului chiar înainte de a fi fost efectuată plata, cel care decidea fiind agentul de turism.

Totodată, din documentele întocmite la agenția de turism pentru plata în numerar a biletelor de avion rezultă că au fost emise trei chitanțe, respectiv chitanța seria MTC 3 nr.0041889 din 15.10.2010, pentru suma de ... euro cu referire la factura 1100993/11.10.2010, din care reiese că plata s-a făcut în numerar de către sau pentru G.; chitanța seria MTC 3 nr.0042290 din 17.11.2010, pentru suma de ... euro cu referire la factura 1102565/9.11.2010, din care reiese că plata a fost efectuată în numerar de către sau pentru G. și chitanța seria MTC 3 nr.0043195 din 20.12.2010 pentru o diferență de sumă de ... euro, cu referire la factura 1102775/22.11.2010, plata fiind făcută de către sau pentru G..

Cert este că inculpata B., în data de 24.09.2010, ora 14.50, s-a deplasat la Stuttgart, cu avionul, pe ruta București - Stuttgart și retur (întoarcerea în data de 3.10.2010, ora 14.50), iar la data de 26.11.2010, s-a deplasat însoțită de manejera sa, C., cu avionul la Stuttgart și retur (întoarcerea în data de 4.12.2010), iar biletele de avion pentru ambele deplasări au fost achitate de către G. și G.. Din probele administrate în cauză nu s-a stabilit legătura între aceste foloase și rezoluția prin care inculpata B., în calitate de președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal, a dispus suspendarea judecării dosarului nr..../303/2010 al Judecătoriai Sector 6 București, având ca părți SC Y.... SRL și Primăria Sector 6 București, până la soluționarea cererii de strămutare.

Or, în condițiile în care rezultă că inculpata B. a primit de la inculpații G. și C. contravaloarea biletelor de avion pentru deplasările din lunile septembrie și noiembrie 2011, pe ruta București - Stuttgart și retur, fapta în materialitatea ei există și, în consecință, temeiul achitării este cel prevăzut de art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, fapta nefiind prevăzută de legea penală. Prin urmare, motivul de apel al inculpatei B., prin care solicită schimbarea temeiului achitării, în sensul reținerii dispozițiilor art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, este nefondat.

IV.2.7. Referitor la critica Parchetului privind greșita achitare a inculpatului I. și aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ, pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători o consideră nefondată.

În ceea ce privește critica formulată de inculpatul I., prin care solicită achitarea în temeiul art. 16 alin.1 lit.b teza I din Codul de procedură penală cu motivarea că fapta pentru care a fost trimis în judecată nu este prevăzută de legea penală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători o consideră nefondată.

Din materialul probator administrat în cauză rezultă că inculpatul I. a dat declarație în calitate de martor la data de 18.10.2011, prilej cu care a susținut în mod nereal faptul că în septembrie și noiembrie 2010 a primit de la inculpata B. un plic închis în care erau banii pentru plata biletelor de avion, pe care l-a înmânat martorei N..

Prin această faptă inculpatul I. a încercat să confirme versiunea inculpatei B., că a dus banii la agenție atunci când a ridicat biletele de avion sau că a achitat contravaloarea biletelor la casieria agenției.

Astfel, în declarația dată la data de 18.10.2011 inculpatul I. a făcut următoarele afirmații:

-, în cursul lunii septembrie 2010 în jurul orelor 10 în birou doamnei B. aceasta mi-a înmânat un plic de hârtie de culoare albă în care mi-a spus că se află banii pentru biletul de avion. Precizez ca plicul era închis și nu am avut posibilitatea să văd ce se afla în interior. Doamna B. mi-a cerut să duc plicul la agenția de turism M... la doamna F. să iau de la aceasta biletele de avion și să le aduc la instanța supremă. M-am deplasat imediat la sediul agenției de turism M... unde am dat plicul pe care îl promisem de la B. numitei F.. Aceasta din urmă a pus plicul pe biroul său după care mi-a dat biletul de avion pentru doamna B. și am plecat".

-, în cursul lunii noiembrie 2010 mă aflam la locuința din .... a doamnei B. când aceasta mi-a dat un plic de hârtie de culoare albă închis. La fel ca și rândul trecut B. mi-a cerut să duc acel plic doamnei F. de la M... și să îi spun că plicul este pentru biletele de avion. De asemenea B. mi-a spus că în acel plic erau banii pentru cele 2 bilete de avion dar nu a menționat cât anume. Eu nu am desfăcut acel plic și nu știu dacă în interiorul lui se aflau sau nu banii. De altfel mi s-a părut ciudat că doamna B. îmi dădea acel plic cu bani întrucât nu îi spuseseam cât anume costă acele 2 bilete de avion pentru că nici eu nu aflasem. Mi-am dat seama după pipăire că în acel plic era ceva dar nu am avut posibilitatea să văd dacă era sau nu bani. I-am dat acel plic numitei F. la sediul agenției de turism M... și am primit de la susnumita cele 2 bilete de avion. Numita F. nu a desfăcut acel plic în prezența mea astfel că nu am avut posibilitatea să aflu nici cu acea ocazie ce se afla în plic. Eu am primit de la F. cele 2 bilete și nu am cunoștință dacă au fost emise documente fiscale."

Elementul material al infracțiunii de mărturie mincinoasă constă în acțiunea unei persoane de a face afirmații mincinoase.

Cerința esențială atașată elementului material este ca acțiunea sau inacțiunea să fie în legătură cu fapte sau împrejurări esențiale ale cauzei, cu privire la care martorul este întrebat. Faptele sau împrejurările esențiale sunt cele care au legătură cu fondul cauzei și care sunt importante pentru lămurirea acesteia. Caracterul esențial al acestor împrejurări nu se determină în funcție de sentința pronunțată în cauza în care s-a dat mărturia mincinoasă, ci în funcție de obiectul probei.

Urmarea imediată a infracțiunii de mărturie mincinoasă constă într-o stare de pericol pentru înfăptuirea justiției. Pentru existența infracțiunii nefiind necesară producerea unui rezultat, infracțiunea se consumă chiar la momentul în care martorul a făcut afirmațiile mincinoase cu privire la împrejurările esențiale și a semnat declarația, asumându-și-o.

În speță, afirmația mincinoasă a inculpatului I. vizează un element esențial pentru acuzația penală formulată împotriva inculpatei B., în legătură cu infracțiunea de luare de mită/primire de foloase necuvenite, deoarece are în vedere lămurirea situației în ceea ce privește modalitatea și persoana care a efectuat plata biletelor de avion ce constituie obiectul material al mitei/primirii de foloase necuvenite.

Inculpatul I. a acționat cu intenție indirectă, deoarece nu a urmărit producerea rezultatului, dar l-a acceptat, concluzie ce rezultă din faptul că înainte de începerea urmăririi penale împotriva sa cu privire la săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă acesta nu a revenit asupra declarației mincinoase.

Sușinerile diferite și uneori contradictorii ale inculpatului I. nu se datorează unor erori de percepție, inculpatul nefiind animat de bună-credință, acceptând că prin modul în care a declarat, induce în eroare organele judiciare și, implicit, zădărnicește stabilirea adevărului în cauza penală de față.

Afirmația inculpatului în sensul că a primit de la inculpata B. banii pentru a achita contravaloarea biletelor de avion este contrazisă de probele administrate în acuză.

În declarația dată în cursul urmăririi penale, în data de 18.10.2011, martora N. a arătat că îl cunoaște pe inculpatul I., știe că este șoferul doamnei B., acesta a venit la Agenția M.... pentru a ridica biletele de avion, dar nu a primit de la inculpat contravaloarea biletelor:

„...nu sunt sigură, dar este posibil ca acel domn care a venit să ia biletul de avion pentru B. să-mi fi spus că va și plăti contravaloarea biletului. Cu certitudine, însă, eu nu am primit banii ce reprezentau contravaloarea aceluși bilet, întrucât plata se face la casieria SC M.... SRL, unde lucrează L. și T.”.

Martora N., fiind audiată în fața instanței de fond, și-a menținut declarația din cursul urmăririi penale, a dat detalii cu privire la atribuțiile sale de serviciu și la întreaga modalitate de desfășurare a activității în cadrul agenției, inclusiv în ceea ce privește rezervarea biletelor de avion și efectuarea plății și a oferit amănunte referitoare la documentele care se întocmesc și la circuitul acestora. Martora a precizat că nu a primit banii pentru biletele de avion, nici în maniera în care susține inculpatul I. că a făcut plata, dar nici în altă manieră, respectiv să fi primit banii de la G..

În fața instanței de apel, martora N. și-a menținut declarațiile date în cauză precizând următoarele:

„...Mențin declarațiile date în prezenta cauză, atât cele de la procuror cât și cele de la instanța de fond.

In perioada 2010 – 2011 am fost agent turism la Agenția de Turism M.... In calitate de agent de turism eu eliberam un bon de comandă electronic în baza căruia serviciul casierie elibera factura fiscală și chitanța. Chitanța se elibera

la momentul efectuării plății, iar factura fiscală se elibera în funcție de modalitatea în care se efectua plata, respectiv cash, transfer bancar...”

Martora N., fiind audiată în fața instanței de fond, și-a menținut poziția și a oferit detalii cu privire la atribuțiile sale de serviciu și la întreaga modalitate de desfășurare a activității, inclusiv în ceea ce privește rezervarea biletelor de avion și efectuarea plății, cu amănunte privind documentele care se întocmesc și circuitul acestora în cadrul agenției de turism, martora precizând că nu a primit banii pentru biletele de avion, nici în maniera în care susține inculpatul I. că a făcut plata, dar nici în altă manieră, respectiv să fi primit banii de la G..

„...”În relația cu G. și G., aceste documente, facturile și chitanțele, nu se întocmeau întotdeauna la modul riguros”, respectiv ”Deși, ca regulă, eu nu mă ocupam de facturi, pentru că G. era clienta mea, în cazul ei mă ocupam și de facturi, iar solicitarea sa a fost în sensul de a separa biletul de factură, adică să nu îi trimit și biletul de avion, ci doar factura....Depinde de solicitarea fiecărui pasager, dacă să apară sau nu tariful pe biletul de avion. Tariful se putea șterge electronic, dacă biletul era trimis prin e-mail. Nu era modalitatea obișnuită de a lucra, așa cum am spus, făceam acest lucru la cererea clientului. Nu era vorba despre ruperea vreunui document, ci despre ștergerea electronică a tarifului. În cazul particular al biletului de avion pentru B., am procedat așa cum mi-a solicitat G., și anume, am șters tariful....”

În fața instanței de apel, martora N. și-a menținut declarațiile date în cauză precizând următoarele:

„...Mențin declarațiile date în prezenta cauză, atât cele de la procuror cât și cele de la instanța de fond.

In perioada 2010 – 2011 am fost agent turism la Agenția de Turism M.... In calitate de agent de turism eu eliberam un bon de comandă electronic în baza căruia serviciul casierie elibera factura fiscală și chitanța. Chitanța se elibera la momentul efectuării plății, iar factura fiscală se elibera în funcție de modalitatea în care se efectua plata, respectiv cash, transfer bancar...”

Potrivit procesului-verbal din 9.10.2012, încheiat cu ocazia confruntării dintre inculpatul I. și martora N., martora și-a menținut declarațiile, în sensul că știe despre I. că este șoferul doamnei B., pentru că a ridicat biletele de avion, dar a precizat că nu a primit de la acesta contravaloarea biletelor de avion în plic închis sau într-o altă modalitate deoarece, ca agent de turism, nu are voie și nu obișnuiește să încaseze sume de bani, iar potrivit procedurii utilizate în cadrul agenției, plățile se fac exclusiv la casierie.

De asemenea, în cadrul confruntărilor dintre inculpatul I. și martorele G. și L., martorele au confirmat declarațiile martorei N. și au descris aceeași procedură de efectuare a plăților, respectiv că agenții de turism nu primesc sume de bani reprezentând contravaloarea serviciilor, încasarea acestora efectuându-se exclusiv la casierie, după emiterea facturii pentru pachetul de servicii, iar chitanța care atestă plata în numerar, ca urmare a primirii sumei de bani de către casier, se eliberează chiar la momentul efectuării plății. Niciuna dintre martore nu l-au putut recunoaște pe inculpatul I., nici măcar martora L., angajată în calitate de casier, cea care a întocmit două din cele trei chitanțe ce atestă plata biletelor de avion.

De asemenea, audiate în fața instanței de apel, martorele G. și L. și-au menținut declarațiile date în prezenta cauză, inclusiv declarațiile date în fața instanței de fond.

În declarațiile date în fața instanței de fond, martorele au precizat că în cazul plăților în numerar, factura se întocmește de către agentul de turism în format electronic, fără a fi editată, dar rămânând în sistemul IT al agenției de turism, formă pe care o numesc bon de comandă, iar la momentul la care persoana care dorește să facă plata, se prezintă la casierie, casiera este cea care imprimă factura după ce se asigură că plata a fost efectuată, în sensul că banii se numără, după caz, se dă restul, și în acest moment se emite și chitanța, nefiind posibil ca cineva să efectueze o astfel de plată fără să primească documentele justificative. În cazul clienților fideli, era posibil ca biletul de avion să fie eliberat beneficiarului chiar înainte de a fi fost efectuată plata, cel care decidea fiind agentul de turism.

Totodată, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, analizând documentele întocmite la agenția de turism, constată că pentru plata în numerar a biletelor de avion ale inculpatei B. au fost emise trei chitanțe, respectiv: chitanța seria MTC 3 nr.0041889 din 15.10.2010, pentru suma de .... euro cu referire la factura 1100993/11.10.2010, din care reiese că plata s-a făcut în numerar de către sau pentru G.; chitanța seria MTC 3 nr.0042290 din 17.11.2010, pentru suma de .... euro cu referire la factura 1102565/9.11.2010, din care rezultă că plata a fost efectuată în numerar de către sau pentru G. și chitanța seria MTC 3 nr.0043195 din 20.12.2010 pentru o diferență de sumă de .... euro, cu referire la factura 1102775/22.11.2010, plata fiind făcută de către sau pentru G..

Potrivit probelor administrate în cauză, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că plata nu a fost efectuată de către inculpatul I. cu ocazia emiterii biletelor de avion, ci ulterior, ceea ce exclude în mod cert versiunea prezentată de acesta, în sensul că a efectuat această plată la momentul la care a ridicat biletele.

De asemenea, din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate purtate de inculpatul I. cu inculpata G., dar și de către martora N. cu inculpata G., reiese că discuțiile au vizat exclusiv deplasarea lui I. la agenția de turism, unde trebuia să ia legătura cu N. pentru a ridica biletele de avion, nu și pentru a efectua plata acestora. De asemenea, în convorbirile dintre martora N. și inculpata G., aceasta din urmă pune întrebări angajatei SC M.... referitor la prețul biletelor de avion și îi solicită să nu apară tariful pe biletul de avion, dar și să întocmească facturile pe numele ei, nu pe numele inculpatei B..

Din cuprinsul aceluiași procese-verbale de redare a convorbirilor telefonice reiese că I. a ridicat biletul pentru deplasarea din luna septembrie, în data de 22.09.2010, iar pentru deplasarea din luna noiembrie, primele bilete au fost tot de către inculpat în data de 3.11.2010.

Din înscrisurile depuse la dosar de Agenția M..., rezultă că plata pentru biletul de avion pentru deplasarea din luna septembrie a fost efectuată la 15.10.2010. Din aceleași înscrisuri rezultă că pentru biletele de avion pentru deplasarea din luna noiembrie plata a fost efectuată la 17.11.2010, iar pentru diferența pentru biletele emise după schimbarea datei de plecare (deplasarea din

26.11 - 11.12.2010, respectiv 26.11 - 8.12.2010), plata s-a efectuat în data de 20.12.2010, după întoarcerea din deplasare.

Față de cele anterior menționate, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că afirmația inculpatului I. în sensul că a primit de la inculpata B. un plic închis în care erau bani pentru plata biletelor și a plătit contravaloarea biletelor de avion predând martorei N. două plicuri pe care le primise de la inculpata B., ce conțineau sumele de bani necesare pentru plata biletelor de avion, este neadevărată, și în consecință, că soluția instanței de fond prin care s-a reținut în sarcina inculpatului fapta de mprturie mincinoasă neste corectă.

Cu toate acestea, instanța de control judiciar apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a se dispune condamnarea inculpatului. Împrejurările concrete în care a fost comisă infracțiunea și atingerea minimă adusă înfăptuirii actului de justiție prin declararea unor aspecte nereale cu privire la persoana care a efectuat plata biletelor de avion, sunt de natură a concluziona că fapta este lipsită în mod vădit de importanță și nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

La data la care a fost comisă fapta - 18.10.2011 - la scurt timp după demararea cercetărilor pentru infracțiunea de luare de mită constând în primirea contravalorii biletelor de avion, de care era acuzată inculpata B., declarația martorului a vizat o împrejurare esențială soluționării cauzei, însă această împrejurare și-a pierdut importanța pentru soluționarea cauzei, deoarece hotărârea pronunțată cu privire la acuzația mai sus-menționată, reținută în sarcina inculpatei B., este de achitare în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, pentru un motiv diferit de împrejurarea cu privire la care I. a făcut declarațiile mincinoase.

Deși declarația dată de I. nu este determinantă și nu a influențat soluția pronunțată cu privire la infracțiunea pentru care inculpata B. a fost trimisă în judecată, această împrejurare nu este de natură a conduce la concluzia că infracțiunea de mărturie mincinoasă nu există, însă constituie un criteriu ce poate fi avut în vedere la evaluarea gradului de pericol social al faptei.

Concluzionând, în acord cu concluzia la care a ajuns instanța de fond, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că fapta de mărturie mincinoasă reținută în sarcina inculpatului I. există, însă nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni. Soluția dispusă de instanța de fond este în concordanță cu situația de fapt și cu impactul pe care declarația inculpatului I. a avut-o asupra cauzei aflate în cercetare.

În consecință, critica inculpatului I., în sensul că fapta reținută în sarcina sa nu este prevăzută de legea penală, este nefondată și, în consecință, urmează a fi respinsă ca atare.

Față de considerentele anterior menționate, în temeiul art.421 pct.1 lit.b) Cod procedură penală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, cu majoritate, va respinge, ca nefondate, apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații B., I. și C. împotriva sentinței penale nr.1055 din data de 29 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr...../1/2014.

În baza art.275 alin.(2) Cod procedură penală va obliga apelanții intimați inculpați B., I. și C. la plata sumei de câte 200 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art.275 alin.(6) Cod procedură penală onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat C., precum și onorariile convenite apărătorilor desemnați din oficiu până la prezentarea apărătorilor aleși pentru apelanții intimați inculpați B., I. și C. și intimații inculpați P., G., G. și P. vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Cu majoritate:

Respinge, ca nefondate, apelurile formulate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de inculpații **B., I. și C.** împotriva sentinței penale nr.1055 din data de 29 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr...../1/2014.

În baza art.275 alin.(2) Cod procedură penală obligă apelanții intimați inculpați B., I. și C. la plata sumei de câte 200 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art.275 alin.(6) Cod procedură penală onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat C., în sumă de 520 lei, rămâne în sarcina statului.

În baza art.275 alin.(6) Cod procedură penală onorariile convenite apărătorilor desemnați din oficiu până la prezentarea apărătorilor aleși pentru apelanții intimați inculpați B., I. și C. și intimații inculpați P., G., G. și P., în sumă de câte 150 lei, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 3 mai 2018.

În opinie separată, apreciez că ansamblul probelor administrate în cauză conduce la concluzia plauzibilă că inculpata P. nu a suportat cheltuielile ocazionate de deplasarea sa în vacanța din M...., acestea fiind achitate de inculpatul G..

Astfel, din înscrisurile furnizate de Agenția M... rezultă că plata facturilor privind sejurul în M... a fost realizată de către inculpatul G., fapt reținut inclusiv în considerentele sentinței penale atacate.

În dezacord cu instanța de fond, apreciez că apărarea inculpatei P., în sensul că a plătit contravaloarea sejurului dintr-un împrumut acordat de martora L. este puțin credibilă. În același timp, este neverosimilă și susținerea martorei că a împrumutat-o pe inculpată, cu o sumă importantă de bani, pentru ca aceasta din urmă să o cheltuie în scopuri exclusiv voluptuarii, în cadrul unei excursii exotice, în condițiile în care martora, conform propriilor afirmații, economisese banii în vederea rezolvării unor probleme de sănătate ale soțului acesteia.

În esență, se susține de apărare că inculpata P., care nu deținea fondurile bănești necesare efectuării unui astfel de sejur, având în derulare credite bancare, a apelat la serviciile martorei, de asemenea, angrenată în plata unor credite bancare, iar aceasta din urmă i-a împrumutat inculpatei economiile sale, într-un interval de timp în care familia se confrunta cu probleme medicale serioase și, mai mult, a acceptat restituirea, în rate lunare modice, a sumei împrumutate.

În mod netemeinic, s-a apreciat că a fost confirmată prin declarația martorei L. împrejurarea că inculpata P. a suportat cheltuielile ocazionate de excursia din M.....

Considerațiile instanței de fond în sensul că martora a oferit „numeroase detalii cu privire la împrejurările în care a acordat împrumutul” sunt contrazise de conținutul declarațiilor date de martoră.

Din analiza acestora rezultă, cu puterea evidenței, că martora a relatat organelor judiciare informații minimale privind pretinsul împrumut acordat inculpatei P., lipsite de precizie, încă de la urmărire penală (declarația fiind dată la un interval scurt de timp de la data predării sumei de bani) constând în precizarea, cu aproximație, atât a intervalului de timp, cât și a locului remiterii banilor. Martora a mai precizat că nu a avut cunoștință de destinația sumei de bani împrumutate inculpatei, ci doar faptul că aceasta din urmă avea nevoie de bani pentru o excursie în străinătate împreună cu fiica acesteia, Raluca. Inculpata nu i-a dat niciun detaliu despre excursie, nici despre destinație și nici despre faptul că urma să plece împreună cu alte persoane. De altfel, martora nu avea cunoștință, după propriile afirmații, nici de creditele de la bancă pe care inculpata le avea de restituit.

Singurele precizări privesc cuantumul sumei de bani – .... euro, intervalul remiterii acesteia – aproximativ 15 – 20 martie 2011 și modalitatea de restituire a banilor, în tranșe lunare de câte .... lei, în ziua de salariu.

Din declarația dată de martoră la urmărire penală, din data de 6 martie 2012, nu rezultă motivația acesteia pentru remiterea unei sume importante de bani, singura legătură dintre martoră și inculpată, relevată în cuprinsul declarației, fiind de natură profesională, respectiv participarea, în ședințele de judecată, în calitate de magistrat asistent, cu completul din care făcea parte și inculpata P.. Însă, din aceeași declarație rezultă că martora intra în ședință și cu alte complete, enumerând astfel numele a 12 magistrați.

Ulterior, după trecerea unui interval de timp mai mare de 4 ani, cu ocazia audierii în fața instanței de fond, la data de 4 mai 2016, martora L. invocă existența unei relații de amiciție cu inculpata P., context în care aduce noi detalii, invocând dese ocazii în care s-au împrumutat reciproc cu sume mici de bani.

Justificarea acordării unui împrumut după mai bine de un interval de 5 ani cu o pretinsă relație de prietenie dintre magistratul asistent și judecător nu poate fi primită, în condițiile în care, dacă ar fi existat această relație interumană, în mod normal, ar fi fost adusă la cunoștința organelor judiciare cu ocazia primului contact al persoanei audiate cu autoritățile. Relevant este și faptul că existența acestei relații de amiciție a fost relatată, în mod liber de către martoră cu ocazia audierii la instanță, când aceasta a încercat să argumenteze acordarea unui

împrumut de o valoare importantă pentru „rezolvarea unei probleme” de care, după propriile afirmații, nu avea cunoștință.

În contextul celor relatate, informațiile pe care martora le avea, potrivit propriilor declarații, atât despre persoana inculpatei P., cât și despre situația financiară a acesteia, contrazic susținerile acesteia privind pretinsa relație apropiată între cele două, clamată de martora L.. Nici inculpata P., în declarația dată la urmărire penală (singura, de altfel), nu invocă vreo relație apropiată cu martora, referindu-se la aceasta din urmă, cu apelativul de „colegă” și funcția deținută de aceasta de magistrat asistent în cadrul secției. Pe de altă parte, și modul de exprimare al martorei L., de fiecare dată când a făcut referire la inculpată, a folosit apelativul „doamna” P., respectiv numele întreg al inculpatei, denotă lipsa unei relații apropiate cu inculpata judecător.

Tot cu ocazia relatării libere a martorei L., aceasta aduce noi precizări privind pretinsele restituiri periodice a sumei de bani împrumutate inculpatei P., martora relatând, fie cu o lejeritate greu de înțeles, că nu a ținut o evidență a sumelor restituite de inculpată, sub pretextul unei „mari încrederi” pe care o avea în P., fie dând detalii contradictorii, în sensul că avea „noțiunea banilor primiți”. De altfel, în același ton de indiferență față de restituirea împrumutului, care s-a ridicat la o sumă de aprox. .... lei, martora a declarat, în fața instanței de fond, că nu poate să precizeze când a fost restituit integral împrumutul. Indiferența afișată de martoră cu ocazia audierii, privind primirea unei importante sume de bani, nu poate fi explicată, în condițiile în care, tot după apropiile afirmații, martora avea de restituit, la rândul ei, rate lunare la credite băncilor.

Cu ocazia audierii în fața instanței de apel, la data de 15 ianuarie 2008, martora L. face iarăși precizări suplimentare, pe care nu le-a menționat în declarația de la urmărire penală, invocând, ca și la instanța de fond, o relație de amiciție cu inculpata P., precizând, pentru prima dată, că fratele său plătește ratele unuia dintre credite, respectiv cel în valoare de .... de euro, localizează spațial, cu precizie, remiterea sumei de bani inculpatei P., după un interval de aproximativ 6 ani de la prima audiere, când nu și-a amintit locul remiterii banilor și, în plus, face precizări noi privind perioada de timp în care inculpata P. i-ar fi adus la cunoștință că urmează să plece în excursie.

Cu privire la acest ultim aspect, martora face afirmații contradictorii în cadrul aceleiași declarații, referindu-se inițial la perioada februarie – martie 2011, pentru ca, la finalul declarației, să arate că „discuția cu inculpata P. despre suma de .... euro a avut loc după data de 01 februarie 2011”. Or, în condițiile în care intenția inculpatei P. de a pleca într-o excursie a fost relată martorei în luna februarie – martie, este imposibilă obiectiv, o discuție anterioară privind o sumă determinată de bani în vederea achitării unui eveniment petrecut ulterior.

Mai mult, afirmația martorei L. este în contradicție cu declarația dată de inculpata P., în cursul urmăririi penale, în care a arătat că a aflat, la sfârșitul lunii februarie – începutul lunii martie 2011, de la inculpata G., că aceasta din urmă și alte persoane urmează să plece într-un sejur în M...., dar, pentru că nu era hotărâtă să plece, nu i-a cerut detalii la acel moment. Or, era, de asemenea, imposibil, să aducă la cunoștința martorei un eveniment despre care nici inculpata nu aflase, la acel moment.

Declarația martorei este contrazisă și de declarația inculpatei G. care a arătat, în fața instanței de fond, că, la începutul lunii martie 2011, a întreat-o pe inculpata P. dacă aceasta din urmă dorește să meargă în excursie în M..., inculpata dându-i un răspuns ulterior.

Nu în ultimul rând, în declarația dată la urmărire penală, inculpata P. nu a arătat, niciun moment, că o astfel de informație i-ar fi relatat-o martorei L., și nici aceasta din urmă nu a menționat, la urmărire penală că ar fi aflat o astfel de informație, pretins aspect pe care l-a adus la cunoștința instanței de apel, cu ocazia audierii, după scurgerea unui interval de 7 ani de la pretinsul eveniment.

Față de cele arătate, apreciez că **declarațiile date de martora L. nu pot fi avute în vedere la stabilirea situației de fapt.**

În plus, această concluzie este justificată și în raport de declarațiile oscilante date de martora cu privire la date relevante în cauză, privind pretinsa dată a remiterii sumei de bani către inculpata P.. Astfel, în declarația de la urmărire penală, martora a afirmat că, înainte de data de 29.03.2011 (când soțul acesteia a fost operat la inimă), într-una din zilele **15 – 20 martie 2011**, a împrumutat-o pe inculpată cu suma de .... euro. În fața instanței de fond, martora a arătat că împrumutul a fost acordat în lunile **martie – aprilie 2011**, după operația soțului, pentru ca, în apel, martora să revină la intervalul **15 – 20 martie 2011**.

Deși în declarația dată la instanța de fond, martora justifică împrumutul prin faptul că „soțul meu suferise o intervenție chirurgicală și aveam niște bani în casă” și, ulterior intervenției chirurgicale din data de 29.03.2011, a remis banii inculpatei, cu aceeași motivație – „intervenția chirurgicală a soțului meu a avut loc într-un spital de stat, astfel că am avut posibilitatea să o împrumut pe inculpata P. cu suma de .... euro” – martora justifică remiterea sumei de bani anterior efectuării intervenției chirurgicale a soțului său.

De altfel, în convorbirea telefonică purtată de inculpata P. cu numita I. anterior plecării în excursie, în 17 aprilie 2011, inculpata îi precizează interlocutoarei o altă sursă de plată a sejurului, respectiv economiile personale („*Pusesem niște bani de-o parte pentru casă, pentru zugerăvit și pe urmă am zis așa: Știi ceva, dă-l dracului de tot, și mă duc pentru sufletul meu! Adică merit și eu, cred că după atâta zbucium, merit și eu să fac așa o chestie pentru mine*”).

Totodată, așa cum s-a arătat anterior, înscrisurile furnizate de Agenția M... confirmă împrumutarea că plata facturilor privind sejurul în M... al inculpatei P. a fost realizată de către inculpatul G..

În concordanță cu considerentele sentinței penale, rezultă că a fost întocmită **factura fiscală seria MSH11 nr.1108422/4.03.2011** în valoare de .... lei, reprezentând contravaloarea biletelor avion pe ruta IST-KUL-LGK și retur, pentru pasagerii G. și G. în perioada 13.04.2011 - 27.04.2011 și pentru B., în perioada 20.04-27.04.2011. Factura a fost achitată prin virament bancar de către SCA G. în data de 18.03.2011. De asemenea, a mai fost întocmită **factura fiscală seria MSH11 nr.1110305/31.03.2011** în valoare de .... euro, reprezentând contravaloarea pachetului M... în perioada 13.04.2011 - 27.04.2011 pentru pasagerii G., G., B. și **P.** Această factură cuprinde cazare M... și bilet de avion pentru P. pe ruta BUH-IST-KUL-LGK și retur, iar pentru ceilalți pasageri, bilete de avion pe ruta BUH-IST-BUH. **Această factură a fost**

achitată de inculpatul G., plata efectuându-se în numerar, în euro, conform chitanței seria MTC 3 nr.0044121/31.03.2011.

Ulterior, prin *factura seria MRU nr.8005386/30.04.2011* în valoare de .... euro, emisă pe numele G., care este trecut și la rubrica ”delegat”, s-a făcut o rambursare parțială la factura fiscală seria MSH11 nr.1110305/31.03.2011 în valoare de .... euro.

Apoi, factura fiscală seria MSH11 nr.1110305/31.03.2011 în valoare de .... euro a fost *stornată parțial cu factura seria MRU nr.800538/30.04.2011* în valoare de .... euro, pe numele P. – trecută greșit „I”.

Corespunzător facturii de rambursare, a fost întocmită *dispoziția de plată nr.243/10.05.2011*, ce atestă restituirea sumei de .... euro către inculpatul G..

În conformitate cu factura de stornare, a fost întocmită *chitanța seria MTC 4 nr.0045926/10.05.2011* din care rezultă încasarea aceleiași sume de la P. – trecută greșit „I”.

Prin aceste operațiuni, s-a atestat în mod nereal că inculpata P. a plătit excursia, în condițiile în care cel care a efectuat plata sejurului acesteia a fost inculpatul G..

Este relevant faptul că, pentru cazarea de la R..., făcută începând cu data de 21.04.2011, alături de B. apare mențiunea *+on extra person*, pe voucher-ul de cazare nefiind menționat numele inculpatei P.. Datorită regulilor stricte de la aeroport, biletul de avion trebuia emis nominal, astfel că inculpata figurează în documentele de transport, plata, atât a cazării, cât și a transportului, nefiind efectuată de către aceasta.

Ulterior, după revenirea din excursie, a fost efectuată stornarea, la cererea expresă a inculpatului G..

Deși este real, că inculpata G. a solicitat, telefonic, în data de 07.04.2011, agentei de turism, martora N. să emită o factură separată pentru biletul de avion al inculpatei P., această solicitare a fost ulterioară plății efectuate de inculpatul G., dată la care acesta pretinde că primise banii pentru excursie (cazare și transport) de la inculpata P..

Or, în condițiile în care la sfârșitul lunii februarie/începutul lunii martie inculpata P. confirmase inculpatei G. plecarea în sejurul din M..., anterior efectuării plăților, și chiar plătise, la sfârșitul lunii martie, întreaga excursie nu există nicio explicație logică pentru care inculpata P. nu s-ar fi aflat pe listele de rezervări ale agenției de turism, așa cum s-au regăsit toți cei care au făcut parte din grupul cu care aceasta a petrecut sejurul și ar fi fost cuprinsă în toată cronologia demersului de pregătire, rezervare și deplasare în vacanță. Or, din înscrisurile aflate la dosar rezultă cu evidență că inculpata este singura persoană care nu a figurat pe lista de rezervare la hotel, ci doar pe biletul de avion, dată fiind regula strictă pe acest aspect al companiilor aeriene.

Contrar considerațiilor instanței de fond, modalitatea în care s-a efectuat plata sejurului în M... prezintă relevanță în cauză, în condițiile în care informațiile rezultate din înscrisurile atașate la dosar coroborate cu aspectele rezultate din declarațiile inculpaților și martorilor, conduc la concluzia că plata efectivă a excursiei nu a fost efectuată de inculpata P..

De asemenea, conținutul comunicărilor telefonice purtate de inculpata P. cu mai multe persoane anterior plecării în sejurul din M... relevă faptul că

aceasta avea cunoștință de măsura interceptării, cel puțin, a prietenei sale, inculpata G.. Deopotrivă, chiar și inculpata G. era la curent cu măsura de supraveghere tehnică în ceea ce o privește.

Aceste aspecte sunt relevate și în considerentele sentinței penale atacate. Astfel, instanța de fond a reținut că, „în urma evaluării întregului material probator, luând în considerare convorbirile din 15.04.2011 purtate de P. cu P. și cu A., mesajul tip SMS transmis de G. inculpatei P. în data de 15.04.2011 și convorbirea telefonică dintre cele două de la aceeași dată, când inculpata G. era în M...., din care ar rezulta că aceasta avea deja cunoștință despre interceptarea/cercetarea sa penală, coroborat cu faptul că în perioada 21-27.04.2011, P. și G. au fost împreună în vacanță, ținând cont de convorbirile telefonice purtate de aceste inculpate ulterior întoarcerii din M...., dar și de faptul că, după întoarcerea din M...., tema interceptărilor a fost abordată doar în discuțiile dintre cele două inculpate, instanța reține existența unei presupuneri rezonabile în sensul că P. și G. au avut cunoștință despre măsura interceptării dispusă în cauză față de aceasta din urmă și au discutat, în timpul în care s-au aflat în M...., despre informația privind interceptarea telefoanelor, pe care, cel mai probabil, au aflat-o separat, posibil din surse diferite”.

În acest sens, inculpata P., în discuția telefonică purtată cu inculpata G. în data de 3 mai 2011, a arătat, în mod expres că „*oricum telefoanele noastre sunt ascultate și mă doare exact în cot*”.

În acest context, apreciez ca fiind întemeiat motivul de apel al parchetului, în sensul că operațiunea de stornare a fost determinată de faptul că inculpații aflaseră de cercetările demarate în prezentul dosar de urmărire penală în sensul că se dispuseseră măsuri de supraveghere tehnică.

Astfel, operațiunea de stornare nu a servit corectării unei înregistrări anterioare greșite, cum susține apărarea, ci preconstituirii de probe în scopul acreditării ideii că inculpata P. și-a achitat sejurul în străinătate.

Această concluzie rezultă din declarațiile date de martora N. care a confirmat faptul că ulterior efectuării rezervărilor pentru familia G., inculpata G. i-a spus că dorește o rezervare pentru un bilet de avion cu plecare în data de 20.04.2011 și revenire în țară la 27.04.2011 pentru inculpata P.. Martora a arătat că, în momentul în care G. a venit la sediul M.... pentru a plăti contravaloarea cazării, conform facturii fiscale seria MSH 11 nr. 1110305/31.03.2011, l-a întrebat dacă mai este de actualitate eliberarea biletului de avion pentru P., iar acesta i-a spus că poate elibera biletul de avion, însă nu au discutat nimic de cazarea inculpatei P. în M...., iar inculpatul nu i-a spus nimic de modalitatea în care se va rezolva problema de cazare a inculpatei P., însă martora cunoștea că rezervase deja pentru familia G. două vile duble. Martora a făcut demersuri și a emis un bilet de avion pe numele pasagerei P. care a fost inclus în factura fiscală seria MSH 11 nr. 1110305/31.03.2011, care a fost achitată de inculpatul G.. După ce au revenit din acel sejur în M...., inculpatul G. a venit la sediul agenției de turism și i-a spus că între timp primise de la P. banii ce reprezentau contravaloarea biletului de avion, astfel că dorea ca agenția să elibereze factură pentru P.. Ca urmare a solicitării inculpatului, martora a întocmit factura fiscală seria MRU nr. 8005386/30.04.2011, prin care s-a stornat contravaloarea biletului de avion emis pentru P. și care a fost facturat inițial în baza facturii

fiscale seria MSH 11 nr. 1110305/31.03.2011, astfel că i s-a restituit inculpatului suma de ... euro, pe care acesta a ridicat-o de la casieria agenției, în baza dispoziției de plată nr. 243/10.05.2011. În aceeași zi, martora a întocmit factura seria MRU nr. 8005388/30.04.2011, pe numele inculpatei P., întocmind și chitanța fiscală seria MTC 4 nr. 0045926/10.05.2011. Martora a mai arătat că
„eu am primit acea sumă de ... euro de la domnul G. și tot acestuia i-am înmănat factura fiscală și chitanța anterior menționată, pe care le-am emis pe numele doamnei P. (...) Nici în împrejurările primirii de la G. a sumei de ... euro, acesta nu a pus în niciun fel problema suportării de către P. a vreunei părți din cheltuielile de cazare la L.”

Din relatările martorei rezultă că operațiunea de stornare a fost inițiată exclusiv la solicitarea inculpatului G., iar aceasta a avut un caracter absolut formal, modificările realizându-se la nivel scriptic, faptic suma de bani fiind achitată de inculpat. Înscrisurile ce atestau operațiunea de stornare au fost înmănate tot inculpatului, inculpata P. nefiind prezentă la sediul agenției de turism.

Nu mai puțin relevant este și faptul că înscrisurile atestă formal că inculpata P. ar fi achitat doar contravaloarea biletului de avion, în schimb plata cazării, chiar și la nivel scriptic, fiind efectuată tot de către inculpatul G..

Martora N. și-a menținut declarația dată în cursul urmăririi penale și cu ocazia audierii în fața instanței de fond. În schimb, cu ocazia audierii în apel, deși a menționat că își menține declarațiile anterioare, în concret, aceasta nu a mai relevat împrejurările emiterii facturilor, sub pretextul că nu-și mai aduce aminte, motiv pentru care urmează a fi avute în vedere la stabilirea situației de fapt relatările anterioare ale martorei.

Raportat la această împrejurare, se constată că declarațiile date de martoră apropiate temporal de emiterea facturilor privitoare la sejurul din M... sunt mai detaliate, fiind evident că trecerea timpului a afectat acuratețea relatărilor martorei, în contextul și al profesiei acesteia de agent de turism, calitate în care s-a ocupat de rezervarea și asigurarea cazării clienților SC M... Turism SRL pe o perioadă îndelungată, conform spuselor martorei, din 1996 până în prezent.

Or, această împrejurare nu este de natură a înlătura declarațiile anterioare date în prezenta cauză.

Fiind audiat în cursul cercetării judecătorești la termenul din data de 5 noiembrie 2015, inculpatul G. a evitat să dea explicații concrete privind plata sejurului în M..., pentru inculpata P., făcând declarații în vădită contradicție cu înscrisurile aflate la dosar și probele administrate în cauză. Ulterior, la termenul din data de 03.12.2015, cu ocazia audierii a precizat că a fost în eroare la termenul anterior, când a dat declarație, astfel că a revenit asupra declarațiilor și a arătat, în esență, că omisiunea emiterii facturii pe numele inculpatei P. s-a datorat unei erori, remediată la întoarcerea din excursia din străinătate. Inculpatul a acreditat ideea că „eroarea” s-a produs ca urmare a neglijenței agenției de turism și că, deși a fost prezent la data efectuării plății din 31.03.2011, înscrisurile ce atestau plata le-a primit ulterior întoarcerii din excursie. Cu toate acestea, inculpatul nu a avut nicio explicație cu privire la mențiunea că expedierea s-a efectuat în prezența delegatului la 31.03.2011,

susținând în continuare, contrar evidenței, că factura emisă la 31.03.2011 i-a fost înmănată ulterior la data de 27 aprilie 2011.

Inculpatul G. nici nu putea avea vreo explicație, în condițiile în care probatoriul administrat în cauză relevă faptul că acestuia i s-a înmănat la data plății atât factura, cât și chitanța aferentă.

Astfel, din declarațiile martorei L., angajata agenției de turism care a întocmit factura fiscală seria MSH 11 nr. 1110305/31.03.2011, urmare a bonului de comandă întocmit de agenta de turism N., rezultă că inculpatul G. este persoana care a efectuat plata facturii, înmânându-i la casierie suma de .... euro, motiv pentru care a figurat și pe chitanța întocmită cu aceeași ocazie seria MTC 3 nr. 0044121/31.03.2011. Martora a declarat că, după ce a primit banii, i-a înmănat inculpatului un exemplar al chitanței și al facturii fiscale, acesta semnând de primire pe factură. Referitor la factura fiscală seria MRU nr. 8005386/30.04.2011, a fost întocmită de aceeași martoră, la solicitarea și pe baza datelor furnizate de martora N., fiindu-i înmănată acesteia din urmă. Întrucât inculpatul G. nu s-a prezentat în respectiva zi pentru a-i fi remiși cei .... euro, ci a venit în data de 10 mai 2011, martora a întocmit dispoziția de plată nr. 243 la data de 10 mai 2011.

Față de cele arătate, aceste contradicții din declarațiile inculpatului G. denotă, contrar susținerilor instanței de fond, lipsa sa de sinceritate în relatarea împrejurărilor relevante privind plata sejurului în M.... efectuat de inculpata P..

În consecință, apreciez că probele relevate anterior, evidențiază faptul că prin operațiunea de stornare s-a urmărit obținerea unor documente justificative din care să reiasă că inculpata P. a plătit contravaloarea transportului excursiei din M..... Așa cum s-a arătat anterior, din înscrisuri reiese faptul că achitarea cazării în M.... nu s-a realizat de către aceasta, în contra conținutului acestora declarând inculpații G. care au afirmat verbal că, în fapt, inculpata P. le-ar fi restituit și contravaloarea acestui serviciu.

De asemenea, faptul că inculpata P., aflată într-o situație financiară care nu-i permitea efectuarea unor vacanțe exotice, lucru recunoscut de aceasta apelează la un împrumut de la o altă persoană, aflată în aceeași dificultate financiară și, mai mult, cu probleme de sănătate serioase familiale, nu este credibil, cum a susținut instanța de fond, în considerentele sentinței penale atacate. Relatările contradictorii ale martorei L., expuse anterior, confirmă lipsa de credibilitate a unui astfel de demers.

Deopotrivă, contrar susținerilor instanței de fond, apreciez că declarațiile martorei A. nu pot confirma împrejurarea că inculpata P. și-a plătit excursia în M...., în condițiile în care martora a relatat aspecte pe care le cunoștea din povestirile inculpatei și nu împrejurări de care a luat cunoștință în mod direct.

În concluzie, apreciez că, în cauză, nu există nicio probă directă că inculpata P. a achitat sejurul său în M...., instanța de fond luând în considerare afirmațiile inculpaților în sens contrar.

Față de cele arătate, se impune admiterea, în parte, a apelului declarat de parchet și schimbarea temeiului achitării inculpatei P. din art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală în art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală pentru

săvârșirea infracțiunii de primire de foloase necuvenite prevăzută de art. 256 din Codul penal din 1969 raportat la art. 6 și art. 7 alin. 3 din Legea nr.78/2000.

Astfel, rămân valabile considerațiile instanței de fond în sensul că nu s-a făcut dovada existenței unei legături între primirea foloaselor necuvenite (plata sejurului în M...) și exercitarea atribuțiilor de serviciu ale inculpatei P., în calitate de judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal de la Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv că a fost vorba de o contraprestație sau despre o recompensă pentru îndelinierea de către inculpată atribuțiilor de serviciu cu ocazia soluționării dosarelor .../42/2009 și .../1/2010.

Totodată, se impune condamnarea inculpaților P. pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art. 291 alin. 1 din Codul penal din 1969, și G. pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în forma participăției impropriei, prevăzută de art. 31 alin. 2 raportat la art. 290 alin. 1 din Codul penal din 1969.

Referitor la susținerile intimatului inculpat G., din concluziile scrise depuse la dosar, în sensul că o soluție de condamnare nu poate fi fundamentată pe aceleași probe care au determinat instanța de fond să dispună achitarea în lipsa unor **probe noi** de vinovăție administrate nemijlocit în fața instanței de control judiciar, Înalta Curte le apreciază ca fiind neîntemeiate, fiind contrare prevederilor art. 420 alin. 8 din Codul de procedură penală. Totodată, concluziile intimatului inculpat au fost generate de o interpretare eronată a jurisprudenței europene în materie.

Astfel, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv în cauzele citate de intimatul inculpat, s-a stabilit că a existat o încălcare a art. 6 parag. 1 din Convenție în situația în care soluția de condamnare dispusă de instanța de control judiciar s-a pronunțat în absența unor audieri directe a martorilor ascultați pe parcursul procedurii, respectiv fără a nouă audiere a martorilor.

De asemenea, Curtea a reamintit, cu valoare de principiu, că revine instanțelor naționale sarcina să evalueze probele administrate în fața acestora.

Or, soluția de condamnare a inculpaților P. și G., în opinie separată, nu s-a bazat „exclusiv pe materialele din dosar”, ci, în acord cu jurisprudența europeană invocată de intimatul inculpat (Cauza Mischie c. României, Cauza Moinescu c. României, Cauza Flueraș c. României), instanța de apel a administrat nemijlocit proba testimonială constând în audierea martorilor L., N. și L..

Susținerile intimatului inculpat G. privind „readministrarea pur formală a probatoriului” de către instanța de apel sunt simple afirmații, martorii fiind audiați cu respectarea principiului nemijlocirii, părțile având posibilitatea legală de a se confrunța cu aceștia în fața instanței de judecată și de a formula întrebări.

Contrar apărării intimaților, instanța de apel, în virtutea garantării echitabilității procesului penal, a apreciat nemijlocit comportamentul și credibilitatea martorilor audiați în fața sa.

Pe cale de consecință, față de cele arătate, în baza art. 421 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală, apreciez că se impune admiterea apelului formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, desființarea în parte a sentinței penale nr.1055 din data de 29

noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr...../1/2014 numai sub aspectul schimbării temeiului achitării inculpatei **P.** din art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală în art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală pentru săvârșirea infracțiunii de primire de foloase necuvenite prevăzută de art.256 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000 și condamnării inculpaților **P.** pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal din 1969, și **G.** pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în forma participației improprie, prevăzută de art.31 alin.2 raportat la art.290 alin.1 Cod penal din 1969.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO